

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

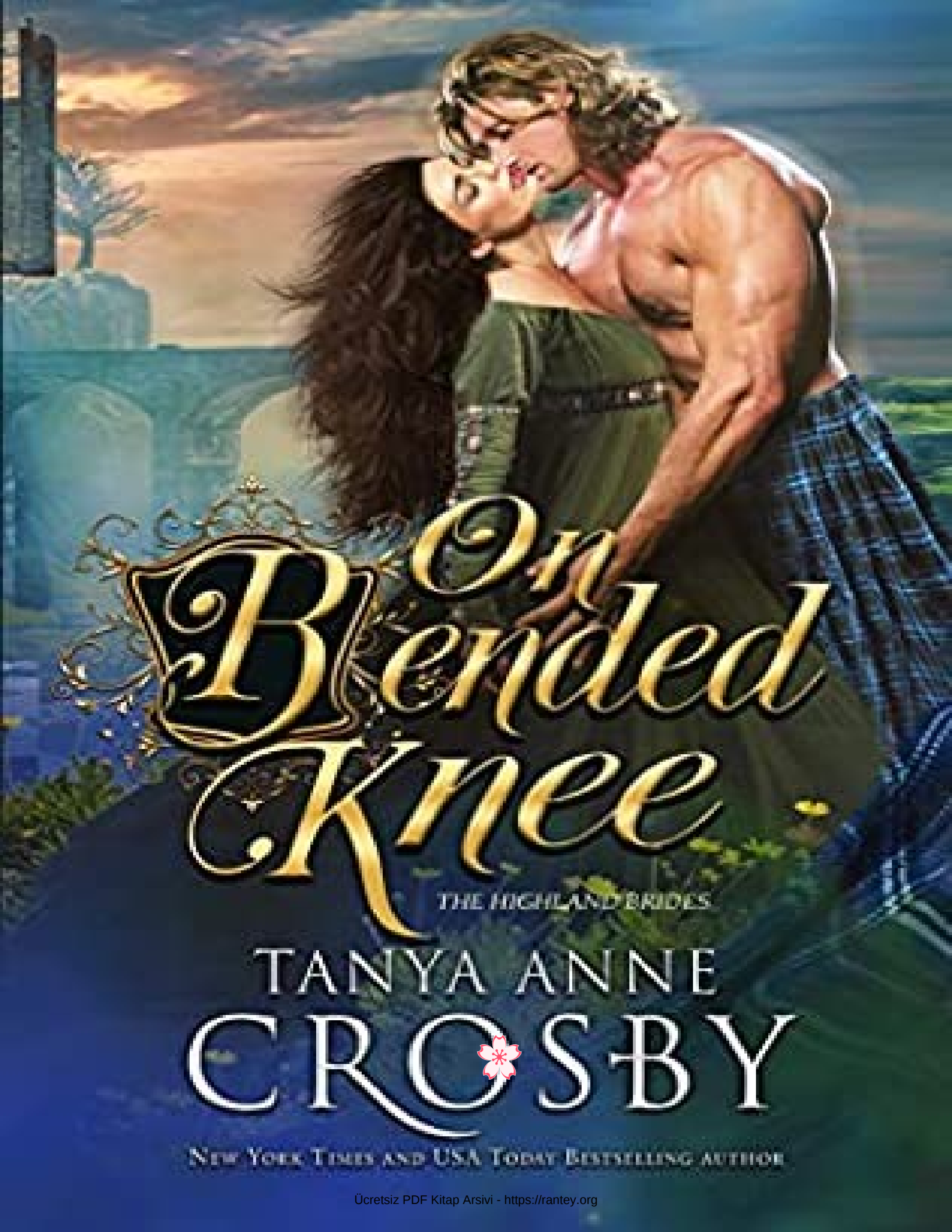
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Bent Knee

THE HIGHLAND BRIDES

TANYA ANNE
CROSBY

NEW YORK TIMES AND USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

ON BENDED KNEE

JANYA LUNNE
CROSBY

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, Oliver Heber Books ve Tanya Anne Crosby'nin önceden yazılı izni olmaksızın, elektronik, basılı veya başka bir şekilde, hiçbir şekilde kullanılamaz, çoğaltılamaz veya iletilemez; eleştirel makalelerde ve incelemelerde yer alan kısa alıntılar hariçtir.

YAYINCI NOTU: Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, işletmelerle, olaylarla veya mekanlarla herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Tanya Anne Crosby'nin Diz Çökmüş Eseri

TELİF HAKKI © Tanya Anne Crosby

Dizgi Makinesi ile Üretildi

Kapak tasarımı Ravven'a aittir

Tarafından yayınlandı

Adanmışlık

Kardeşlerime—çünkü en iyilerinden ikisine sahibim.

Tanya Anne Crosby'ye övgüler

“Crosby’nin karakterleri okuyucuların ilgisini canlı tutuyor...” – Publishers Weekly

“Tanya Anne Crosby bize eğlenceli vakit geçirmemizi sağlamayı amaçlıyor ve bunu mizah, hızlı tempolu bir hikaye ve tam kıvamında romantizmle başarıyor.” – The Oakland Press “Çekicilik, tutku ve entrika dolu bir romantizm...” – Affaire de Coeur

"Bayan Crosby tam kıvamında mizahı harmanlıyor... Muhteşem, büyüleyici!" – Rendezvous "Tanya Anne Crosby, ruhunuza dokunan ve kalbinizde sonsuza dek yaşayacak bir hikaye yazıyor." – Sherrilyn Kenyon
NYT'nin 1 Numaralı Çok Satan Yazarı

Bu Serideki Kitaplar

MacKinnon'ın Gelini

Lyon'un Hediyesi

Diz Çökmüş

Aslan Yürekli

Yayla Şarkısı

Highland Steel'i 2014 başlarında bekleyin

İÇİNDEKİLER

- Başlık Sayfası
- Bu serideki kitaplar
- Önsöz
- Bölüm 1
- Bölüm 2
- Bölüm 3
- Bölüm 4
- Bölüm 5
- Bölüm 6
- Bölüm 7
- Bölüm 8
- Bölüm 9
- Bölüm 10
- Bölüm 11
- Bölüm 12
- Bölüm 13
- Bölüm 14
- Bölüm 15
- Bölüm 16
- Bölüm 17
- Bölüm 18
- Bölüm 19
- Bölüm 20
- Bölüm 21
- Bölüm 22
- Bölüm 23
- Bölüm 24
- Bölüm 25
- Bölüm 26
- Bölüm 27
- Bölüm 28
- Bölüm 29

- Bölüm 30
- Bölüm 31
- Sonsöz
- Aslan Yürekli Önizlemesi
- Yazarın Notu
- Tanya Anne Crosby'nin Kitapları

Önsöz

Colin Mac Brodie kahkahalarla çevrelendi.

İnsanlar ona çekiliyordu, tıpkı Seana'nın yaptığı gibi, herkesin ona çekilmemesi mümkün değildi.

Seana, yaşlı bir karaağacın gölgesinde, güvenli bir mesafeden, birinin penceresinden alıp soğumaya bıraktığı turtayı kemirerek oturuyordu. Kendini suçlu hissediyordu ama açlık onu buna itmişti.

Az önce çocuklar, Colin'in babasının ona verdiği yeni hançere hayranlıkla bakıp duruyorlardı. Erkekler kıskanıyordu, kızlar da oldukça etkilenmişti. Colin, önlerinde -sadece Colin'in yapabileceği gibi- gülümseyerek yürüyordu. Bıçağı kınına yerleştirip kemerinden çıkarırken gülümsüyordu.

Seana da bunu görmek istese de, onlara katılmaması gerektiğini biliyordu.

Aniden gelen alaylar ve kahkahalar dikkatini çekti ve başını kaldırıp Lagan MacKinnon'un kendisine baktığını gördü. Donakaldı. Seana, Lagan'dan hoşlanmıyordu. Öfke ve kıskançlıkla dolu, acımasız gözleri vardı. Ve az önce, Seana'ya yöneltilmiş nefretle doluydu.

"Hırsız!" diye bağırdı ve ona doğru bir çakıl taşı fırlattı. Taş toprağı sıyrıp Seana'nın arkasındaki ağaca çarptı ve Seana'nın kalbi daha hızlı atmaya başladı.

Korkmuyordu, dedi kendi kendine.

"Çirkin, total cadı!" diye ısrar etti Lagan.

Seana sakın kalmaya çalıştı.

Eğleneceklerdi ve her zaman olduğu gibi bu da geçecekti. Doğuştan bir bacağı total olan Seana, alaylara alışkındı. Sefaletin sebebini tam olarak bilmesede, insanlar ondan korkuyor gibiydi.

Lagan başka bir taş almak için eğildiğinde nefesini tuttu, çünkü bu her zamankinden çok daha acımasız görünüyordu. Lagan taşı ona fırlattığında kendini hazırladı, bu sefer omzuna isabet etti. Bağırmadı, ama gözleri yaşardı ve nefesini kesmek için yükselen keder dalgasını yuttu.

"Colin senden hoşlanmıyor!" diye bağırdı Lagan, "Defol git, cadı!"

Seana yerin dibine girmek istiyordu. Cevap veremedi, cesaret edemedi. Hepsi Colin'e döndüler ve aniden onunla dalga geçtiler... Seana hakkında. "Onunla evlen, Colin!" diye alay etti Lagan, omzunu iterek acımasızca gülerken. "Hadi git ve o çirkin cadıyla evlen!"

Colin, Lagan'ı geriye itti ve Seana'ya telaşlı bir bakış attı.

Seana yutkundu.

Colin'in sadece onunla dalga geçtiğini biliyordu, bunu sık sık yaptığını görmüştü ama Colin'in bundan hoşlanmayacağını fark etti.

"O turtayı senin pastanenden çaldı!" dedi kızlardan biri Lagan'a, Seana'ya iğrenmiş bir bakış atarak.

Lagan'ın gözleri kısıldı. "Hırsız!" diye bağırdı. "Topallayan, siğil yüzlü cadı!" Aniden Colin'in hançerini kaptı ve kötü niyetli bir şekilde sırtarak Seana'ya doğru fırlattı. "Git ve al onu, Colin!"

Hançer Seana'yı kıl payı ıskalayıp yanına saplandı. Gözünü çıkarmış olabileceğini düşünerek gözlerini kırıştırdı.

"Lanet olsun Lagan, seni pislik!" diye bağırdı Colin.

"Hadi, al şunu!" diye alay etti Lagan. Ama Colin orada öylece durup Seana'ya baktı, yüzünde hayal kırıklığı ifadesi vardı.

Seana, bakışlarıyla buluştuğunda ve bakışlarını tuttuğunda kalbi hızla çarpıyordu... Ah, ama adamın çok güzel mavi gözleri vardı.

Hançerini almaya gelmekten korktuğunu fark etti. Ama gözlerinde nefret yoktu, sadece korku vardı.

Bacaklarındaki zayıflığın bulaşıcı olmasından mı korkuyorlardı? Seana anlamıyordu ama on bir yıllık ömründe sayısız kez hissettiği gibi, yok edilmesi gereken bir haşere gibi hissediyordu kendini.

Kendi korkusunu yutarak uzandı ve Colin'in hançerini eline aldı. Kahkahalar ve alaylar arasında ayağa kalktı, ancak ayağa kalkması biraz çaba gerektirdi. Omuzlarını dikleştirdi, onlara döndü, sonra derin bir nefes aldı ve güç bulmak için bakışlarını Colin'e dikerek çocuk kalabalığına doğru yürüdü.

"Bak, bak!" diye bağırdı bir başka çocuk. "Sakat yürüyebiliyor!"

Seana kahkahaları duymazdan gelip Colin'in yanına doğru yürüdü; yanakları sıcaklıkla yanıyor, gözleri ise dökmeyi reddettiği gözyaşlarıyla yanıyordu. Bıçağını ona uzattı. Arkadaşlarının hepsi ona sertçe sataşıyor, onu itiyorlardı.

Colin onu elinden kaptı.

"Turtayı nereden aldın?" diye alay etti biri. "Edith'in dediği gibi Lagan'ın mutfağından mı çaldın?"

Seana onları görmezden gelmeye çalıştı.

"Colin ve Seana bir ağaçta öpüşüyor!" diye şarkı söylemeye başladılar.

Colin aniden ona "Defol!" diye bağırdı, baskı altında ezildiği belliydi. "Bizi takip etmenden hoşlanmıyorum, duydun mu? Senden hoşlanmıyorum, Seana!"

Seana onun zulmü karşısında irkildi ama ayakları kıpırdamadı. Nedenini bilmesine de bakışlarını ona diktı. Kalbi kırılıyormuş gibi hissediyordu.

Gürültü yükselince tekrar "Defol git!" diye bağırdı. Ona o nefret ve tiksintiyle dolu bakışı attı; görmeye dayanamadığı o bakışı.

Bu sefer Seana dönüp kaçtı.

"Ve sakın geri dönme aptal hırsız!" diye bağırdı arkasından.

Seana daha hızlı koşmaya çalıştı ama sakat bacağı buna izin vermedi. Gözyaşları yanaklarından aşağı aktı. Birden sırtına taşlar uçuşmaya başladı ama onları kimin attığına bakmak için dönmeye cesaret edemedi. Biri kafasının arkasına isabet etti ve acıdan çok korkudan çılgılık attı. Şaşkına dönen Seana, dönüp Colin Mac Brodie'nin bakışlarıyla karşılaştı. Adam, yüzünde tuhaf bir ifadeyle orada duruyordu.

Neden? diye sordu sessizce.

Bunu nasıl yapabildin?

Sadece onu sevmeye cesaret etmişti, tıpkı herkes gibi.

Arkadaşlarının hepsi ona gülüyor, hakaretler yağıdırıyordu ama o sadece orada durup ona bakıyordu ve o anda Seana ondan nefret ettiğine inandı.

Döndü ve tekrar kaçtı, artık koşamayacak hale gelene kadar koştu... rüzgarda adını duyana kadar koştu.

"Seana!"

Arkasını döndüğünde Broc Ceannfhionn'un onu takip ettiğini gördü. Seana sendeledi ve sakat bacağına takıldı. Sinirlenerek oturup ağlamaya başladı... Broc tereddütle gelip yanına oturdu.

Broc Ceannfhionn kendisinden büyüktü, Colin'den de büyüktü, ama çok da büyük düşünmüyordu.

"Bunu kastetmemişti," diye savundu Broc arkadaşını. Seana gibi nefes nefese bile kalmamıştı. "Elbette Lagan'ın suçuydu."

Seana umursamadı. Ciddi ciddi hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı.

"Ah," diye haykırdı ve beceriksizce ona sarılmak için uzandı. "Colin'e aldırma Seana. O kadar da kötü biri değil." Gözyaşlarını sildi. "Ağlama,"

diye yalvardı.

Seana, Broc için ağlamamaya çalışıyordu ama bin yıl yaşasa bile Colin Mac Brodie'nin yüzündeki o ifadeyi... kahkaha sesini asla unutamayacağını sanıyordu. Broc da ona öyle baksaydı, öleceğini sanıyordu.

Seana, beceriksiz deve baktı ve dev ona gülümsedi. Seana yüzünü koluyla sildi.

"Arkadaşlarınla birlikteyken nasıl olduğunu bilirsin," diye açıklamaya çalıştı, ona anlayışlı bir bakış atarak. "Bunun hiçbirini kastetmemişti, Seana."

Seana başını salladı. "Hiç arkadaşım yok."

"Evet, öyle," diye karşı çıktı Broc. "Beni yakaladın."

Bugüne kadar ikisi pek az konuşuyordu.

Seana gözlerini kırıştırdı ve adam ona sanki bunun doğru olduğunu garantilemek istercesine başını salladı.

"Sen benim arkadaşım olur musun?"

Tekrar başını salladı, daha kararlı bir şekilde. "Ve eğer bana ihtiyacın olursa, sadece ara," dedi. "Artık alaylarına katlanma. Gel ve bana söyle Seana, çabalarının karşılığını onlara bir tane geçireyim!"

Seana gülümsedi. "Gerçekten mi?"

Başını salladı. "Gerçekten."

Kendisine arkadaşı demeye cesaret eden tek kişi oydu. "Pişman olmayacaksın, Broc Ceannfhionn! Yemin ederim ki bir gün sana borcumu ödeyeceğim!" Kollarını ona doladı ve minnettarlıkla ona sarılmaya cesaret etti.

"Ah, Seana, bana borcunu ödemek zorunda değilsin!" Onu zorla uzaklaştırdı ve çenesinin altına bir yumruk attı. "O güzel gülümsemen için teşekkürler." Göz kırptı.

Kalbi hızlandı ve yanakları kızardı, ama ona utangaçça gülümsedi. Ve o anda, Seana onu gerçekten sevdiğini düşündü. Bir gün, kendi kendine yemin etti... ona bunu yapmak zorunda olmadığını söylemesinin bir önemi yoktu... bir gün... ne zaman ve nasıl olacağını bilmiyordu, ama Broc Ceannfhionn'a bunun kendisi için ne kadar önemli olduğunu göstermenin bir yolunu bulacaktı.

Bir gün...

Bölüm 1

Colin Mac Brodie, İskoçya'nın en büyük haydutuydu.

Aynı zamanda Seana'nın en büyük arzusunun da anahtarıydı; Broc Ceannfhionn.

Seana, Broc'u küçüklüklerinden beri seviyordu ve bir gün onun karısı olmayı hayal ediyordu. Broc'un ona sık sık yaptığı gibi, o da ona bakmak istiyordu.

Onunla ilk konuştuğu günü asla unutamayacaktı, aynı gün Colin Mac Brodie kalbini kırmıştı.

Ama Seana kendini kandırmayacaktı.

Broc o gün ona sadece acımıştı. Nasıl acımasındı ki? Topal bir çocuktü, zar zor yürüyebiliyordu. O zamandan beri yıllar ona iyi davranmıştı. Azmiyle ve babasının yardımıyla bacağını güçlendirmişti ve artık aksaması neredeyse fark edilmiyordu. Şimdiye kadar Broc'a sunabileceği hiçbir şey yoktu ve bir gün gelebileceğinden korkmaya başlamıştı. Ama şimdi güçlüydü, yetenekliydi ve Broc'un ihtiyaç duyduğu ve hak ettiği eş olmaya hazırды. Broc nazık ve iyi bir adamdı ve Seana ona iyi bir yuva sağlayabileceğini düşünüyordu. Onu ikna etmek için sadece biraz yardıma ihtiyacı vardı.

Neden bu kadar korkaktı?

Colin artık ona zarar veremezdi.

Eh, göz ucuyla ona baktı, bakışları vücudunun güçlü ve zayıf hatlarını fark ediyordu. Ona zarar verebilirdi ama Colin Mac Brodie bile bir kadına vuracak kadar acımasız bir adam değildi. Bunun dışında korkulacak pek bir şey yoktu, yine de ona yaklaşmakta tereddüt etti.

"Süt çocuğu," diye mırıldandı kendi kendine. "Lanet olası bir Sassenach'tan bile betersin!" Ve yere sağlam basan ayaklara karşı tüm kalbiyle onaylamayarak kaşlarını çatı.

Bu düğüne kutlama yapmaya gelmemişti, çünkü bunlar düşmanı olmasa da arkadaşı da değildi. Hayır, Colin Mac Brodie ile konuşmaya gelmişti; her ne kadar onun yardımına ihtiyaç duyması canını sıksa da. Ama sevdiği adamı kaybetmeyi göze alacak kadar gururlu değildi. Herkes evleniyor

gibiydi; MacKinnon, Meghan Brodie ve yakında Alison MacLean. Broc'un da evlenmesi an meselesiydi. Şimdi harekete geçme zamanıydı; onu sonsuza dek kaybetmeden önce. Öyleyse ne bekliyordu?

Seana bu sorunun cevabını düşünürken kaşlarını çatı.

Bakışları mutlu geline kaydı ve hüznle orada kaldı. Meghan, güzel bakır rengi saçları ve kusursuz yüzüyle İskoçya'daki her kadının kıskandığı bir kadındı. Seana, Brodie kadınlarının delilikle değil, güzellikle lanetlenmiş olduğunu düşündü.

Meghan, Seana'nın sahip olmadığı her şeydi ama Seana nedense onu kıskanamıyordu. Colin'in kız kardeşi güzeldi, evet, ama o da Seana kadar yalnız bir hayat yaşamıştı.

Elbette, Seana'nın da bir babası vardı, ama Seana'nın dası hiçbir zaman onun gücü olmamıştı. Aksine, Seana onun gücü olmuştu.

Bu arada... Saatin kaç olduğunu anlamak için yüzünü gökyüzüne çevirdi. Geç oluyordu ve babası artık acıkmış olmalıydı. Çoğu misafir için neşe daha yeni başlıyordu, ama Seana hemen eve dönmezse, babası gece uyuyakalmış ve akşam yemeği yiyememiş olacaktı. Gece ormanın gölgelerini siyaha boyadığında ormanın içinden geçme fikri de hoşuna gitmiyordu. Elbette korkmuyordu, ama patikada ilerlemek için hava çok karanlık olacaktı.

Git ve onunla konuş, diye emretti kendi kendine. Sana zarar veremez.

Yine de tereddüt etti.

Meghan'ın düğün kutlaması görkemliydi. Düğünün aniden gerçekleşmesine rağmen, erkek kardeşleri onu hiçbir şeyden mahrum bırakmamıştı. Şenlik günün erken saatlerinde başladı ve sabahın erken saatlerine kadar, erkekler yeri öpecek kadar sarhoş olana ve kadınları onları ayaklarından sürükleyerek eve sürüklemeye zorlanana kadar devam etti.

Seana babasını da getirmeyi çok isterdi, ancak babası artık evden ayrılmak istemiyordu, bu yüzden Seana tek başına gelmek ve hikayelerini eve getirmek zorundaydı.

Ne MacKinnon ne de Brodie ailesine mensup olan ve hayatının büyük bir kısmını neredeyse yalnız geçiren Seana'nın çok az arkadaşı vardı ve Broc'a Colin Mac Brodie kadar yakın olanların sayısı da daha azdı. Aslında, Broc'u Colin'den daha iyi tanıyan biri olduğundan bile şüpheliydi; gerçi Colin kesinlikle Broc'un en iyi arkadaşıydı. Yine de... Sevdığı adamı nasıl kazanacağını ona onu en iyi tanıyan adamdan daha iyi kim öğretebilirdi ki?

Bunun dışında... Colin Brodie'den daha iyi kimse bir erkeği bir kadına çeken şeyin ne olduğunu bilemezdi - ne kadar da haylazdı!

Hayır, bundan kaçış yoktu; yardıma ihtiyacı vardı ve Colin'in bunu sağlayabileceğini düşündüğü tek kişiydi. Broc'a karşı tüm hilelerini denemişti; hiçbirisi işe yaramıyor gibiydi. Broc, varlığından değilse bile, onun ilgisinden habersizdi. O kadar tatlı bir adamdı ki, onu düşünmek her zamanki gibi dudaklarında hafif bir gülümsemeye yol açtı.

Seçeneklerini düşünürken iğrenerek başını salladı... Ona doğrudan evlenme teklif etmek dışında bildiği her şeyi denemişti.

Son çaresi Colin Mac Brodie'ydi.

Yıllardır babasıyla birlikte komşu klanlarla ticaret yapmak için uisge beatha yapıyorlardı, ancak Broc ile evlenirse artık ticaret yapmalarına gerek kalmayacaktı. Tek başına çalışmaktan yorulmuştu ve babası artık yardım edebilecek durumda değildi. Hastaydı ve yığılmış taşlardan yapılmamış yeni bir eve ihtiyacı vardı.

Gururunu bir kenara bırakmanın zamanı geldi, Seana!

Bakışları Colin'e döndü ve muhtemelen onu hatırlamıyor bile diye düşündü. Bütün bu yıllar boyunca onun yolundan uzak durmaya özen göstermişti.

Korkulacak bir şey yoktu, diye düşündü kendi kendine; sadece hatırlıyordu. Onun zulmünün anısı sonsuza dek yüreğine kazınacaktı.

Gece çöküyordu.

Giderek artan bir aciliyet hissi duymaya başlayan Seana, Broc'u aradı ama nafiye. Uzun boylu olmasına rağmen, onu günün büyük bir bölümünde görüş alanında tutmayı başarmıştı, ancak Broc o an için ortadan kaybolmuş ve arkadaşının yanından bile geçmemişti. Colin'le şimdilik ayrıydılar... ama ne kadar süre daha ayrı kalacaklarını kimse bilemezdi...

Seana doğruldu, ellerini arkasında sallayıp birbirine kenetledi ve ona doğru yürümeye başladı ama sonra durdu.

Colin'in ondan daha iyi olmadığını düşündü; gerçi o kesinlikle farklı düşünüyordu. Bakışları Colin Mac Brodie'ye döndü ve kaşları kalktı. Yıllar ona fazla iyi davranmıştı, diye düşündü acı acı. O dişlerin bu kadar kör edici beyaz olmasına ya da alacakaranlıkta o altın rengi saçlara ihtiyacı yoktu!

Kaç tane kalbi kırmıştı, hiç umursamadan?

Seana, büyük bir iğrenmeyle, "Bir tane fazla," diye düşündü.

Onunki de onlardan biriydi, ama elbette genç ve aptaldı!

Orada durup izlerken, iki genç kız Colin'in yanından geçip birbirlerine kıkırdarak ve ona cilveli bakışlar atarak ilerledi. Seana gözlerini devirdi ve kesinlikle izlemeye cesaret edemeyeceğini düşündü.

Colin'in gülümsemelerinden biriyle şımartmaya karar verdiği kadınlar için kaçış şansı hiç yoktu. Seana, bir gece uyurken yatağına girip o pırıl pırıl beyaz dişlerinden birkaçını söküp atmaya isterdi - tüm kadınların iyiliği için!

Hangi adamın bu kadar çok kalbi kazanıp çöpe atmaya hakkı vardı?

Düşündükçe daha da öfkeleniyordu. Ah, ama Colin Mac Brodie doğduğu anda erkekliğinden alınmalıydı! Bunu hak etmemişti! Pis, alçak herifin tekiydi!

Kendini sakinleştirmek için bakışlarını mutlu çifte çevirdi. Seana, Meghan'ın iyiliği için Sassenach'ın onu gerçekten sevmesini umuyordu. Eğer biri bunu hak ediyorsa, Meghan kesinlikle bunu hak ediyordu.

Aynı rahimden çıkıp bu kadar farklı olabilen iki insan inanılmazdı.

Başını sallayarak Meghan'ın kardeşine küçümseyici bir bakış attı, ancak o her zamanki gibi onun bakışlarından habersizdi.

Seana, Meghan'ı tanıdığı kadarıyla nazik, tatlı ve sevimli bir kızdı. Alison MacLean'ı bir arkadaş olarak sevmesi de Seana'ya çok şey anlatıyordu.

Alison MacLean, tıpkı Seana gibi farklı doğmuştu ve Seana, Alison'ı pek iyi tanımasa da, zavallı kıza bakışlarını özlememişti. Alison için herkesi rahatsız eden şey, şaşı gözleriydi. Seana içinse, çarpık bacağıydı.

Ve bir ortak noktaları daha vardı... Colin Mac Brodie.

Alison, Colin'e çok uzun zamandır aşıkta ve Seana, Leith Mac Brodie'nin o şaşı gözlerin ötesindeki kalbine bakacak kadar sağduyulu olduğunu bilmekten memnundu. Seana, Colin'in bir gün pişman olacağını umuyordu.

Kendisi içinse Colin'in o kanlı testislerinin çürüyüp düşmesini ve kendisini çocuksuz ve geceleri yatağına ısıtacak bir karısı olmadan bulmasını umuyordu. Bu ona iyi gelmez miydi?

Dudaklarında hafif bir tebessüm belirdi.

Orada dururken, ona özlemle bakan iki kızın sesleri kulağına ulaştı. Seana kulak misafiri olmaktan kendini alamadı. Elbette bu onun suçu değildi. Çok yüksek sesle konuşuyorlardı.

"Çok mu güzel?" diye haykırdı ikisinin de daha minyon olanı. Güzel altın rengi bukleleri, çilleri veya güneşten en ufak bir solgunluğu olmayan, son derece güzel bir yüzü çerçeveliyordu.

"Evet!" dedi uzun boylu olanı o kadar heyecanla ki Seana boğulacağını sandı. "Bana baktığını gördün mü? Gördüğünü biliyorum!"

"Hayır!" diye itiraz etti diğeri, güzel yüzü aniden saldırgan bir ifadeye bürünerek. "Gülümsediği kişi bendim!"

Seana gözlerini devirdi. Gerçekten o serseri için mi kavga edeceklerdi? Aptal kızlar! O buna değmezdi, bilmiyorlar mıydı?

Aklına birdenbire çok kötü bir düşünce geldi.

Arkasından yaramaz kızların çocuğu olduğu fısıldanıyordu ve belki de öyleydi, çünkü ayartmalara nadiren karşı koyabiliyordu. Hırsız değildi ama yaramazdı, evet. Babası bunu o kadar sık söylemişti ki, inkar edemezdi.

İki kız yanından geçerken, yaramazca sırtışını bastırarak yanında duran kadına döndü ve inandırıcı olduğunu düşündüğü en yüksek sesle, "Ah, ama Colin Mac Brodie'ye yazık değil mi?" dedi.

Seana'nın hiç tanımadığı, yanında duran kadın, yanındakiyle hararetli sohbetini hemen durdurdu, Seana'ya döndü ve kaşlarını çatarak, "Colin Mac Brodie'ye ne oldu?" diye sordu.

İki kız da dinlemek için döndüğünde Seana gülmemeye çalıştı. Küçük olanı, ayağına batan hayali bir çakıl taşı hakkında saçma sapan şeyler geveleyerek durup ayakkabısıyla ilgili bir şeyler söyledi. Diğeri de ona katılarak arkadaşının ayakkabısı hakkında saçma sapan bir yaygara kopardı.

Seana gülmemek için kendini zor tuttu.

"Ah," dedi Seana en endişeli ses tonuyla. "Duymadın mı!"

Yanındaki yaşlı kadın başını salladı ve berrak mavi gözlerindeki merak, Seana'yı neredeyse kıkırdatacaktı. Colin her neyse, kesinlikle ilginç bir dedikodu malzemesiydi. Görünüşe göre herkes Colin Brodie'yi merak ediyordu!

"Aman Tanrım!" dedi Seana yapmacık bir ciddiyetle ve başını iki yana salladı. "Herkesin bildiğini sanıyordum! Ama şimdi yersiz konuşmamalıyım." Yaşlı kadından uzaklaşıp bakışlarını mutlu gelin ve damada çevirdi, konuyu kibarca geçiştiriyormuş gibi yaptı.

Lyon Montgomerie'nin kalbi gözlerindeydi, hayranlığı sevgili Meghan'a bakışlarının her bir kıvrımındaydı.

Seana içini çekti, bir gün kendisine böyle bakacak birini bulmanın harika olacağını düşünerek. Hayali, Broc'un bir gün ona tıpkı onun gibi bakmasıydı ve sonunda ona bakıp uzun zaman önce olduğu gibi acınası küçük bir kız olmadığını fark etmesini ummaya cesaret ediyordu.

İki kız hemen hararetle fısıldaşmaya başladılar. Seana, birinin diğerine "Sence ne biliyor?" diye sorduşunu duydu.

"Bilmiyorum!"

Seana onları duymazdan geldi ama kahkaha atmamak için elinden geleni yaptı.

Yaşlı kadın, Seana'nın omzuna dokundu. "Anlat bakalım, duyduklarını kızım. Bir kızım var, anlıyor musun..." Seana'ya anlamlı bir baş sallaması yaptı.

Seana içini çekti.

Bir kurban daha.

Hiçbir kadın Colin Mac Brodie'den uzak duracak kadar akıllı değildi miydi?

"Elbette." Seana anlayışla başını salladı. "O zaman bilmen gerekirdi..." Yaşlı kadına doğru eğildi. "Şey, anlıyor musun?" diye söze başladı, son derece gizli bir hareketle elini ağzına götürerek.

İki kız ayakkabıyla uğraşmayı bırakıp Seana'yı dinlerken tamamen hareketsiz kaldılar, belli ki tek bir kelimeyi bile kaçırmak istemiyorlardı.

"Colin Mac Brodie'nin zayıfladığını duyuyorum," dedi Seana, dikkatli dinleyicilerinin duyacağından emin olduğı yüksek bir fısıltıyla. Ve anlayışlı bir şekilde başını salladı.

"Ah!" diye haykırdı yaşlı kadın. "Ne demek istiyorsun?"

"Şey," diye devam etti Seana, şimdi biraz daha yumuşak bir sesle, kızların dedikodu yapmak için biraz daha fazla çabalamasına neden olarak. İki kız birbirlerine daha da yaklaştılar. "Ben bile kesin olarak bilmiyorum, anlıyor musun... ama bilen birini tanıyorum... diyorlar ki erkekliği kuruyormuş. Yakında çocuk bile doğuramayacak!"

Yaşlı kadının gözlerinde dehşet dolu bir ifade belirdi. "Ah, büzülüyorum diyorsun!"

İki kızıdan da toplu bir nefes sesi yükseldi.

Seana ciddi bir tavırla başını salladı. "Evet," dedi. "Doğru ve bunu bana kendi gözleriyle gören biri anlattı, yani neden kim olduğunu söyleyemediğimi anlayabilirsiniz. Ama evet, kuruyup gittiğini söyledi... bir tür kokain israfı hastalığından olduğuna inanıyor!"

Yaşlı kadın haç çıkardı. "Bir kefarete," dedi uğursuz bir şekilde. "Bütün kötülükleri için!"

Seana'nın kaşları kalktı. "Belki," diye onayladı ve ciddi bir şekilde başını salladı.

"Tıpkı babası gibi!"

Leith hariç tüm Brodie erkekleri, görünüşe göre bir şekilde kanlarıyla lekelenmişti. Babaları ve büyükbabaları, hepsi de serseriydi. Kadınları güzel ve tatlıydı ama erkeklerinin gözleri üzerlerindeydi. Ve Colin... Colin kesinlikle tıpkı babası gibiydi!

Birden yaşlı kadın, iki kız ve Seana, Colin'in olduğu tarafa baktılar.

Orada, onların fısıltılarından tamamen habersiz bir şekilde duruyordu ve Seana, iki kız aniden başlarını bir araya getirip aralarında hararetli bir şeyler fısıldaştıktan sonra, yeni topladıkları dedikoduları yaymak için kalabalığın içine daldıklarında, bir kez daha neredeyse kahkaha atacaktı.

"Allah çocuğun yardımcısı olsun!" dedi yaşlı kadın ciddi bir tavırla ve bir kez daha haç çıkardı.

"Evet," diye onayladı Seana başını sallayarak.

Tanrı onun yanında olsun çünkü eğer Seana'nın istediği gibi davranacaksa alabileceği tüm yardıma ihtiyacı olacaktı!

Çürümüş, haylaz köpek!

Birdenbire cesaretleterek yaşlı kadının yanından uzaklaştı ve Colin Brodie'ye doğru yürüdü.

Sadaka istemiyor gibiydi. Hayır, karşılığında ona en değerli varlığını vermeye hazırdı; tüm klanların uzun zamandır göz koyduğu bir şeydi ve ona yardım etmeyi reddederse aptallık etmiş olurdu.

Bölüm 2

Düğün, Colin'in kutlanacak bir şey olarak gördüğü bir şey değildi.

Kız kardeşinin neye bulaştığını anladığını umuyordu. Nedense Meghan'ın düğününü hiç hayal etmemişti ama onu şeytan Sassenach'a bağlı görmek, kanlı bağırsaklarını çürütmeye yetmişti; Leith'in satın aldığı bu çürümüş uisge beatha'dan çok daha beterd. Karnındaki yanma hissini yüzünü buruşturarak bardağının içindekileri döktü.

Broc neredeydi?

İkisine de güzel bira almaya gitmişti. İkisi de uisge beatha'yı mideye indirememişti ama Broc henüz dönmemişti ve Colin'in ağzındaki bu acı tadı giderecek bir şeye ihtiyacı vardı.

Meghan'ın düşmana teslim olmasını izlemek kolay değildi. Geri çekilip gururunu yutmak da kolay değildi. Aslında, Sassenach'ın kalbini söküp atmayı tercih ederdi, ama sade bir kupa dolusu kaliteli birayla yetinirdi. Kahretsin, o lanet olası kadehi çoktan boşalmıştı ve en yakın arkadaşı da ortalıkta yoktu.

Yanından geçen genç bir kıza gülümsedi. Derin mavi gözleri ve kendisinininkine benzeyen soluk altın rengi saçları vardı, kasıklarının ısıtan bir gülümsemeyle.

Kadınlar onun en büyük çöküşü oldu.

Broc ise kendi başına kalmaktan son derece memnun görünüyordu. Colin, kendisiyle ve dünyayla bu kadar barışık bir adam tanımamıştı. Ve doğrusunu söylemek gerekirse, arkadaşında bu durumu kıskanıyordu. Colin'i Broc'a çeken şey de kısmen buydu, gerçi Colin bunu yeni yeni fark etmeye başlıyordu. Kendi hayatında bir şeyler eksikti ve Broc, bu şeyin anahtarının ne olduğunu biliyor gibiydi.

Colin ise lanet olsun, lanet olası bir keşiş hayatı yaşayacaktı. Belki Broc için yeterince iyiydi, ama Colin için acınası bir ihtimaldi.

Bakışları, koyu yeşil gözlü, ateş gibi saçlı ve utangaç bir bakış atan güzele kaydı. Annesinin yanında, kucağında küçük kardeşini tutuyordu... ya da belki de oğlunu, gerçi Colin öyle olmasını umuyordu. Colin, tatlı,

yuvarlak yanaklarına sinsice yayılan pembe kızarıklığa hayranlıkla bakarak göz kırptı.

Kadınlar güzeldi.

Kadınlar Allah'ın bir lütfuydu.

Orada durup kızıl saçlı kıza hayranlıkla baktı, dudaklarında onun teninin sıcaklığını hayal etti... ta ki kaba bir şekilde sözü kesilene kadar.

"Bana Colin Mac Brodie'nin karısıyla yatacağını söyleme!"

Colin, sesi getiren kişiye sinirli bir bakış attı; imalarından rahatsız olmuştu. Ancak yüzü tanıyamadı. Siyah saçlar, güneşin sayısız öpücüğü altında esmerleşmiş güzel bir yüzü çerçevesiyordu. Gül yaprakları kadar pembe dudaklar onaylamaz bir şekilde büzülmüştü. Parlak yeşil gözler ona dik dik bakıyordu. İlk başta, oradaki belirgin düşmanlık karşısında afalladı.

Hiçbir kadın ona böyle bakmamıştı.

Onun bu kinini hak edecek ne yapmıştı acaba?

"Hayatımda hiç bir erkeği aldatmadım!" diye savundu.

Kaşını kaldırdı ve ellerini beline götürerek ona baktı. Belli ki ona inanmıyordu. "Hayır mı?" diye sordu. "Neden? Çünkü onun erkeğiyle uğraşacak cesaretin yok mu? Yoksa, Allah korusun, biraz olsun onurlu olman mı gerekiyor?"

Bu kadın kimdi ki onunla böyle konuşmaya cesaret ediyordu?

Colin, kaşlarını çatarak ona baktı, onunla ne zaman karşılaşmış olabileceğini hatırlamaya çalışıyordu...

Elbette onu bir zamanlar hor görmüştü... ya da belki de kız kardeşini. Yoksa neden onun acımasız dilinin kurbanı olması gerektiğini anlayamıyordu. Yine de... o güzel yüzü hor gördüğünü hayal bile edemiyordu. Hayır, kız kardeşi kadar güzel değildi ama yine de güzeldi. O gözler, bir orman açıklığının serin, canlı yeşiliydi ve o ten... koyu rengine rağmen yumuşak görünüyordu. Ve o dudaklar... aniden onları büzülmüş görme isteği duydu... ama küçümseyerek değil.

"Neyin var kızım?" diye sordu şaşkınlıkla. "Ekşi böğürtlen emmiş gibisin." Moralini düzeltmek için göz kırptı. "O güzel yüze bir gülümseme çok daha yakışır!"

"Öyle mi?" Tek kaşını küçümseyerek kaldırdı. "Ya ekşi meyveleri emmeyi seviyorsam?" Sonra parmak uçlarında yükselip meydan okurcasına ona doğru eğildi.

Şımarık kız.

Ona emecek bir şey vermek isterdi, diye düşündü ve dudakları yaramaz bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Öyleyse em onları," diye yumuşadı.

Onu başından savdıktan sonra, bakışlarını, hatta belki de tüm dikkatini kız kardeşine ve onun yeni Sassenach kocasına çevirdi. Yanı başındaki şeytan dişiyi görmezden gelmeye çalışarak, onların birlikte dans etmelerini izledi.

Fahişe.

Saçları siyah olduğu için Havva'nın günahı kadar kötü bir mizaca sahip olduğu anlaşıyordu.

Acaba yatakta da kötü mü davranıyordu? diye düşünmeden edemedi ve bu düşünce nefesini biraz hızlandırdı.

O güzel dudakların sadece meyve emmek için yaratılmadığını iddia ediyordu.

Onu bırakmadığını fark etti, ama inatla yanında durup ona biraz daha işkence etmeyi bekledi. Eh, ağzını bile açmadan harika bir iş çıkarıyordu, farkında değil miydi?

Tatlı kokusu burnuna kadar geldi, onu kışkırtıyordu... biberiye... ve güneş ışığı... ve... umutsuzca bağımlı olduğu başka bir şey. Kadın. Derin bir nefes aldı ve nefesini tutarak, o hoş kokunun tadını çıkardı.

Eğer ondan uzaklaşmazsa -ve bunu hemen yapmazsa- onu ormana sürükleyecek ve çevresinde onu kışkırtan o güzel, sıkı göğüslerine istediğini yaptıracaktı.

Ah, ama bir kadınla birlikte olmayalı ne kadar olmuştu? Bir gün mü? Bir hafta mı? Bir ay mı? Aniden açlık hissetti... sanki kanlı yıllar geçmiş gibi. O küstah dudakları öpme düşüncesi ağzını sulandırdı ve buna karşılık kasıkları kasıldı.

Colin, kız kardeşiyle birlikte Montgomerie'yi izlediğini fark etti ve onun iç çektiğini duyduğunu sandı.

"Meghan çok güzel," dedi ve Colin onaylarcasına başını salladı. Meghan tekrar içini çekti ve Colin dönüp ona baktı. Yüzünde hüznü bir ifade vardı, ama kıskançlıktan eser yoktu.

"Öyle," diye onayladı yüzünü inceleyerek.

Peki ya o, farkında değil miydi?

Meghan'ın yüce güzelliğine sahip çok az kadın vardı ama Colin neredeyse tüm kadınlarda nadir bulunan bir güzellik görmeye başlamıştı. Alison MacLean gibi talihsizliklere uğramış birkaç kadın hariç. Yüzü o

kadar da korkunç değildi ama Colin, gözlerindeki şekil bozukluğu yüzünden ona bakamıyordu. Ona kötü davrandıysa kendini kötü hissediyordu ama bu tür kusurlar sık sık içten içe irkilmesine neden oluyordu. Bunları hazmedememek onu sık sık öfkeliendiriyor ama elinde değildi.

"Beni hatırlamıyorsun bile, değil mi?" diye sordu ve adamın bakışları ayak parmaklarının vuruşlarına kaydı.

Bakışları tekrar yüzüne döndü. Baktı, onu tanımaya çalışıyordu. Bugüne kadar hiç görmediğine yemin etse de, onda belli belirsiz bir tanıdıklık vardı. Ama o yeşil gözlerdeki bir şey onu yine de tedirgin ediyordu.

O anda MacKinnon'ların beyaz saçlı ve kıvıllı gözlü yaşlı Angus'u sarhoş bir şekilde şarkı söyleyerek, elinde bir kupa dolusu uisge sallayarak yanımızdan geçti...

"Benim bir nazik kok'um var!

O, bütün gün ötüyor!

Sabah namazımı erkenden kılıyor, sabah namazımı kılıyor!

Ahhhh, evet, bir kibar kola aldım!"

Colin'in gizemli kadınına göz kırpmak için durdu ve sonra kendi kendine mırıldandı. "Pöh, zaten kimin evlenmesi gerekiyor ki! Bütün o güzel kızlara bakmama bile izin vermedi - gözlerimi oydu!" Colin'e başını salladı ve haykırdı, "Kendine bir gelin bulma evlat! Bir geline ihtiyacın yok!" Elini uyarırcasına salladı ve neşeli yolculuğuna geri döndü. "Ben istediğime bakabilirim!" diye mırıldandı sarhoş bir şekilde, "ve kimse beni durduramaz! Evet, doğru!" dedi ve sesi kalabalığın arasında kayboldu. "Benim de nazik bir erkeğim var..."

Colin kıkırdadı ve arkasına döndüğünde gizemli kadının ona baktığını gördü, neyi bekliyordu?

Kahretsin, onun tatlılarını denemiş ve tamamen unutmuş muydu? Mümkün müydü?

Kaşları çatıldı. Ah, ama hatırlama yeteneğiyle övünüyordu. Sakladığı o değerli anı hazinesinin tadını çıkarıyordu... öptüğü her kadının her ismi, duyduğu her tatlı, titrek nefes... her iniltinin her melodik notası... her enfes koku...

Başını salladı. Lanet olsun, hatırlamıyordu.

"Hayır kızım," diye itiraf etti biraz utanarak. "Seni hatırlamıyorum."

Kadın başını salladı, adamın cevabına oldukça memnun görünüyordu. "Elbette hayır. Hem neden isteyeyim ki?"

Sevimli küçük burnu, Colin'in küçümseme olarak yorumladığı bir ifadeyle kırıştı. Eh, hatırlayamamasına engel olamadı. Hafızası genellikle çok iyi olduğundan, karşılaşmaları basit bir selamlaşmadan öteye gitmeseydi onu asla unutamayacağına karar verdi.

Onun kendisini aydınlatmasını bekledi, belki de yanlış adamı yakaladığını düşünüyordu ama kadın sadece kaşlarını çatarak, sanki onun düşüncelerini okumaya çalışıyormuş gibi ona baktı.

Bir köpeğin havlaması dikkatini çekti.

Bakışlarını gizemli kadından ayırıp Broc'un sadık dört ayaklı dostu Merry'nin, akrabalarının çıplak bacaklarının altından geçtiğini görünce gözlerini kaçırdı. Onu görünce dudaklarında bir gülümseme belirdi. Broc neredeyse, Merry de oradaydı. İkisi ayrılmaz bir bütündü.

"Lanet olsun, zamanı geldi!" diye mırıldandı kendi kendine. Broc'un dönmesini beklerken taş gibi kuruyordu.

Tatlı köpek Merry, ona doğru atıldı ve pençelerini göğsüne koyup yüzünü yaladı.

"Lanet olsun sana!" diye haykırdı Colin.

"Lanet olası canavar! Efendin sana kabalıktan başka bir şey öğretmedi! Öpücük yok!" diye bağırdı ve yüzünü geriye doğru savurarak yanağına bulaşmaktan kurtulmayı başardı. Salyalı dili çenesine değdi. Omzuna sildi ve sonra Merry'nin başına hafifçe vurdu. "Evet, evet!" dedi. "Ben de senden hoşlanıyorum, yaşlı orospu!" Elleri, ikisini de sakinleştirmek için kızın etrafına dolandı.

"En azından artık pireleri yok," dedi gizemli kadına dönüp. "MacKinnon'ın gelini sayesinde..."

O gitmişti.

Kalabalığın arasında ondan bir iz aradı ama kadın ortadan kaybolmuştu; yanında kalan koku dışında ondan hiçbir iz yoktu.

Onu kendi kendine konuşurken bırakmıştı. Peki neden gidip bunu yapmıştı?

Döndü ve hâlâ nefes nefese kalan köpeğe kaşlarını çattı. "Ne kadar kabaydı?" diye sordu Merry'ye. "En azından bana "G'nite" diyebilirdi, öyle değil mi?"

Bir kadın tarafından bu kadar kolay terk edildiğini hiç hatırlamıyordu. Merry patilerini adamın omzuna doğru uzattı, burnunu yukarı kaldırdı ve

gökyüzüne baktı, Colin'in kaşları daha da çatıldı.

"O pis nefesle onu korkutmuş olmalısın. Lanet olası köpek!" diye homurdandı kendi kendine, yüzünü yelpazeleyerek. Yanında güzel bir kadın vardı; nasıl olmuştu da pis bir köpeğe sarılmıştı?

Bu onun günü değildi; küçük kız kardeşi hırsız Sassenach ile evlenmiş ve en yakın arkadaşının köpeği onun tek dans partneri olmuştu!

Broc aniden omzuna dokundu. "Dalga geçtiğin kadın benim kadını," dedi ve sırtışı o kadar genişledi ki Colin yüzünün çatlayacağını sandı.

"Fahişe," dedi Colin ve köpeği iterek uzaklaştırdı. Merry dört patisinin üzerine dönüp onun önüne oturdu, nefes nefese ve kuyruğunu neşeyle sallıyordu.

Broc güldü.

"Geri dönmenin tam zamanı!" dedi Colin, aynı gün içinde ikinci kez terk edilmenin verdiği keyifle.

Broc'un gülümsemesi mümkünmüş gibi genişledi. "Evet, duyduğum bir söylenti olmasaydı daha erken gelirdim." Colin'e bir kupa bira uzattı.

Colin iki kaşını da kaldırdı. "Söylenti mi? Ah, Broc, bana yaşlı bir kadın gibi dedikodu yapmaya başladığını söyleme!"

Broc'un neşesi yerindeydi. "Bu özellikle ilginçti, diye düşündüm. Zavallı bir budalanın cevizlerinin buruştuğunu duydum galiba!"

Colin'in yüzü buruştu. "Yani, bunca zaman bir adamın lanet olası testisleri hakkında dedikodu dinlemek için biramı benden sakladığını mı söylüyorsun? Tanrım!"

Broc kaşını kaldırdı. "Evet, ama herhangi bir adamın testisleri değil." Kıkırdadı. "Testlerin, Colin Mac Brodie!"

Broc'un sözlerinin anlaşılması bir an sürdü ve ardından Colin biraz fazla yüksek sesle, "Hayatım!" diye bağırdı.

Broc kahkahayı bastı ve kendini tutamadı. İri omuzları neşeyle sarsıldı.

"Ne saçmalıyorsun sen? Toplarım mı?" diye sordu Colin tekrar.

Broc başını salladı, gülmekten konuşamıyordu.

"Ah, benim testislerim buruşuk değil!" diye itiraz etti Colin ve öfkeli haykırışı yakın çevresindeki herkesin dikkatini çekti.

Broc daha da çok gülmeye başladı.

"Peki, konuşup onlara söyledin mi?" diye sordu Colin, artık içten içe kırılmıştı.

Broc ona hakaret dolu bir bakış attı. "Hayatı savunmak için mi konuşmamı istiyorsun? Hiç sanmıyorum Colin Mac Brodie!" Çenesini

Merry'ye doğru salladı. "Yatağımda uyuyan o lanet olası köpeğimi alt edecek kadar kendi dedikodum var! Sen kendi hayalarını savunabilirsin!"

"Lanet olsun!" diye haykırdı Colin ve kupasını dudaklarına götürdü. Şişenin ağzını çevirip hepsini bir dikişte içti, sonra ağzını koluyla sildi. "Bu benim günüm değildi," diye mırıldandı. "Hiç de benim günüm değildi!"

Sarhoş olma ve kadınlara lanet olsun deme zamanı! Tanrı'nın gerçeği ama onlar onun varoluşunun belasıydı.

Bölüm 3

Seana, Meghan'ın düğününde cesaretini toplamaya çalışarak çok fazla saat harcamıştı ve sonunda Colin'le yüzleştğinde, sahip olduğu azıcık zamanı da onu kışkırtmaya harcamıştı.

Hala bunun için kendine kızılıyordu.

Ondan hoşlandığını iddia etmese de, ona olan öfkesinin çoktan geçtiğini düşünüyordu. Aslında, yıllar boyunca kendini bu kinin üzerine çıkarmıştı.

Peki bugün neden bu kadar buruklaşmıştı?

Öfke içinde yaşamanın ruha iyi gelmediğini kendine hatırlattı. Çoğu zaman sadece taşıyana zarar verirdi, çünkü alan kişi bunun pek farkında olmazdı ya da umursamazdı.

Colin Mac Brodie, onun için beslediği tüm kötü niyeti hak ediyordu ama enerjisini böylesine israfçı duygulara harcaması doğru değildi.

Aslında, ondan gerçekten istediğini elde etmesini de sağlayamayacaktı.

Ve bunun en önemli şey olduğuna karar verdi. Broc Ceannfhionn ile evlenmek istiyordu, hatta buna ihtiyacı vardı. Hayat zordu ve geri kalanını yalnız geçirmek istemiyordu.

Elbisesinin düğümünün kaydığını hissetti ve eteğine sakladığı ekmeği almak için durdu. Kutlamadan kaptığı ekmeği şimdi kaybetmemişti.

Ah, çok yorgundu ama babasıyla görüşür görüşmez, uisge'ye bakmak için dışarı fırlamak zorunda kalacaktı. Bir sonraki parti, kızının düğün kutlaması için satın almayı planlayan MacLean içindi. Fıçı da bundan sonra onun olacaktı; Seana'dan Alison'a bir hediye. Seana onu pek iyi tanımasa da, Alison'ın Seana'nın kalbinde özel bir yeri vardı. MacLean'ın kızı için çok mutluydu.

Alison ve Meghan, ikisi de Seana'nın arkadaş olarak adlandırmayı çok isteyeceği iki kızdı ve Alison'ın tatlı küçük Leiths ile çevrili olması düşüncesi Seana'yı gülümsetti.

Colin Mac Brodie, bir gün MacLean'ların kızının kardeşine ne kadar iyi bir eş olacağını görünce kıskançlığından boğulacaktı! Ve Seana, güzelliğin bazen en çirkin kalpleri bile kör ettiğini fark ettiği gün onun yanında olmayı çok isterdi. Yüzü güzel ama ruhu karanlık biriyle evlenmek Colin'in

hakkıydı. Bazen en büyük hazinelerin en derin çamurda saklı bulunduğunu bilmiyor muydu? Onu temizlemek için biraz sevgi ve özen yeterliydi.

O güzel yüze bir gülümseme daha çok yakışırdı.

Seana, adamın sözlerini hatırlayınca kaşlarını çatı.

Keşke ona güzel deseydi! Kendine hakim olamıyordu. Muhtemelen her kadına güzel diyordu... en azından yüzü ve vücudu midesini bulandırmayacak kadar mükemmel olan her kadına. Alison ve Seana'ya gelince... kusurlarının ötesini göremeyecek kadar boş kafalıydı.

Ama Seana'nın umurunda değildi!

Mükemmel bir gülümsemesi olup olmadığı ya da gözlerinin mavisinin yaz gökyüzünün soluk mavisini gibi olup olmadığı da umurunda değildi.

İsteddiği kişi Broc'tu.

Colin değil.

Ve çocuk da istiyordu. Kahkahalar ve eteklerini çekiştiren minik eller istiyordu. Broc'a bakmak ve gömleklerini onarmak istiyordu.

Geceleri yatağında yanında öpücükler ve sıcak bir vücut istiyordu; tüm bunları ve daha fazlasını.

Bu düşünceyle kaşlarını çatı.

Mesele şu ki... ne kadar denese de, Broc'u öptüğünü hayal edemiyordu.

Belki de daha önce hiç bir erkeği öpmediği ve bunun nasıl yapıldığını bilmediği için?

Broc, altın sarısı saçları ve dişleriyle, uzun boylu ve güçlü bir adam olarak kesinlikle güzel bir örnekti. Seana, bir kadının onu nasıl öpmek isteyebileceğini hayal etmekte hiç zorlanmıyordu. Hatta, henüz evlenmemiş olmasının sebebinin, kadınların ona nasıl baktığını göremeyecek kadar uzun olması olduğundan emindi. Broc, kadınların özlem dolu bakışlarından - kendi bakışlarından da- habersiz, sürekli başlarının üzerinden bakıyordu.

Broc çok şanslı bir kadına harika bir koca olacaktı ve Seana bu kadının kendisi olmasını istiyordu.

Yarın, sabahın köründe, Colin'i tekrar arayacak ve Broc'u kazanmak için ondan yardım dileyecekti. Sadece nazik dev hakkında biraz bilgi edinmesi gerekiyordu... Broc nasıl kadınlardan hoşlanırdı? Ve nasıl davranmalıydı? Belki de Colin, Broc'la onun adına konuşurdu... ya da sadece Seana'nın ilgisini ona bildirirdi. Colin'den tam olarak ne istediğini bilmiyordu, ancak erkekler ve kadınlar arasındaki meselelerde kesinlikle uzman gibi görünüyordu.

Planının belirsizliğinden memnun bir şekilde başını salladı.

Karşısına bir sonraki fırsat çıktığında bunu kaçırmaya hiç niyeti yoktu, yoksa hayatının geri kalanını yalnız geçirecekti... Asla kazanamayacağı tüm güvenini ve sevgisini kazanamayacağı o lanet kediyle.

Bakışları, ormanın giderek yoğunlaşan karanlığında yanında hareket eden gölgeyi aradı.

Zavallı kedi!

Seana, kedinin kendisine düşkün olduğunu ve onu o kadar çok sevdiğini, artık onunla birlikte olmaktan vazgeçemeyeceğini düşünmek isterdi ama aslında öyle olmadığını biliyordu. Onu her yere takip ediyordu, bu kesindi, ama Seana'nın onu okşamasına asla izin vermemişti. Ona dokunacak kadar yaklaşabilirdi, ama kedi asla sevmeye devam etmezdi. Pürüzsüz siyah kürküne dokunduğunu hissettiği anda hızla uzaklaşırdı.

"Seni görüyorum," dedi neredeyse görünmez olan kediye. "Sanırım bana işkence etmekten hoşlanıyorsun, iğrenç canavar!"

Babası, yıllar önce gözleri daha yeni bozulmaya başladığında hayvanı bulmuştu. Moralini kontrol etmek için dışarı çıkmış ve sonsuza dek "Aşkım" diye hitap edeceği kediyle geri dönmüştü.

Seana aniden durdu. Kendini tutamadı. "Aşkım," diye seslendi, aklına gelip gelmeyeceğini görmek için.

Kedinin sevgisini kazanmak için sürekli çabalıyordu; ama çabaları boşunaydı.

Kedi artık yürümediğini anlayınca durdu. Seana, sisli ormanın içinden dikkatlice bakarak kedinin kendisine doğru hareket eden zarif, koyu renkli bedenini gördü.

Aşkım güzeldi, kesinlikle, güzel ve akıllıydı ve biraz vahşi olmaktan da öteydi.

"Buradayım, Sevgilim," diye seslendi, onu bir kez daha kandırarak. Kedi bir ağacın arkasından ona doğru baktı. Seana, ormanın gölgeleri arasında altın bir gözün parıltısını yakaladı. Eğildi, hayvanın gözüne girmeye çalışırken yumuşak, mırıltılı sesler çıkardı. "Buradayım kedicik." Eteğinin içine uzanıp minik bir ekmek parçası kopardı ve kediye uzattı. Hava neredeyse kararıyordu, ama o ışıldayan sarı gözlerin kendisininkinden daha keskin olduğunu biliyordu.

"Lanet olası kedi!" diye bağırdı, gelmeyeceği belli olunca ve ayağa fırladı. Ekmeği kendi ağzına attı ve parmaklarındaki kırıntıları sildi. Kedi, kıpırdamak istemeyerek, öfkesinden etkilenmeden onu izledi. Elbette,

hareketinden -hatta kendi ikramını da yemiş olmasından- etkilenmemiş gibiydi.

Canavarı tamamen görmezden gelmeye kararlı bir şekilde tekrar yoluna koyuldu. Yaprakların hışırtısı onu takip etti, neredeyse duyulamayacak kadar hafifti ama Seana hışırtının orada olduğunu biliyordu. "Neden beni takip ediyorsun bilmiyorum!" diye homurdandı. "Sanırım beni delirtmeye çalışıyorsun!"

"Çok kötü bir mizah anlayışın var, Aşkım! Eminim o kötü gözlerinin ardında gülüyorsundur! Neyse, umurumda değil!" diye güvence verdi. "Defol git, lanet olası canavar! Defol!"

Ve şarkı söylemeye başladı: "Ohhhh, benim nazik bir kok'um var..."

Bölüm 4

Colin, ağrıyan göz kapaklarının ardından ilk önce gün ışığının sızdığını, ardından çıplak kışına bir kol veya bacağın ağırlığını hissetti. Çok fazla içmişti ve başı da neredeyse... kadar zonkluyordu.

Aman Tanrım, donmuştu... inledi ama hareket etmeye cesaret edemedi, kendine daha fazla zarar vermekten korkuyordu - biraz acıdan korktuğu söylenemezdi... ama orada biraz acı olmasından çok korkuyordu.

Bayılmış gibiydi -yalnız olmasa da- yere yığılmıştı. Ve ne yazık ki, gizemli kadının ona bıraktığı hayal kırıklığını atlatamayacak kadar sarhoştı. Şimdi kendini dolgun göğüsler ve yuvarlak kalçalarla çevrili hayal etti ve başının o kadar çok ağrıdığını, dönüp horozunu kızın kalçasında eritemeyeceğini düşündü.

İnledi ve bir gözünü açtı, sonra tekrar kapattı. Başına bir ağrı saplandı ve kız kardeşinin ona bağırıldığını duyduğunu sandı, ama bunun uisge'den hırpalanmış beyninin işkence dolu bir icadı olduğunu biliyordu.

Colin Mac Brodie! Kendine bak! Şimdi sana kim bakacak, seni ahmak herif?

Ah, kimse, diye itiraf etti, kendine acıyarak. Hatta cevap bile verebilirdi ama Meghan'ın aslında orada olmadığını biliyordu.

Kız kardeşi artık, istese de istemese de, iyi ya da kötü, o iğrenç Sassenach kocasıyla evliydi! Montgomerie kız kardeşine iyi baksa iyi ederdi, yoksa köpek önce kılıcının ardından yumruğuna hesap verecekti.

Ancak şu anda ilk endişesi, kokainini eritmekti. Dün gece onu soyunup ateşin önünde çıplak dans etmeye iten neydi? Aptal herif, diye söylendi kendi kendine. Ne yapmaya çalışıyordu? Herkese testislerinin buruşmadığını mı kanıtlamaya çalışıyordu?

Sabahın parlak ışınlarına karşı gözlerini kısarak açtı ve uyluğunun üzerinde duran ayağa baktı.

Bir erkek ayağıydı.

"Lanet olsun!" dedi, tekmeleyerek kömürü attı ve soğuyan kalan kömürlere aldırmadan ateşe doğru yuvarlandı. "Aaayyyyiiii!" diye bağırdı ve sıcak bir köz kışını yaktığında ayağa fırladı.

Donmuş bir kokain ve yanmış bir kış! Gün bundan daha kötü başlayabilirdi!

Broc homurdandı, gözlerini açıp ona baktı. Dudaklarında aniden eğlenen bir gülümseme belirdi.

"Orospu çocuğu!" diye bağırdı Colin. "Kıçımın senin o lanet olası ayağını ısıtmak için yaratıldığını nereden çıkardın!" Yanmış etine baktı, içinden küfretti.

Broc en ufak bir pişmanlık duymuyordu. Hatta sırtışı genişledi. "Ayağımın senin kıçına girmesi fikrinden hoşlanmıyorum Mac Brodie, ama kimse sana gidip soyunmanı söylemedi. Ah, ama buna katlanmak zorunda değildik, seni lanet olası piç!"

"Evet, Mac Brodie," diye homurdandı Broc'un genç kuzeni Cameron, elini başına götürerek uyanırken. "Lanet olası uisge." Acıyla inledi. Etrafına bakındı. "Hımm... bütün bu kadınlar nereye gitti?"

Colin kaşlarını çatı. "Eve," diye cevapladı öfkeyle. "Kahrolası kıyafetlerim nerede?"

Broc kıkırdadı. "Kadınlarla gitti," dedi ve Colin mırıldanarak bir küfürle karşılık verdi.

Bu sahnede bir tuhaflık vardı; ateşin başında kıçlarını ısıtan bir grup akılsız adam ve gözetlenecek tek bir kadın bile yoktu! Tanrım! Kadınlar en azından sabah ışığından önce sıvışıp gidecek kadar akıllıydılar ve muhtemelen hepsi kızaran yanaklarını yumuşak yastıklara koyarak tatlı tatlı uyuyorlardı. Erkeklerse burada kıçlarından taş toplayıp testislerini sıcak kömürlerde yakmaya bırakılmışlardı.

Cameron'ın başının altında toplanmış tuniği ve Broc'un bacaklarının üzerinde duran freni gördü ve bir küfür daha savurdu. Yanına gidip altından tuniği, bacaklarından da freni çekip çıkardı.

"Eh, kullanmıyordun!" dedi Cameron kendini savunurken. Colin'in asıl canını sıkan, söylediklerinden ziyade yüzündeki ifadeydi. Colin ona hırladı ve Cameron somurtkan bir tavırla, "Çişim var," diye ekledi.

"Evet, yap şunu!" diye ısrar etti Colin, ona kinle bakarak. "Ve bunu yaparken acele etme!"

Cameron yatağından fırladı, üzerindeki tozu silkeledi ve tuvalet ihtiyacını gidermek için ormana doğru yürüdü. Colin, çocuğun gidişini izlerken başını iki yana salladı. "Kuzeniniz olmasaydı..."

"Genç," diye yanıtladı Broc. "Ona birkaç yıl ver."

Colin, Broc'a bir bakış attı. "Ne için?" diye çıkıştı ve tuniğini başından geçirdi.

Broc omuz silkti.

Colin, tuniğinin kırıksıklıklarını düzelterek, "Neyse," diye tavsiyede bulundu, "o çocuktan çekinmesi gereken ben değilim." Cameron'ın gittiği ormanlık alana doğru başını salladı. Merry başını kaldırıp, sanki bakışlarını hissetmiş gibi ona baktı. "Bana öyle geliyor ki, işlerin nasıl yapılması gerektiği konusunda kendine has fikirleri var. Gözlerindeki o ifadeyi görebiliyorum."

Broc tekrar omuz silkti. "O yaşta, Colin. Saçmalık ve vin aigre dolu ve eski yöntemlerin öldüğünü düşünüyor."

Merry oturup dikkat çekmek için sızlandı. Broc parmaklarını şıklattı ve kız koşarak ona doğru geldi. Sırtını okşamak için uzandı ve kız bacaklarının arasına oturdu.

"O lanet olası Sassenachlar hayatımızı işgal ederken, haklı olabilir!" diye belirtti Colin. "Yakında bize karşı kılıç kaldırmalarına gerek kalmayacak! Bizi yok edecekler! Aptal olduğumuzu mu düşünüyorlar? Planlarını bilmediğimizi mi? Kral Davut tam bir aptal, ya da bir Sassenach!"

Broc, onun korkunç tahminlerini görmezden geldi. Cameron'ın kaybolduğu ormanlık alana doğru tekrar baktı, hâlâ kuzenini düşünüyordu. "Iain'in yeni karısına ısınamadı."

"Öyle mi?" Colin iki kaşını da kaldırdı. "Neden olmasın?"

"Şey... Tam olarak bilmiyorum ama sanırım ona güvenmiyor. Sanırım Iain ile Lagan'ın arasına girdiği için onu suçluyor."

Lagan, Iain MacKinnon'ın kuzeniydi. Colin'in adam hakkında bildiği tek şey, İngiltere'den döndükten kısa bir süre sonra Chreagach Mhor'daki uçurumlardan düştüğüydü. Ancak detaylar en iyi ihtimalle belirsizdi, çünkü MacKinnon'lar sırlarını saklamakta ustaydı. Broc'a soracaktı, ama ne kadar iyi arkadaş olsalar da Broc tam bir MacKinnon'dı.

Colin başını salladı. "Onu bunun için suçlayamam. Kız kardeşimin lanet olası bir Sassenach ile evlenmesinden pek hoşlanmıyorum, ama Leith'in bunu yapmasından hiç hoşlanmam. Sanırım bir Sassenach gelini ile bir toprak sahibinin Sassenach gelini arasında bir fark var."

Broc ona bilmiş bilmiş baktı. "Evet, yakında bu konuda endişelenmene gerek kalmayacak. MacLean'in kızıyla evlenecek."

"Öyle görünüyor," diye onayladı Colin, konuyu kapatarak, rahatsız olmuştu. Broc'un sürekli incelemesinin farkındaydı ama görmezden geldi.

Kardeşinin Alison MacLean ile evleniyor olması onu hiç rahatsız etmiyordu. Kızı şimdi eskisinden daha fazla istemiyordu. Colin'in onu görmeye bile tahammülü yokken Leith'in onunla evlenmek için öne çıkması, Colin'in kendini değersiz hissetmesine neden oluyordu. Gözleri şaşı olsa ne fark ederdi ki? Meghan'ın sık sık belirttiği gibi, tatlı ve nazikti ve Colin, onun aptalca kusurlarını göremeyen o yanını sevmiyordu. Onu incittiğini biliyordu. Kız kardeşi haklıydı; o sığ beyinli bir budalaydı.

"Her neyse..." Colin düşüncelerini bir kenara itti, "...Cameron neden sadece Iain'in karısı olduğu için ondan hoşlansın ki?"

"Bu sadece ondan hoşlanmak ya da hoşlanmamak meselesi değil," diye açıkladı Broc. "Ona, lordunun eşi olarak hak ettiği saygıyı göstermiyor. Iain'in sabrı tükeniyor."

"O zaman Iain'in gazabına uğrasın. Belki bu onu alçakgönüllü kılar. Sanırım biraz buna ihtiyacı var."

Broc ona sıkıntılı bir bakış attı. "Kuzenimden ben sorumluyum. Babası öldüğünde onu korumak bana kaldı; o ve küçük kız kardeşi Constance, gerçi onunla ne yapacağımı bilmiyorum! Günün büyük bir bölümünde çıplak dolaşıp Merry'nin peşinden koşuyor ve etrafta onu giydirebilecek kimse yok."

Colin kıkırdadı. "Peki ya Page?" diye sordu. "Cameron'ın sadece bir çocuk olduğunu görüp ona biraz zaman tanıyamaz mı?"

Broc kaşlarını çatı. "Kızdırdığı kişi Page değil. Aslında, fark etmemiş gibi yapıyor ama acı çektiğini çok iyi görebiliyorum. Anlayamazsın Colin, ve tüm hikayeyi bilmiyorsun. FitzSimon'ın kızını, sırf İngiliz olduğu için Lagan ile Iain arasında geçenler için suçlayamazsın. Page'in bununla hiçbir ilgisi yok."

Colin ona meraklı bir bakış attı. "Belki, ama ne zamandan beri Sassenach'ları savunuyorsun?"

Colin, Broc'un onlardan nefret etmeye herkesten daha fazla hakkı olduğunu biliyordu. Kendi babası da, Cameron'ın babası da, topraklarını korumak için öldürülmüştü. Broc, babasının intikamını almak için ömür boyu yemin etmişti. Colin, bunu değiştirecek ne olduğunu bilmiyordu. MacKinnon'ların oğlunu FitzSimon'ın hain pençelerinden kurtarmak için gittikleri İngiltere'den döndüklerinden beri Broc'u hiç görmemişti. Ama nedense arkadaşı döndüğünde değişmiş gibiydi.

"Cameron da bana aynısını sordu."

Colin, uzun zamandır arkadaşı olan adamın fikrinin nasıl değiştiğini anlamak için onu inceledi. "Peki sen ne cevap verdin?"

"İngilizlere karşı hiçbir sevgim yok," diye itiraf etti Broc. "Ama hepsinin kötü olduğunu da düşünmüyorum." Düşünceli bir sessizlik oldu. "Artık değil."

Colin, Lagan ve Iain hakkında kuzen değil, kardeş olduklarına dair söylentiler duymuştu. Herkes gibi o da Lagan'ın uçurumdan düştüğü o gece gerçekte neler olduğunu merak ediyordu ama sorup sormama konusunda kararsızdı. Broc'u kendisine güvenmekten mahrum bırakmak istemiyordu. Arkadaşı olsun ya da olmasın, Broc'un ilk sadakati Iain MacKinnon'aydı ve bu sarsılmazdı. Öyle de olması gerekiyordu. Colin bunu kabullenmiş, hatta daha da fazla saygı duymuştu.

"Lagan'ın cesedini buldun mu?"

Broc başını salladı, yüzünü buruşturdu ama ayrıntı vermedi. Konuyu değiştirmek için Colin'e anlamlı bir bakış attı. "Montgomerie'ye bir şans versen iyi olur Colin. Meghan onu seviyorsa o kadar da kötü olamaz."

Colin arkasını döndü. "Belki, ama kız kardeşime kur yapma şeklini beğenmedim. Kız kardeşim bir un çuvalı gibi götürülmekten daha iyisini hak ediyordu! Meghan'ı tanıyorum ve hiç evlenmek istemiyordu!"

"Evet, ama yaptı," diye karşılık verdi Broc. "Ve bunu kendi özgür iradesiyle yaptı."

Colin kaşlarını çatı. "Evet, öyle yaptı."

"O zaman belki de Montgomerie'de seveceği bir şey bulmuştur?"

Colin buna hiçbir şey söylemedi çünkü bu doğrudu.

"Bana evlilik yatağına zorla sokulmuş bir kadın gibi görünmüyordu," diye belirtti Broc. "Bana aşık bir kadın gibi görünüyordu."

Colin arkadaşına sıkıntılı bir bakış attı.

"Biliyor musun... Ben de FitzSimon'ın kızına bir şans vermeye yanaşmıyordum... başlangıçta. Ama kalbinin doğru olduğunu kanıtladı ve Iain, onun kadar güzel, nazik ve cesur bir gelin bulamazdı. Tanrı onun çürümüş ruhunu korusun, Mairi onun gölgesinde yürüyemezdi."

Iain'in ilk karısı. MacLean'in en büyük kızı. Mairi, Iain'in oğlunu doğurduktan sonra, Ian'ın gözleri önünde bir kule penceresinden kendini atarak öldü. Yine de Colin, daha önce hiç hoşlandığı bir Sassenach ile tanışmamıştı. Broc'a dönüp kaşını kaldırdı.

"Gerçek bu," diye ısrar etti Broc. Savaş açmasa da savaşılmaya hazır bir şekilde ayağa fırladı. Aşırı tepkisi Colin'i şaşırttı. Merry de öyle. Şaşkınlıkla

oradan uzaklaştı. "Herhangi bir erkek ona karısı Sassenach demekten gurur duyardı, ister istemez!"

Colin, köpeğin kuyruğunu bacaklarının arasına kıştırıp uzaklaşmasını izledi. Güvenli bir mesafede durup şaşkınlıkla efendisine bakmak için döndü. Colin de aynısını yaptı. "Tanrım, kahretsin Broc. Sakin ol. Bana öyle geliyor ki, o kıza karşı bir köleden daha fazla sevgin var."

Merry sızlandı.

"Hayır!" Broc hemen reddetti, ama öfkelenmemişti. Tepkisinin nasıl görünebileceğini aniden anlamış gibiydi. "Anlamıyorum," diye Colin'e güvence verdi.

"Emin misin?"

Broc aniden sırtarak konuyu değiştirdi. "Hayatınızdakilerin buruşmadığından ne kadar eminseniz!"

Colin yüzünü buruşturdu. "Orospu çocuğu," dedi öfkelenmeden, sonra güldü.

Broc tekrar oturdu ve Merry bacaklarının arasındaki yerine geri döndü. Broc onu okşamaya devam etti ve Merry sırtüstü dönüp karnını uzattı. Kuyruğunu neşeyle salladı ve Broc ona baktı. "Umarım bir gün onun gibi birini bulurum," diye itiraf etti kıpkırmızı bir yüzle. "Çok güzel, cesur ve enerji dolu!"

Colin de oturdu. "Ah, ama cesur diyebileceğim tek bir kadın bile tanımıyorum. Yumuşak ve tatlı, belki... hatta kurnaz... ama cesur?" Broc'a kaşını kaldırdı.

"Evet," diye ısrar etti Broc. "Cesur! Onu görmeliydin!" Sırıttı. "Iain'in önünde sinmedi, bana bakmak için gözünü bile kırpmadı."

"Sana söylemekten nefret ediyorum ama o kadar da korkutucu değilsin Broc," diye karşılık verdi Colin sırtarak. "Öyle sanıyorsun ama yüzün bir kızınki kadar tatlı."

Kendini savunmak için gururla, "Page bana dev dedi," dedi.

Colin'in gülümsemesi genişledi. "Bebek yüzlü dev."

Broc gözlerini kıstı. "Sen bir piçsin!"

Colin güldü.

Broc bir an sessizliğe gömüldü, sonra "Babanın seni reddetmesinin sana neler yapabileceğini bir düşün. O piç kurusu onu istemiyordu bile, Colin." Başını tiksintiyle iki yana salladı. "Bize onu tutmamızı ya da öldürmemizi söyledi, hangisinin umurunda değildi. Nasıl bir adam bunu yapar, söyle bana!"

Colin'in bunu hayal etmesine gerek yoktu. Babası oğullarından asla memnun olmamıştı. Colin'in yaptığı her şeyde kusur bulmuştu. Hiçbir şey onu memnun etmemişti. Meghan ve Gavin, babalarının gazabından ve sert elinden kurtulmuşlardı ama o ve Leith, babalarının beklentilerinin yükünü taşımışlardı. Yine de, kendi babası bile bu kadar soğuk davranamazdı. "Zalim bir adam," diye yanıtladı Colin.

"Eh, Page asla ruhunu ele geçirmesine izin vermedi," dedi Broc hayranlıkla. "Kızın dilinin zırhının ardında bir azizin yüreği var. Ah, ama bir bakışıyla öldürebiliyor. Öfkesi kabardığında Iain'e acıyorum!"

Colin, Iain MacKinnon'ın güzel karısının önünde sinmiş halini görünce kıkırdadı ve aniden gizemli kadını hatırladı. "Şımarık kız," dedi, keskin bakışlarını ve keskin dilini hatırlayarak.

Kahretsin ama o dudaklar tatlıydı... dili olmasa bile.

Keşke o dili tatsaydım diye düşündü ve aklına gelen görüntülerle kıpırdandığını hissetti.

O kimdi?

"Evet, öyle," dedi Broc, Colin'in hâlâ Page'den bahsettiğini düşünerek. "Iain'e meydan okuduğunu görmeliydin. Ah, ama hayır... hepimize meydan okuduğunu görmeliydin!" Kendi kendine kıkırdadı. "Şu şımarık kız! Ninniler söyleyerek bizi uyanık tuttu, atlarımızı çaldı, çıplak götümüzle sınırın ötesine kadar kovaladık!"

Colin kaşlarını çattı, artık kendi düşünceleriyle o kadar meşguldü ki arkadaşının hikayelerine odaklanamıyordu.

Dün akşamki kıza ne olmuştu? Bütün gece onu aramış, sesini dinlemiş, kalabalığın arasında boşuna aramıştı. Kız ortadan kaybolmuştu.

Sonra içkiden sarhoş olmuş ve kendini rezil etmişti. Kendini... lekesiz olarak kanıtlamak zorunda kalmasına ne gerek vardı ki?

Söylentileri hatırlayınca irkildi... Ne kadar da büzülmüştü böyle? Kim böylesine kötü bir şey söyleyebilirdi ki? Çocuk sahibi olma ve bir kadınla yatma yeteneğinden şüphe edecek kadar kinci kim olabilirdi ki?

Ama onu daha çok öfkeliendiren şey, söylentinin yalan olduğunu kanıtlama ihtiyacı duymasıydı!

Herkesin ne düşüneceğini düşünmesine izin vermeli ve her zaman yaptığı gibi devam etmeliydi! Kimin ne düşündüğü onu neden ilgilendirsin ki?

Kendisiyle ilgili bu durumdan hoşlanmıyordu; kimse ondan bunu istemediği halde sürekli kendini kanıtlamaya çalışıyordu.

"Neden bu kadar uzun sürüyor?" diye sordu Broc, ormana sabırsız bakışlar atarak. "Sadece işeyeceğini söylemişti, ne kadar sürer?"

"Eh, bırak onu. Belki de çok içmiştir ve iyice bir arınmaya ihtiyacı vardır."

Broc öğrenmiş bir ifade takındı. "Evet, sen de bu sabah bağırsaklarını kusmalısın, sarhoş herif!"

Tanrım, hâlâ öyleydi. Kendini aniden iyi hissetmemeye başlamıştı. Lanet olası rotgut uisge.

Okun ağaca saplanmasıyla çıkan ses Cameron'ın kışının üstünde geriye doğru sendelemesine neden oldu.

Gecikmeli olarak fark etti, kendini rahatlatmak için durduğu yerden sadece birkaç santim uzakta, uğursuzca sallanıyordu. Kalbinin sıçrayışını hissetmeye bile vakti olmamıştı ki, birdenbire etrafı sarıldı.

İngilizler.

Tunik ve pantolon giymiş, tepeden tırnağa silahlı yedi kişi, dik dik ona bakıyordu. O anda korkmuş olabilirdi, ama grubun en yaşlı ve en iri olanını tanımıştı. Adamın gözlerine baktı, oturduğu yerden kalkmaya bile tenezzül etmedi.

"Seni bekliyorduk," dedi yaşlı adam kibirli bir şekilde.

"Bir adamı böyle selamlayamazsın!" diye tükürdü Cameron, yüzlerindeki alaycı sırıtiştan rahatsız olarak.

Yaşlı adamın kaşları havaya kalktı. "Adam mı?" dedi ve arkadaşlarına bakmak için döndü. "Adam mı dedi?" Diğerleri güldü. Bu, Cameron'ın sinirlerini bozdu.

"Burada hiç adam göremiyorum!" dedi adamlarından biri, sonra adam kıkırdadı.

Cameron onlara sert bir bakış attı.

Kokuşmuş Sassenach'lar, hepsi!

Önemi yoktu. Onlar onun amacına ulaşma aracıydı. Ve onun onlara ihtiyacı olduğu kadar onların da ona ihtiyacı vardı. Bunu aklında tutarak, bakışlarından etkilenmeden ayağa kalktı. Önce ellerindeki, sonra da kalçasındaki toprağı silkeledi ve liderlerinin bakışlarına olabildiğince büyük bir özgüvenle karşılık verdi.

"FitzSimon," dedi adama selam vererek. "Dün gece şansın varken onu götürmediğin için tam bir aptalsın!"

"Sanırım dilini tutmak istersin, İskoç!" dedi uşaklarından biri.

FitzSimon adama elini kaldırdı. "MacKinnon yanından hiç ayrılmadı," dedi acıklı bir şekilde. "Ne yapmamı istiyorsun? Gidip onu kollarından mı kurtarayım?"

"Sen onun babasıydın!" diye hatırlattı Cameron.

"Evet, ama kızım bu adam yüzünden aklını kaçırdı. Onu evimden alıyor ve bir şekilde kalbini ona kaptırmayı başarıyor! Aptal herif! İki ay önce aklı başında olmazdı, şimdi neden aklı başına gelsin ki? Hayır, onu bana getirmelisin."

Cameron yüzünü buruşturdu. "Ben!" İnanmaz bir şekilde kendini işaret etti. "Onu lordumun yatağından sürüklememi mi bekliyorsun?"

FitzSimon bakışlarını kıstı. "Sen zeki bir çocuksun. Onu gözünden uzaklaştırmanın bir yolunu bulacaksın."

"Ben değil!" diye reddetti Cameron. FitzSimon'a Page'in yerini bildirip onu kendisi kaçırmak bir şeydi, kaçırılmasına ortak olmak ise bambaşka bir şeydi. Iain onu deşecekti! "Ben çocuk değilim," dedi gözleriyle hançerler savurarak, "aptal da değilim!"

Adamın kaşları kalktı. "Ho ho!" İleri doğru yürüyüp Cameron'ın önünde durdu. "Öyle değil miyiz?"

Cameron, bakışları gergin bir şekilde FitzSimon'ın adamlarından birinden diğerine kaysa da yılmadı. Hepsi sırtarak, çürük dişlerini göstererek onu izliyordu. FitzSimon aniden ona uzandı ve Cameron kendini tutamadı. İrkildi. Adamların kahkahaları kulaklarında çınladı.

Cameron'ın yüzüne nazıkçe tokat attı. "Bir genç kızın göğsü kadar yumuşak," dedi ve artan öfkesine rağmen Cameron'ın içinde bir ürperti hissetti.

FitzSimon'ın adamları hep bir ağızdan güldüler.

Cameron, FitzSimon'ın elini yüzünden itti.

"Tüh. Tüh. Bir çocuğun erkek işi yapmasını asla beklemezdim," dedi FitzSimon ve başını iki yana salladı. "Annenin yanına git, Cameron."

Cameron'ın yüzü ve boynu kızardı, ama üzüntüden çok öfkeden. Çocuk değildi ve o kadar uzun zamandır annesi yoktu ki, annesinin ne olduğunu unutmuştu! Kimse ona saygı göstermiyordu! Aptal değildi ve FitzSimon ile kızına karşı içinde kötü bir his vardı. Ona göre ikisi de geldikleri cehenneme geri dönebilirlerdi!

"Kendini yorma... Onu sana getireceğim!"

FitzSimon'ın gözleri aniden parladı. Dudakları memnuniyetle kıvrıldı.

"Onu almaya yemin ederseniz - hepiniz!" Cameron elini uzatarak geniş bir hareket yaptı. "Lanet olası Sassenach topraklarınıza geri dönün ve bizimle sonsuza dek işiniz bitsin!"

"Elbette." FitzSimon başını salladı. "Söz veriyorum."

Cameron yere tükürdü. "Bir İngiliz'in sözü hakkında böyle düşünüyorum!" dedi FitzSimon'a.

"Neden sen!" FitzSimon'ın adamı öne atıldı ama FitzSimon aralarına girerek Cameron'ı korudu. Adam durdu ve Cameron'a kötü niyetli bakışlar attı. Cameron, fırsatı olsaydı ona ne yapmak istediğini açıkça anladı.

FitzSimon ona döndü. "Sen pek zeki değilsin, değil mi evlat?" Cameron'ın ardından yere tükürdü.

Cameron ona ters ters baktı. "Onu sana getireceğim FitzSimon!" diye küfretti, ayakları yere sağlam basıyor ve omuzları dikleşiyordu. "Ama bir daha asla buradan gitmeni istemiyorum!"

İkisi uzun bir süre birbirlerine baktılar, sonra FitzSimon onaylarcasına başını salladı. "Kızımı bana geri ver... ve evet, gidelim."

Cameron başını salladı. "O zaman oldu," diye onayladı.

Yaşlı adam gülümsedi ve Cameron'ın omuzlarından birini tutmak için uzandı.

Cameron omuz silkerek ona kötü niyetli bir bakış attı. "Bir daha asla bana dokunma!" diye haykırdı ve topuklarının üzerinde dönerek uzaklaştı.

Adamları onu durdurmak için harekete geçtiğinde FitzSimon, "Bırakın gitsin," dedi. Cameron gidene kadar bekledi. "Kızım geri döndüğünde onun ölmesini istiyorum," dedi umursamazca.

"Evet efendim," dedi kaptanı.

"Küstah küçük İskoç piçi! Kimse benim olanı alamaz!"

Seana, Constance'ı yeterince uzun süre durduramadı ve çocuğa Broc'un nerede olduğunu sordu. Yanakları kir içinde olan minik yavru, Merry'nin yokluğunda tavukların peşinden koşuyor, bir tüy yakalamayı başardığında tavuklar itiraz edince de yaramazca gülüyordu.

Seana içini çekerek çıplak çocuğun peşinden gitti.

"Constance, kardeşin nerede?" diye ısrar etti.

Constance kıkırdadı ve ciyaklayan bir tavuktan bir tüy daha kopardı. "Bilmiyorum," diye cevap vermeyi başardı, sonra aniden tökezleyip karnının üstüne düştü. "Ah!" Dudakları büzüldü, ama ödüllü tüyünü önünde tuttu ve büzülme devam etti.

Seana çocuğun yanına diz çöktü. "İyi misin?"

Constance başını salladı ve gülümsedi.

"Güzel," diye ilan etti Seana. "Constance, kıyafetlerin nerede?"

Çocuk başını salladı. "Bilmiyorum!"

"Ne demek istiyorsun, bilmiyorum," diye karşılık verdi Seana.

Çocuk yine başını salladı.

Aman Tanrım, hiç kimse onun hiç kıyafet giymediğini fark etmemiş miydi? İnsanlar yanlarından geçip gidiyor, çocuğa neredeyse hiç bakmıyorlardı ve Seana, Broc'la evlendiğinde çocuğa uygun bir yuva ve uygun kıyafetler vermenin görevi olacağını düşünüyordu.

Sadece MacKinnon'ın gelini onun eksikliğini fark etmiş gibiydi. Seana ve Constance'ın yanına gelip, "Constance, kıyafetlerin nerede canım?" diye sordu.

Constance, Page'e baktı ve kollarını bir tavuk gibi çırpı. "Bilmiyorum!" diye ısrar etti çocuk. Page, onu kucaklamak için eğildi ve Seana'ya gülümseyerek onu kollarına aldı.

Seana da ona gülümsedi.

Page ona hiçbir zaman kötü davranmamıştı, onu gördüğüne her zaman memnun olmuş gibiydi. "Bu sabah Broc'u hiç görmedim," diye Seana'ya bildirdi.

Acaba Broc'a olan ilgisini herkes fark etmiş miydi, Broc hariç? diye merak etti.

Seana iç çekerek ayağa kalktı ve elbisesini silkeledi. "Ah, peki," dedi.

"Aşağı!" diye bağırdı Constance. "Aşağı!" Ve Page'in kollarından sıyrılıp ayağa kalktı. "Neşeli!" diye çığlık attı.

Page başını sallayarak onu bıraktı. "O çocuk!" diye bağırdı ve ikisi de Constance'ın Merry'nin peşinden koşmasını izlediler. Merry aniden durdu, sonra dönüp geldiği ormana doğru kaçtı.

"İşte orada!" diye duyurdu Page ve Seana'nın kalbi hızla çarpmaya başladı. Onu görmeye gelmişti ama birden Merry ile birlikte ormana kaçmak istedi.

Constance zavallı köpeğin peşinden kıkırdarak koştu. Page ve Seana, doğduğu günkü gibi çıplak bir şekilde koştuğunu görünce birbirlerine bakıp

güldüler. Page başını salladı ve gülümseyerek, "Siz ikinizi baş başa bırakayım," dedi.

Seana utangaç bir gülümsemeyle karşılık verdi. Broc yanına vardığında Page gitmişti ve kendini aptal gibi hissederek ayağa kalktı.

"Seana!" diye haykırdı Broc ve bakışları hâlâ MacKinnon'ın gelininin üzerinde olmasına rağmen ona sımsıkı sarılmak için uzandı. Seana'yı ayaklarından çekip döndürdü, sonra yere bıraktı ve köpeğini okşar gibi başını okşadı. "Burada ne yapıyorsun kızım?"

Seana omuz silkti. Cevabın apaçık ortada olduğunu düşünüyordu ama Broc bunu bir türlü çözemiyordu.

Dili tutulmuş bir halde iç çekti.

Birbirlerini tanıdıkları zamandan beri aralarında rahatsız edici bir sessizlik vardı. Seana bunun kendi hatası olabileceğini düşündü. Artık ona ne söyleyeceğini bilemiyor gibiydi. Broc'un bakışları bir kez daha Page'i aradı ve Seana, Page veya Meghan gibi olmayı diledi. İkisi de ilgiye aç görünmüyordu, ama ikisi de hiç ilgi aramıyordu.

Özür dilercesine başını eğdi. "Laird'imın karısı Seana ile konuşmam gerek. Daha sonra burada olur musun?"

Seana omuz silkti.

"Cameron'la ilgili," diye açıkladı ve Seana onun kuzeni için endişelendiğini biliyordu.

"Saçmalama!" diye el salladı. "Şimdi devam et, seninle başka zaman konuşurum. Zaten babamla ilgilenmem gerek."

Uzanıp başını tuttu ve kucakladı. Başının tepesini öptü ve bıraktı. "Anlayacağımı biliyordum," dedi. "Seninle sonra konuşuruz, tatlım!"

Seana, onun gidişini izlerken başını salladı ve bir kez daha iç çekti, ona nasıl anlatacağını bilmeyi diledi.

Bu düşünceden ne kadar nefret etse de, Colin Mac Brodie onun tek şansı gibi görünüyordu ve hem kendisi hem de babası için bunu daha fazla ertelememeliydi. Ondan hoşlanmak zorunda değildi, diye düşündü kendi kendine. Ama onunla konuşması gerekiyordu ve cesaretini toplayarak Colin Mac Brodie'yi aramaya koyuldu, bir kez ve sonsuza dek ondan yardım istemeye kararlıydı.

"Ye baba," diye emretti Seana babasına. "Kedini bırak da kendin ye!"

Colin'e gitmek yerine, doğrudan höyüğe geri dönmüştü. Kendi kendine, babasına bakar bakmaz Colin'i bulacağını ve tabii ki uisge'yi kontrol edip kediye besleyeceğini söylemişti.

Babasının iyi bakıldığını bilmeden kendi işine gidemezdi; en azından kendine öyle söylüyordu.

Ama gerçek şu ki o kanlı bir tavuk kalbiydi ve içten içe eğer gitmezse asla gidemeyeceğinin farkındaydı.

Babası derin bir öksürük krizi geçirdi ve Seana çaresizce onu izledi. Ona yardım etmek istiyordu ama nasıl yapacağını bilmiyordu. Son birkaç haftadır durumu kötüleşmişti ve yataktan kalkacak enerjisi kalmamıştı.

Daha önce de ona yardım etmişti ama artık hiçbir işe yaramıyor gibiydi. Ne yapacağını bilemez haldeydi ve onu her gece başlarını yasladıkları bu soğuk, nemli yerden uzaklaştırmak için acil bir istek duymaya başlıyordu.

Kediyle oynamaya devam ederken, kadın ona sabırsızlıkla baktı. Kedi onu hiç tanımaya tenezzül etmemişti.

Aman Tanrım, o kediden nefret ediyordu!

En azından kendine öyle olduğunu söyledi.

Aslında, hiç kimseden ya da hiçbir şeyden nefret edemezdi... Colin Mac Brodie'den bile.

Hayvan sanki aklını okumuş gibi bakışlarını kaldırıp ona baktı; altın rengi gözleri kadim höyüğün en derin gölgelerinden parlıyordu. Babası en çok gölgelerin arasında, en soğuk yerde saklanmayı seviyor gibiydi... diye düşündü Seana huysuzca.

Kendi battaniyesini alıp ona götürdü. Kedi yaklaşırken telaşla irkildi. Battaniyeyi babasının bacaklarına bıraktıktan sonra onu örtmek için eğildi. Sevgilim, babasının bu kadar yakınında olmasına itiraz eder gibi miyavladı.

"Çürümüş kedi."

"Hayır, Seana!" diye itiraz etti babası. "Aşkım tatlıdır, çocuğum!"

"Beni yanına bile yaklaştırmıyor, baba!" dedi Seana acıklı bir şekilde.

Orman yaratıklarını büyüleme yeteneğiyle övünürdü. Sonuçta, insanlar onu neredeyse terk ettiğinde tek arkadaşları onlardı, ama o kedi imkânsızdı!

"O da beni gözetliyor, yemin ederim Yakup'un taşı üzerine!"

"Evet," diye cevapladı babası zayıf bir baş hareketiyle. "Benim için!"

Ah, buna gerçekten inanmıyordu, değil mi?

Ateşli ifadesi kaşlarını kaldırdı. Yüzüne baktı, ifadesini anlamaya çalıştı.

Yüzünde en ufak bir mizah belirtisi yoktu. Ciddi olduğunu fark etti. Bakışları ona tam olarak ulaşmasa da (son zamanlarda onu yeterince iyi seçemiyordu) ona bakıyordu ve mağaranın karanlığı durumu pek de kolaylaştırmıyordu.

Parmağını dudaklarına götürüp onu susturdu ve bu hareketi, ses duymamış olmasına rağmen etrafına bakmasına neden oldu. "Senin yavrun!" diye fısıldadı. "Ben gittikten sonra sana bakmaya gel."

Seana burnunu kırıştırarak ona baktı. "Ah, baba!"

"Seana, bunu söylemeyecektim ama evet! En sevdiğim aşkım bana geri döndü!" Buna gerçekten inanmış gibiydi.

Seana'nın yüzü buruştu, ne tam olarak anlıyordu ne de tam olarak istiyordu.

Kaşını kaldırdı. "O kedi benim annem mi?"

"Evet! Aşkım!"

Seana gözlerini devirdi. "Ah, baba!"

"Doğru, Seana!" diye ısrar etti. "Bu kedi sıradan bir kedi değil!"

Seana ayağa kalkıp babasına baktı. Battaniyelerinin altında yatan babası ona çok küçük görünüyordu ama yüzü inancıyla parlıyordu. Kulağa ne kadar saçma gelse de, inanıyordu.

Onu bu soğuk, mağaramsı yerden çıkarıp, huysuz yaşlı hayvanlarla değil, insanlarla konuşabileceği bir yere götürmeyi her şeyden çok istiyordu.

"Artık ben yapamadığım halde o seni izliyor!"

Seana, o huysuz kedinin annesi olduğuna inanmayı reddetti! Ah, ama onun da aklı başındaydı!

Gözleri buğulandı ve kederini yuttu.

Son zamanlarda çok çabuk tükeniyormuş gibi geliyordu ona. Öksürüğü derinleşmiş, teni solmuştu. Artık onu güneşin altına çıkarıp günün tadını çıkarmasına bile izin vermiyordu.

Bakışları, mağaradan güneş ışığına doğru kayan kedinin zarif siyah şekline döndü. Sanki Seana'nın bakışlarını hissetmiş gibi, o yakalanması zor hayvan çalılıklara daldı ve miyavlayarak gözden kayboldu.

Babası içini çekti. "Gitti," diye hayıflandı.

Güzel! diye düşündü Seana. Aptal kedi!

Babasına kaşlarını çatarak baktı, onu azarlamak istiyordu ama bir şey dilini tuttu. Eğer o kedinin onun kedisi olduğuna inanmak babasını rahatlatıyorsa, bundan ne zarar gelebilirdi ki?

Babası bir kez daha acınası bir şekilde iç çekti. "Bana inanmadığını biliyorum çocuğum," dedi üzgün bir şekilde, "ama yine de doğru." Parmağını ona doğru salladı. "Ve şimdi gidip onun duygularını incittin!"

O kedinin duyguları yoktu! Ama Seana bunu söylemekten kaçındı.

Tekrar öksürmeye başladı ve Seana endişeyle yanına diz çöktü. Omzuna elini koydu ve öksürüğü geçince başını yokladı. Serindi ama... bu karanlık höyükte yatarken bunda ne sürpriz vardı ki? Battaniyeleri daha da yukarı çekti.

Elini sallayarak onu uzaklaştırdı. "Şimdilik bırak gitsin, Seana."

"Hayır, baba." Dudaklarını büzdü. Ruhlar günün ilerleyen saatlerine kadar bekleyebilirdi elbette, ama Colin Mac Brodie ile ne kadar çabuk konuşursa, Broc'u o kadar çabuk ikna edebilirdi... babasını buradan o kadar çabuk çıkarabilirdi. Neyi vardı? Neden korkuyordu? "Belki bugün seninle kalmalıyım?"

"Hayır, git işine," dedi babası onu savarak.

"Ama bu sabah kendini pek iyi hissetmiyor gibisin, Da!"

"Pöh! Kendimi yeterince iyi hissediyorum!"

Yalan olduğunu biliyordu. Bunu yüzünün solgunluğundan anlayabiliyordu.

Aniden sırttı. "Yalnız dikkat et, bütün gün oturup içkimi yudumlama!" diye uyardı. "Çünkü ben bilirim. Aşkım bana söyler!" Buna güldü, bir şekilde eğlenmişti.

Elbette bilirdi, ama bunu ona söylemek için lanet olası bir kediye ihtiyacı yoktu. Odaya girdiği anda kokusunu alırdı. Tarifi, küçük oğlanlardan ihtiyar adamlar, kadınların göğüslerinden beyaz tüyler çıkardı! Seana, nefes almaya cesaret ettiğinde bile nefesini kesiyordu. Mecbur kalmadıkça kepçeyi dudaklarına götürmezdi.

"Sevgilim bana her şeyi anlatıyor," diye küfretti ve kurnazca gülümseyip parmağını ona doğru salladı. Gözleri ateşli bir yoğunlukla parlıyordu.

Seana iç çekti. "Evet, baba." Bu kadar parlak gülümserken ona ayak uydurmanın ne zararı olabilirdi ki? Eğer o kötü huylu kedinin onun kedisi olduğuna inanması gerekiyorsa, öyle oldu; ama o nankör hayvanı düşününce yüzünü buruşturdu ve kedisinin bu kadar soğuk olabileceğini düşünmekten ürperdi!

Seana annesini hiç hatırlamıyordu ama babası ondan hep iyilikle bahsederdi. Hayır, o çürümüş kedi onun kedisine hiç benzemiyordu, diye düşündü.

"Kızım, bana inanmak zorunda değilsin."

Seana gülümsedi ve yanağından hafifçe öptü. "Eve geç döneceğim," dedi konuyu değiştirerek ve onu terk ettiği için hafif bir suçluluk duygusu hissetti. Ama elinde değildi.

Her şey yolunda giderse, yakında Broc'la evlenecekti ve babasının uyuyabileceği gerçek bir yatağı olacaktı.

Sonunda kararını veren Seana, Colin Mac Brodie'yi aramaya koyuldu. Ruhların bekleyebileceğine karar verdi. Babası bekleyemezdi.

Bölüm 5

Colin onu düşünmekten kendini alamıyordu.

Dün gece ona sadece birkaç anlığına görünmüş, onu suçlamış ve azarlamıştı, sonra ortadan kaybolmuştu ve o, o güzel ağzı düşünmeden edemiyordu.

Baltasını sertçe indirdi ve yeni çit direkleri için tahtayı tek hamlede ikiye böldü. Tahtanın içi çürümüşü, çok kolay parçalanıyordu ve adam kendi kendine bir küfür mırıldandı.

O kimdi?

Onu buralardan hiç hatırlamıyordu. Yüzünü tanıyamayacağı kadar nerede saklanmış olabilirdi ki? Kadın onun hakkında yeterince şey biliyor gibiydi ama adam onun hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

Baltayı bırakıp eğilip odunu kaldırdı ve sağlam kütüğü diğerlerinden ayırıp kenara fırlattı. Daha sonra yakacak odun olarak kullanacaklardı. Çürüyen odunları inceledi, içinde haşere buldu ve kaşlarını çattı. Montgomerie, yağmaladığı hayvanları geri getirmişti ama çit bakımsızdı. Bu gidişle kışa kadar tamir ettiremeyeceklerdi. Devirdikleri her ağaç için, bir sonraki çürümüş gibiydi. Çürük odunları bir kenara atıp bir küfür daha mırıldandı.

Lanet olsun Montgomerie'ye.

Meghan nasıl olur da gidip kalbini o zavallıya kaptırabilirdi? Colin onu özleyecekti.

Tüm akrabaları arasında ona en yakın olanı Meghan'dı. Onu kusurlarıyla birlikte olduğu gibi kabul eden tek kişi oydu ve en kötü yanlarını da biliyordu çünkü Meghan ona her şeyi anlatmıştı.

Gavin ona durmadan vaaz veriyordu ve Leith... Leith, babalarına fazlasıyla benziyordu; en azından mükemmelliğin bile ona yetmediği anlamında. En büyük ağabeyi, kendisini ve etrafındaki herkesi ölümün kanlı kapısına kadar sürüklüyordu. Başka bir deyişle, Colin kendine karşı dürüst olabilseydi, babasına kendisinden daha çok benzeyen kimse yoktu. İstese inkâr edebilirdi, ama bunun ne faydası olurdu ki? Gerçeği gayet iyi görüyordu.

Babaları, gördüğü her kadına göz koymuştu. Colin, yaşlılarının çoğu daha kızlarının eteklerinin altından çıkmadan önce kadınların nasıl davrandığını öğrenmişti. Kendi annesi, babasının başıboş tavırlarına göz yummuştu. Biliyor olmalıydı ama tek kelime etmemişti. Ama başka bir adam ona ilgi gösterdiğinde kalbinin dönmesi şaşırtıcı değildi. Babasının yoluna çıkan her kadını ezip geçmesi iyi hoştu, ama annesinin tek talibi gururunu incitmiş ve adamı savaşa davet etmişti.

Babası o gün hayatını kaybetmişti.

Ve annesi aklını kaçırmıştı.

Colin, annesinin babasına ihanet edip etmediğini bugüne kadar bilmiyordu ama kendisi de öyle düşünmüyordu. Babasının ölümü karşısında duyduğu acı çok gerçektir. Babasının ölümü yaşama isteğini çalmıştı. O korkunç günden sonra annesinin bir daha gülümsediğini hiç hatırlamıyordu.

Meghan'ın bu şekilde acı çekmesini asla istemezdi.

Brodie kadınlarının kaderi, erkekleri için acı çekmek gibi görünüyordu; büyük annesi Fia, sonra annesi ve Meghan... Tanrı aşkına, eğer Montgomerie onu tek bir gözyaşı dökmeye zorlasaydı... Colin, o İngiliz piçini çıplak elleriyle boğardı.

Zaten kendisi de bir aziz değildi.

Colin'in kurtarıcı lütfü, babası gibi içmemesiydi. Fahişelik bir yana, kim bu an hissettiği hislerle uyanmak isterdi ki? Baş hâlâ ağrıyor, midesi bulanıyordu ve gizemli kadının onu etkilemesine izin verdiği için kendi suçuydu.

O kimdi?

Güneş yüzüne vuruyordu ve yüzündeki teri silmek için tünikliğini kaldırdı. Lanet olası şey terden sıırıslam olmuştu, bu yüzden onu çıkarıp güneşin sığağında kuruması için iyi odun yığınının üzerine attı.

Odun yığınınına bakıp düşüncelere daldı.

Kendi düşüncelerine o kadar dalmıştı ki, ziyaretçisini konuşana kadar fark etmedi.

Ellerini bir kez daha kalçasına koymuş, onu izliyordu.

Colin şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı ve onu görünce birden morali yükseldi.

Seana bir anlığına sadece bakakaldı, onu görünce büyülenmişti. Tam bir erkek örneğiydi. Kadınların ayaklarının dibinde erimesi şaşırtıcı değildi. Güneşin yıpratmış koyu tenine rağmen ipek gibi yumuşaktı. Gözlerini kırıştırdı, ağzı açık kalmamaya çalıştı ve Broc'un omuzlarının neden bu

kadar geniş veya teninin neden insanın uzanıp okşamak isteyeceği kadar pürüzsüz olduğunu merak etmeden edemedi.

Burada bulunma amacını hatırlamaya zorladı kendini, onun bir alçak ve serseri bir adam olduğunu hatırladı.

Burada çalışan tek kişi o gibi görünse de ne olurdu? Kadın peşinde koşmaktan başka bir şeyle vakit geçirdiğini hayal etmemiş olsaydı da ne olurdu?

"Gavin nerede?"

Dönüp ona baktı ve mavi gözleri bir an hüznü, sonra aniden neşeli oldu.

Onu gördüğüne memnun olmuş olamazdı, değil mi?

Seana böyle bir düşünceyi aklından geçirdiği için kendine kızdı.

Kardeşinden bahsedildiğinde yüz ifadesi biraz eğlenir gibi oldu. "Gavin başka nerede olurdu ki kızım? Dualarını okuyup kayıpların ruhları için yalvarıyor olurdu."

Seana, onun alaycılığı karşısında kaşlarını kaldırdı. "Şüphesiz seninkidir! Peki ya Leith?"

"Yeni aşkına hayranlıkla bakıyordu," diye cevapladı gayet doğal bir şekilde.

Seana, adamın ses tonunda herhangi bir kızgınlık duymadığını düşünüyordu, ama pişman olmasını umuyordu.

Kaşları çatıldı. "Ama burada yapılacak çok iş var." Her şey ortadaydı. "Neden tek başına çalışıyorsun?"

"Herkes karnını doyurmak için yola çıktı. Anında geri dönecekler."

Kaşlarını çatı. "Sen neden öyle düşünmüyorsun?" Adam bu kadar görev bilincine sahip olamazdı. Onu böyle düşünmeyi reddediyordu!

Gülümsedi ve ona göz kırptı. "Benim için mi endişeleniyorsun, kızım?"

Seana, adamın parlak beyaz dişlerine gözlerini kırıştırdı. Yanakları kızardı. "Elbette hayır! Ama her erkek yemek yemeli."

"Evet," diye cevapladı, ona göz kırparak, "ama benim... açlığım... bambaşka bir şeye."

Zavallı!

Seana flört etmeyi reddediyordu. Dalkavukluk onun diline fazlasıyla kolay geliyordu!

"Sorun ne Mac Brodie?" diye sordu ve yanlış anlamaması için bakışlarını ona dikti. "Dün gece yeterince doymadın mı?"

Gülümsemesi kayboldu ve yerini kaş çatmaya bıraktı. "Kız kardeşimin düşünüydü. Ben o kadar da çapkın değilim."

Seana'nın kaşları bir kez daha kalktı. Ellerini arkasına koyup parmak uçlarında yükselerek ona meydan okudu. "Hayır, hayır?"

"Hayır."

"Ben öyle duymadım."

Adam ona baktı ama adamın onunla alay ettiğini bilmesi umurunda değildi. Bunun onu sinirlendirmesini umuyordu.

"Duyduğun her şeye inanma," diye azarladı onu.

Seana, dün gece ona herhangi bir söylenti duyup duymadığını sorma isteğini bastırmak zorunda kaldı. Muhtemelen başlattığı skandalı düşününce dudaklarında beliren gülümsemeyi bastıramadı: buruşuk testisleriyle Colin Mac Brodie.

Bu düşünce neredeyse ona kahkahalarla gülme fırsatı verecekti.

Dün gece açlığını bastırmamasının sebebi bu muydu? Eh, hak etmişti işte.

Yine de... haylaz olsun ya da olmasın... inanılmaz bir vücudu vardı... Tanrı yardımcısı olsun, ne kadar denese de bakmaktan kendini alamıyordu.

Colin, onun yaramaz gülümsemesine ne tepki vereceğini bilemedi. Gözlerindeki fırtınayı açığa vuran bu gülümseme, Colin'in merakını uyandırdı. O neşeli ve yaramaz bakışlara sahip sevgililer görmüştü ama her zaman onların düşüncelerine vakıf olmuştu ve düşünceleri de hep onun içindi.

O güzel yüzünün ardında hangi kötü düşünceler vardı?

Ve sonra aniden aklına bir düşünce geldi; onu aramıştı ve gülümsemesi geri geldi.

Ondan hoşlanmıştı.

Bunun bir tesadüf olmadığından emindi: Dün geceye kadar onu hiç görmemişti, ama şimdi aniden iki kez belirmiş, birdenbire yanında belirmişti. Dün gece olduğu gibi, kim olduğunu öğrenmeden ortadan kaybolmasına kesinlikle izin vermeyecekti çünkü o da ondan hoşlanıyordu.

Onun hakkında bildiği tek şey, güzel olduğu kadar çekici de bir ağzı olduğuydu.

Acaba tadı görüldüğü kadar lezzetli miydi diye merak etti.

Sessizlik.

Göğsüne baktığını fark etti.

"Merak ediyordum," dedi aniden. Bakışları önce dudaklarına, sonra gözlerine, sonra tekrar çıplak göğsüne kaydılar.

Colin, bakışlarındaki takdir duygusu karşısında derin bir tatmin duygusu hissetti. Kadın tekrar sustu ve Colin'in dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Merak mı ediyordun?" diye sordu, onu kızdırarak.

Kendini sersemliğinden kurtardı ve toparlamayı başardı. "Merak ediyordum," diye tekrar söze başladı.

Kendini ne kadar toparladığını görmek için göğsündeki kasları gerdi ve bedenini dans ettirdi. Kadın tekrar sustu ve adamın sırtışı genişledi. "Öyle mi?" diye tekrar sordu.

"Evet," dedi biraz dalgın bir şekilde.

"Evet ne?"

Bakışları onunkiyile buluşunca kaşları çatıldı. "Ha?"

Colin, kadının şaşkın ifadesine gülmemek için kendini zor tuttu. "Merak ettiğin bir şey var, kızım..."

Birdenbire telaşlanmış gibiydi. Yanakları kızardı. İyi odun yığınının doğru yürüyüp oturdu ve yere baktı.

Bir an konuşmadı, sadece çıplak ayaklarına baktı.

Sevimli ayak parmaklarını fark etmemek elde değildi... ve incecik ayak bileklerini de...

"Şey, görüyorsun ya... Yardımına ihtiyacım var, Colin Mac Brodie," dedi sonunda ve sesi o kadar umutsuzluğa kapılmıştı ki Colin hemen neyin yanlış olduğunu merak etti.

Ses tonuyla ayılıp yanına gitti, önünde diz çökerek onu rahatlatmak istedi. Bir sorun varsa ve yardım edebilecek durumdaysa, yardım ederdi. "Ne oldu kızım?"

Ona baktı, yeşil gözleri karanlık ve şehvetliydi, ormandaki alacakaranlık gibiydi ve Colin bir anda onların içinde kayboldu.

Gizemli kadını.

Gözleri onu büyülemişti.

Daha önce baktığı tüm gözlerden daha derin, hakkında hiçbir şey bilmediği düşüncelerle doluydu. Dudakları konuşmak için aralandı, ama kelimeler ağzından çıkmıyordu sanki. Sormaya geldiği şeyi söylemesi belli ki kolay değildi.

Derin bir nefes aldı. "Bana bir erkeği nasıl baştan çıkaracağımı öğretmeni istiyorum," dedi yumuşak bir sesle.

Colin doğru duyup duymadığını merak etti. Yüzü buruştu. "Ne yapmamı istiyorsun?"

Başını salladı. "Bana bir erkeği nasıl baştan çıkaracağını öğretmeni istiyorum," dedi biraz daha kararlı, biraz daha yüksek sesle.

Kadının isteği karşısında afallayarak ayağa fırladı. "Ah, kızım, her şeyi yanlış anlamışsın! Böyle bir şey yapmak bir kadının haddi değil!"

Yeşil gözleri kısıldı ve ona baktı. "Kim diyor?"

Sesi yumuşadı ve elini uzatıp yüzüne dokundu. Bakışlarını kaldırdı. "Anlamıyorsun. Hiçbir erkeği etkilemeye ihtiyacın yok, kızım!"

Ne kadar güzel olduğunun farkında değil miydi?

Dokunuşundan sıyrılıp ona tam olarak yorumlayamadığı bir bakış attı. Colin daha önce hiçbir kadının dokunuşunu reddetmediğini fark etmişti. Bu onu şaşırtmıştı. Kadının ifadesi ona bir şeylerin ters gittiğini hatırlatmasaydı, şımarık bir kız gibi surat asabilirdi bile.

"Ama daha fazla zaman kaybedemem!" diye yakındı, gözleri yaşlarla dolu bir şekilde. "Herkes evleniyor!" Ona sıkıntılı bir bakış attı. "Artık bana yardım edebilecek tek kişi sensin," diye ilan etti.

Colin'in ifadesi şaşkınlıkla buruştu. "Ben mi?"

"Evet, Colin Mac Brodie! Sen!"

Çimenlerin üzerine oturdu, dizlerini yukarı kaldırdı, kollarını dizlerine doladı ve dinlemeye razı oldu. Kaşlarını çatı. "Nasıl?"

"Bir erkeği bir kadına çeken şeyin ne olduğunu biliyorsun," dedi ona. "Değil mi?"

Colin'in kaşları kalktı. "Kadınlara her şey ilgimi çekiyor."

Başını iki yana sallayıp ona anlamlı anlamlı baktı. "Hayır... her şeyi değil!"

Colin bir an onu inceledi.

Ona bir şeyler söylüyor, hatta onu suçluyor gibiydi. Ama hayır... onu neyle suçluyordu? Dün geceye kadar hayatında onu hiç görmemişken, onu ne için suçlayabilirdi ki?

Yüz ifadesi hâlâ ciddiydi.

Ciddi miydi?

Tamamen ayık görünüyordu.

Yoksa bu, dikkatini çekmek için kurnazca bir plan mıydı? Hatta kucağına kadınlar düşmüştü; bazıları ona tatlılar pişirip getirmişti; bazıları da onu babalarının ahırlarının arkasına sürüklemiş, küstahça öpücükler ve daha

fazlasını teklif etmişti. Belki de bu, onun dikkatini çekmenin bir yoluydu, diye düşündü ve dudakları bilmiş bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Öyle olabileceğini düşünüyordu, öyle olmasını istiyordu ve onun kollarında erimesini hissetmekten daha iyi bir şey düşünemiyordu.

Ona bakarken başını eğdi.

Güzel gözler, güzel dudaklar, güzel koyu saçlar.

Ona birkaç şey öğretmek isterdi, tamam.

Gözlerini kıstı. Eğer ciddiyse... ya tamamen saf ya da şeytan kadar kurnazdı... ve Colin hangisinin doğru olduğunu keşfetmeyi amaçlıyordu.

Ona dikkatle baktı. "Peki, sana tam olarak ne öğretmeyi düşünüyordun, kızım?"

Gözlerini kaçırdı, omuz silkti, telaşlı görünüyordu ve sonra bir kez daha bakışlarını onun gözlerine dikti. Bu sefer bakışlarını kaçırmadı, ama adam bakışlarını yakından takip ediyor, ondan bu kadar cesurca yardım isteyerek kur yaptığı tehlikeyi görmesini istiyordu.

Hiçbir zaman bir kızı hafife almadı... Onun üzerindeki nüfuzunu anladığını hiç varsaymadı... Hiçbir zaman masumiyeti çalmadı... Önceden haber vermeden asla.

Bakışlarını kaçırmadı, aksine onu yanına almaya kararlı görünüyordu ve Colin'in bir yanı sevinçle haykırdı. Vücudu beklentiyle gerildi. Damarlarındaki kan hızlandı. O ağzı istiyordu... dilinin o dudakların arasında kaydığını hissetmek istiyordu... Bakışları yere indi. Avuçlarındaki o göğüsleri istiyordu.

Yutkundu, bir kez daha gözlerinin içine baktı... ve ne istediğini bildiğinden pek emin değildi. Bir karışıklık var, diye düşündü.

Belki de ona göstermeli.

Bakışlarını üzerinden ayırmadan, parmaklarını topuğuna dolamak için uzandı. Ayakları çıplaktı, tozdan yumuşacıktı. İtiraz etmedi, bir anlığına ona dokunduğunun farkına bile varmamış gibiydi, sonra elini baldırının arkasına doğru kaydırıp ve nazikçe okşadı.

Farkına vardığında nefes aldığını duydu ama geri çekilmedi. Gözlerini kırıştırdı. "Ne... ne yapıyorsun Mac Brodie?"

Colin sırtıttı, gülümsemesinin tüm gücünü ortaya çıkardı. "Sana öğreteceğim, elbette," diye yanıtladı.

Yüzünde savaşıyor duygular belirdi, sonra kaşlarını çatıp ve ona baktı. "Yani yapacaksın, değil mi?" Yüzü umutluydu, ancak eteğinin altındaki eline gergin bir şekilde bakarken yutkundu. Adamın sırtışı genişlerken,

kadının ifadesi daha da belirsizleşti. Aniden elini adamın elinin üzerine koydu, ilerlemesini durdurdu, sanki hareket ederse kıracakmış gibi parmaklarını sıktı. "Peki bana tam olarak ne öğretiyorsun?" diye sordu ona.

"Tatlı kalbin ne isterse," diye cevapladı muzipçe. Vücudu sertleşti.

"Bunu... yapmak zorunda mısın?" diye sordu. Sesi titredi.

"Yardı mı istiyorsun, yoksa hayır, kızım?"

Elini sıkan eli biraz gevşedi. "Evet... ama... ama..."

Daha bir santim bile kıpırdamamıştı ki, kadının parmaklarını acı verici bir şekilde sıktı.

"Ah! Birinci kural," diye ilan etti, bacağı nı bırakıp acıyı üzerinden atarak.

"Sevgilinin seni sevmesini istiyorsan parmaklarını kırma!"

"Ama sen benim sevgilim değilsin!" diye belirtti ve ona hoşnutsuz bir bakış attı.

Birini ona geri verdi.

"Öyleyse," diye cevapladı, "aklında özellikle birini mi vardı... kur yapmak için?"

"Bro Ceanfhionn," diye tereddüt etmeden duyurdu ve kendini odun yığının dan aşağı itti.

Colin, kadının beyanı gerçekteşmeden önce biçimli baldırların baştan çıkarıcı bir parıltısından fazlasını gördü. "Bro!" diye bağırdı ve nedenini bir türlü anlayamasa da hemen sinirlendi.

"Evet, Bro Ceanfhionn!"

"Seni ilk defa duydum kızım!" Sesini yükseltmeyi düşünmemişti.

Sonra ona sırtını döndü, düşüncelere daldı.

Bro onun en yakın arkadaşıydı. Ona hiçbir şeyi kıskanması mümkün değildi, ama kıskanıyordu da. Bro dün akşam ortaya çıktıığında ortadan kaybolmasına şaşmamak gerek.

Başını kaldırıp ona baktı. Arkasından, bir kuzgunun kanatları kadar siyah saçları ve yemyeşil tepelerinde ve vadilerinde dolaşırken bir erkeğin ellerinin ağı rmasına neden olan vücuduyla, onu tanımak mümkündü. İnce ve yırtık elbisesi bile bu güzelliğı gölgeleyemezdi.

Güzel.

İnsanın iştahını kaçıracak kadar güzeldi.

"Onu sonsuza dek sevdim!" diye ilan etti, ona dönerek, o koyu yeşil gözleriyle yalvararak. "Ve sen onun en iyi arkadaşı s n, Colin Mac Brodie!" Gözleri yaşlarla doldu. "Keşke kalbini kazanmama yardım edebilirsin!"

Colin birdenbire kendini pek de yardımsever hissetmemeye başladı.

"Ve neden iyi arkadaşımı yakalamana yardım edeyim ki? Adını bile bilmiyorum, sürtük!"

Ona yaralı bir bakış attı, ama adam bu basit gerçeğin onu neden rahatsız ettiğini anlayamıyordu.

"Dahası, hangi klandan olduğunu bile bilmiyorum!"

"Klan yok," diye cevap verdi.

"Ailen yok mu?" diye şüpheyile sordu.

"Sadece babam."

"Peki baban kim?"

Dudakları aniden kenetlendi, konuşmayı reddetti.

Colin, "Broc kendi lanet olası kadınlarını bulabilir!" diyerek onu reddetti. Eğer Broc basit bir sorusunu bile cevaplamaya tenezzül etmiyorsa, o da onu memnun etmeye niyetli değildi.

Derin bir nefes aldı ve Colin ağlamak üzere olduğunu sandı. Gurur onu dikleştirilmiş gibiydi. "Aman Tanrım," dedi ciddi bir tavırla. "Evlenmeliyim! Uyumak için daha sıcak bir yere ihtiyacı var!"

Colin, "Sana ihtiyacın olan tüm battaniyeleri vereceğim," diye güvence verdi.

"Ama Broc Ceannfhionn'u seviyorum! Fırsatım olsa onu mutlu edebilirim!"

Colin direndi. "Sana yardım edemem." Broc onun en iyi arkadaşıydı.

"Onu herkesten daha iyi tanıyorsun, Colin Mac Brodie! Keşke istesen de bana yardım edebilirsin!"

Colin başını iki yana sallayarak reddetti. "Yapmayacağım."

Acaba ilk önce ona ilgi duymasaydı ona yardım eder miydi? diye düşünmeden edemedi.

Acaba onu şimdi ona yardım etmekten alıkoyan şey sadece incinmiş gururu muydu?

Broc'un kendine bir kadın bulsa daha iyi olacağını kaç kez düşünmüştü? Adam yirmi beş yıl yaşamıştı ve hâlâ bakireydi. Namusu onun ölümü olacaktı.

"Karşılığında sana verebileceğim bir şey var," dedi isteksizce. "Yardımanın karşılığı."

Bakışlarını ona dikti. Bir an için, ona iyilikleriyle karşılık vereceğini sandı, ama ifadesi hiç de baştan çıkarıcı değildi.

Ah, ama tatlı yeşil gözleri ona yalvarıyordu, uzun zamandır gömülü olan ve onu onun gözünde perişan hissettiren bir utanç duygusunu

uyandırıyordu. Uzun zamandır bu kadar yoğun hissetmediği bir şeydi bu ve bu hissin tadını çıkarmıyordu. "Peki bu ne olabilir?"

"Babamın uisge beatha tarifi."

Colin gözlerini kısıtı, onu daha yakından inceledi; yüzü aniden tanıdık gelmeye başladı. Bir anı onu ele geçirince ürperdi. "Babanın tarifi mi?"

"Evet," dedi. "Verebileceğim tek şey bu, ama Broc'u kocam olarak kazanmak için her şeyimi seve seve veririm!"

Colin, aniden kendisiyle ilgili en çirkin anısıyla karşılaşınca, huzursuzca yutkundtu.

Bunları hiç hatırlamak istemezdi ama işte, bunca yıldan sonra, yüzüne tokat gibi çarpmak için oradaydı.

"Sarhoş Donal senin baban mı?" diye sordu, dönüşümü karşısında şaşkına dönerek. Ah, ama yıllar ona çok iyi davranmıştı.

Onu kesinlikle böyle hatırlamıyordu.

Gözleri kısıldı ve elleri kalçalarına gitti. "Ona öyle deme, Colin Mac Brodie!"

Colin başını salladı. Nereye gittiğini merak etmişti ama yaşlı adamın kör olduğu ve sokak serserisinin kızının onun çok istediği uisge beathasını yaptığı dışında hiçbir şey duymamıştı.

Adamlar ateş suyunu satın almak için fersahlarca yol kat ediyorlardı.

Acaba nereye saklanmıştı?

"Tarifine ihtiyacım yok!" dedi ona. "Sende kalabilir!"

İçindeki en iyiyi ortaya çıkarmamıştı -asla da çıkarmamıştı- ve keşke hayatında bir daha ortaya çıkmasaydı diye düşündü. Odun yığınınan tuniğini kaptığı gibi arkasını döndü ve yanından ayrılırken giyindi.

Onun kendisine hissettirdikleri hoşuna gitmemişti ve anılarını hatırlamak için daha fazla oyalanmayacaktı.

Yıllar önce yaptığı gibi, onu arkasından bakarken bıraktı; bakışlarını hissedebiliyordu ama dönmeye cesaret edemiyordu. O gün onunla çok uzun zaman önce yüzleşmiş ve o anlamlı yeşil gözlerdeki sessiz suçlamayla yaralanmıştı. Bir kez daha ağlayarak kaçıp gitmesini izlemeyecekti. Sürekli yanında bir hatırlatıcı olarak durmasa bile, ona yaptığı yanlıştan duyduğu suçluluk duygusundan kurtulması yıllar almıştı.

Ama bu sefer hiçbir yanlış yapmamıştı ve en yakın arkadaşını evliliğe zorlamak için onunla komplo kurmaya hiç niyeti yoktu.

Bir anda sendelemesine aldırmış etmedi.

Sadece birkaç dakika içinde reddedilmişti ve sonra en aşağılık anlarını yeniden yaşamıştı; gözlerini ona diktiğı andan itibaren neredeyse her uyanık düşüncesini dolduran kadının nezaketi sayesinde.

Bölüm 6

Peki şimdi ne yapması gerekiyordu?

Seana, babasının uisge beathasını damıtmak için yaptığı aletin yakınındaki bir taşın üzerine oturmuş, demlenirken çıkan sesleri dinliyordu.

Bir kadın olarak, Broc için neredeyse görünmezdi. Gözlerindeki bakıştan, bir zamanlar olduğu o zavallı küçük kızı hâlâ gördüğünü anlayabiliyordu. Bir kadına dönüştüğü gerçeğini ise Broc fark etmemiş gibiydi.

Ah, ama onu ağlatmaya yetti.

Colin ona nasıl kızabilir!

Onu bu kadar üzecek ne söylediğini bilmiyordu ama adam arkasına bile bakmadan uzaklaşmıştı. Tek yaptığı yardım istemektir. Bunda ne sakınca vardı ki?

Hatta, sahip olduğu tek değerli şeyle ona ödeme yapmayı bile teklif etmişti. Bu, onun zamanına ne kadar değer verdiğini fark etmesi için yeterli olmalıydı; üstelik bunun onun için ne kadar önemli olduğunu da.

Peki şimdi seçenekleri nelerdi?

Düşüncelere dalmışken bir tırnağını kemiriyordu. Ruhların sesi ve kokusu bir şekilde zihnini rahatlatıyordu. Tanıdık ve rahatlatıcıydı, babasının çalışmalarını oturup izlediği tüm zamanları hatırlatıyordu.

İçten bir iç çekişle taştan aşağı kayarak yere indi, aletin takırtısını izlerken babasının güçlü ve hayat dolu olduğu zamanları hatırladı.

Seana annesi hakkında pek bir şey bilmiyordu. Seana'yı doğururken ölmüştü. Seana, annesine ve babasına yaşattığı acıdan dolayı sık sık suçluluk duysa da, babası onu hiç suçlamamıştı. Kaybı onu ne kadar üzse de, onu sevmişti. Ve Seana'nın annesinden o kadar güzel bahsetmiş, Seana'ya her zaman annesinin tıpatıp aynısı olduğunu söylemişti. İkisi birbirlerini o kadar çok sevmişlerdi ki, annesinin babası evlenmelerine izin vermediği için evlerini terk edip yalnızlık içinde birlikte yaşamaya başlamışlardı.

Doğumunun zor olduğunu babası söylemişti. Doğmak için çok inatçıydı. Annesinin rahminde bacağı burkulmuştu ve doğum sırasında kırılmıştı. Ebe, babasına Seana'yı kurtlara bırakmasını tavsiye etmişti... çok küçük ve

zayıf olduğunu, bacaklarının asla iyileşmeyeceğini, her zaman ona yük olacağını iddia etmişti. Babası reddetmişti. Annesinin ölümünden sonraki üzüntüsüne rağmen onu sevmiş ve korumuş, Seana belli bir yaşa geldiğinde de bacağının güçlenmesi ve iyileşmesi için çalışmıştı.

Seana o yıllarda çok acı çekmişti, ama hiç şikayet etmemişti çünkü babasının acısını, onun da acı çektiğini gördüğü gözlerinde görmüştü. Bacağını düzeltmek için kırıdığında bile ona zarar vermek istememiş, ama düzeltmesi gerektiğini söylemişti. Şimdi ise daha iyiydi ve aksama, havanın soğuduğu geceler ve kışın soğuk rüzgârın acısını bir kez daha beraberinde getirdiği zamanlar dışında neredeyse fark edilmiyordu.

Görüşünde siyah bir çizgi belirdi ve dikkatini çekti. Çalılıkların arasından Sevgilim belirdi ve güvenli bir mesafeden onu izlemeye başladı.

Seana kediye görünce kaşlarını çatı.

"Defol git," diye homurdandı. "Geldiğin yere geri dön, nankör canavar!"

Sevgilim ona miyavladı, sesi içten bir şikayetti ve ormanın alacakaranlığında parıldayan sarı gözleriyle öylece baktı.

Seana onu daha fazla tanımayı reddetti. Oturduğu yerde kalmasına izin verdi. Lanet kedi ondan hoşlanmadıysa, ne âlâ! Duygular karşılıklıydı! Şu anda endişelenecek daha önemli şeyleri vardı.

Broc'un dikkatini çekmek gibi.

Colin ona yardım etmezse Seana'nın bunu nasıl başaracağı hakkında hiçbir fikri yoktu.

İnsan gidip aşkını ilan mı ederdi? Yoksa gözlerini kırpıştırıp, kör olup kirpikleri dökülene kadar mı?

Bir erkeğin gözüne girmenin en iyi yolu neydi?

Önünde böbürlense onu aptal mı bulurdu? Yoksa böbürlenmese onu hiç fark etmez miydi?

Kalbine giden yol karnından mı geçiyordu? Ya da belki de onu babasının içkisiyle sarhoş edip bir sunağın önüne sürüklemeliydi...

Bu düşünce onu güldürdü.

Sanki nazik devi istediği yere sürükleyebilirmiş gibi. Ah, ama vicdanı biraz daha az olsaydı, onu sarhoş edip onunla yatabilir ve onur duygusuyla oynayabilirdi. Ama yapamazdı.

Ne yazık ki, bundan sonra nasıl devam edeceğine dair en ufak bir fikri bile yoktu. Böyle şeyler sorabileceği kimsesi yoktu ve birbirlerini baştan çıkarmalarını izleyecek bir akranı da yoktu. Ne yapacağını bilemiyordu.

Ama Colin Mac Brodie biliyordu.

Zavallı adam.

Brocu tanıyordu ve kadınlar hakkında kesinlikle bilgiliydi. Nereye giderse gitsin onu takip etmeli ve her fethini gözetlemeliydi; her gün en az bir tane fethedeceğinden emindi!

Sevgilim, sanki onu kıskırtıyormuş gibi önünde oturmuş, kurnaz altın gözleriyle izliyordu ve Seana'nın dikkati tekrar çürümüş canavara döndü. Siyah tüyleri o kadar yumuşak görünüyordu ki, bu mesafeden bile parlıyordu. Seana'nın hayvandan açıkça hoşlanmamasına ve Sevgilim'in ona karşı ürkekliğine rağmen, kediye doğru yavaşça, onu sevmek niyetiyle ilerledi. Kedi onu bu kadar sık görüyorsa, ona karşı ufak da olsa bir sevgisi olmalıydı herhalde?

Aşkıma itiraz edercesine miyavlayıp çalılıklara doğru fırlayana kadar yolun yarısına kadar gelmişti. Seana, nefesinin altında bir küfür mırıldandı ve içini çekti.

"Velet kedi!" diye seslendi arkasından.

Üzücü bir durumdu, diye düşündü, kanlı kedi bile onun arkadaşlığını istemiyordu!

Oturdu ve surat astı.

Tanrı aşkına, hayatının geri kalanını yalnız geçirmeyecekti! Babası sonsuza dek yaşamayacaktı - pek sağlıklı bir adam sayılmazdı - ve yalnızlıktan kesinlikle hoşlansa da, insani bir dokunuşa, arkadaşlığa hasret kalmıştı. Broc'tan vazgeçmeyecekti!

O kadar kolay uzaklaşamazdı.

Colin onu bir kez reddetmişti. Onu tekrar reddetmekten başka ne yapabilirdi ki?

Başarının anahtarı azim değil miydi?

Babası da tarifini mükemmelleştirmek için çalışırken aynı şeyi söylemişti; ilk denemeleri onu nefessiz bırakmış ve alevler saçmasına neden olmuş olsa bile.

Evet, diye karar verdi ve tekrar denemeye karar verdi. Colin Mac Brodie bile taştan yapılmamıştı. Etten kemiktendi ve o kocaman göğsünde atan bir kalbi vardı. Seana, ona hitap etmeyi amaçlıyordu.

"Lütfen!" diye yalvardı ona.

Vallahi Colin taştan yapılmamış!

O, etten kemikten bir insandı, bir erkeğin arzularına sahipti ve kardeşi Gavin'in aksine, azizlik gibi bir arzusu yoktu.

Küstah kadın şimdi karşısında duruyordu, sunduğu cazibenin farkında bile değildi. Banyosuna dalmış, onunla konuşmak istemişti ve Colin, mevcut ruh hali hakkında onu uyarmak için tek kelime bile edememişti.

Açtı.

Açgözlü.

Kim olduğuna veya ondan ne istediğini iddia ettiğine bakılmaksızın, ondan tahrik oluyordu... hayatında daha önce hiç olmadığı kadar. Onu tahrik edenin ona karşı mesafeli duruşu olup olmadığını bilmiyordu ama su yüzeyinin altında taş kadar sertti.

Kıyıda oturmuş, sanki bir tür bakire rahipmiş gibi onunla konuşuyordu; bu da durumu hiç kolaylaştırmıyordu. Suyun derinliğine minnettardı, yoksa o güzel incecik bacakları görünce vereceği tepkiyi görebilirdi.

Lanet olsun, bir kadında gördüğü en dolgun bacaklar bunlardı - hele ki bir zamanlar topal olan biri için - uzun, ince ve güçlü. Kadının bacaklarını önünde gererken kaslarının nasıl dalgalandığını görebiliyordu. Böyle bir başarıyı nasıl başardığını aklı almıyordu ama gözleri yalan söylemiyordu.

Kadının farkında olmadan kendisine gösterdiği manzara karşısında yutkundu, kalbi hızla çarpmaya başladı.

"Lütfen, Colin!"

Colin, kadının sesindeki tutkulu ton karşısında irkildi. "Sana her şeyi veririm!" diye küfretti ve istediği ödemeyi ağzından kaçırmamak için çenesini sıkı.

O nefis vücut.

Kendisine, onun kendisiyle hiçbir ilgisi olmasını istemediğini hatırlattı ve bu gerçek midesini kemirdi.

İsteddiği hemen hemen her kadını elde edebilecekken, neden umursasın ki?

Çünkü onu istiyordu, küçük bir şeytan onu dürtüyordu.

Bazıları onun en iyi arkadaşını istemesinin, onu değil, hak ettiği ödül olduğunu söylerdi. Yıllar önce ona bu şekilde davrandıktan sonra onu hak etmiyordu.

"Senden hiçbir şey istemiyorum," diye ısrar etti Colin ve bakışlarını hafifçe aralanmış bacaklarının arasında duran tatlı ziyafetten ayırmaya çalıştı. Ah, annesi ona nazik bir kadın gibi oturmayı hiç öğretmemiş miydi?

Onu şehvetle delirttiğinin farkında değil miydi? Bacaklarının arasındaki tatlı ziyafete o kadar aç bıraktığını ve suçluluk duygusunun bile açlığını bastıramadığını anlamıyor muydu?

Derin bir nefes aldı ve parlak mavi gökyüzüne baktı, ona bakmamaya çalışıyordu. Güneş çıplak omuzlarına vuruyor, ıslak saçlarından damlayan su damlalarını kurutuyordu. Suyun sırtından aşağı kayma hissi, onu düşündürüyordu... parmaklarını - dilini düşünmeye cesaret edemiyordu... nemli ve yumuşak bir şekilde sırtı boyunca kayıyordu. Bakışları buluştuğunda titreyerek yutkundu.

Tatlı yeşil gözler, aç mavi gözleriyle buluştu. "Yalvaracak kadar gururlu değilim," diye uyardı. "Bu kadar önemli bir şey varken asla! Yalvarıyorum sana, Colin Mac Brodie!"

Colin kaşlarını çatarak ona baktı.

Artık pazarlıktan dilencilığe geçmişti ve bunu fazlasıyla başarıyordu. Yıllar önce olduğu gibi, çarmıha gerildiğinde bir şehit gibi takındığı o ifadede yüreği apaçık ortadaydı. Yalvarırken bir yandan da bağışlama sunan, ama bir şekilde hâlâ fazlasıyla gurur dolu bir bakıştı bu.

Onu nasıl geri çevirebilirdi? Onu nasıl reddedebilirdi?

Eğer o, olduğundan farklı biri olsaydı, onu reddetmeyi düşünür müydü?

Evet, yapacaktı, diye karar verdi, çünkü Broc onun arkadaşıydı ve onu tuzağa düşürmek için onunla entrika çevirmeye niyeti yoktu; Broc'un yatağında o pireli melez köpek yerine kanlı canlı bir kadın olması onun için daha iyi olsa bile.

Ama her şeyden çok... onu kendisi için istiyordu.

"Bana borçlusun, Colin Mac Brodie!" diye patladı, küçük bir taş kaldırıp ona doğru suya fırlatırken, durduğu yerden uzaktaydı ama yine de...

Colin, onun parlak yeşil ve gururdan daha fazlasıyla dolu bakışlarıyla karşılaştı. "Bana borçlusun," diye tekrarladı, bir adım önünde sertçe vurarak. Bu öfkeli hareket eteğini biraz daha yukarı kaldırarak, en yakın arkadaşına sunacağı ödülü daha net görmesini sağladı, "ve hayır cevabını kabul etmeyeceğim!"

Küstah kız.

O anda, ona yardım etmek için içten bir arzu, geçmişe dair suçluluk duygusu ve bakışlarındaki şiddete rağmen kasıklarının kıpırdatan yoğun bir şehvetle parçalandı.

Eğer onun bu cesur sözleri onu bu kadar sinirlendirmeseydi, ona sunduğu meydan okuma karşısında büyük bir sevinçle kahkahalarla gülerdi.

Bir kadının görüntüsü bile onu en son ne zaman bu kadar cesaretlendirmişti?

Öfkenin hararetinde bile kanının kaynadığını en son ne zaman hissetmişti?

Ve ne zaman bir kadın tarafından tamamen bir başkası lehine reddedilmişti ki?

Asla.

Ve bu onu fena halde kıskırttı.

Onu öpmek istiyordu, kahretsin - dudaklarının görüldüğü kadar yumuşak ve tatlı olup olmadığını kendi gözleriyle görmek istiyordu. Gölden çıktı ve kararlı bir şekilde ona doğru ilerledi.

Bakışlarını ona dikti. "Sana çok az borcum var," diye güvence verdi, bir pazarlık yapmaya karar vererek. "Ama sana şunu söyleyeyim, ne..."

Yüz ifadesindeki öfke, Colin'in tereddütü karşısında anında kayboldu ve yerini öylesine saf bir umut dolu bir ifadeye bıraktı ki, Colin gülümsemek istedi. Ancak cesaret edemedi, çünkü Colin'in bu konuda en ufak bir isteği olduğunu düşünmesini istemiyordu. Colin ve vicdanı, onu tekme tokat sürükleyerek sonuna kadar sürüklemişti.

Yaklaştıkça yüzündeki ifade tedirginlik arttı, yaklaştıkça daha da tedirginleşti, ama adam tereddüt etmedi. Sığ suda kararlılıkla ilerledi, bakışlarını ondan hiç ayırmadı. Onu kız kardeşine götüreceğini, Meghan'ın ona yardım edeceğini söyleyecekti, çünkü bunu yapamayacaktı, ama ağzından çıkan sözler onu bile şaşırttı.

"Bir öpücük karşılığında yaparım" dedi.

Kadın, kulaklarına inanamıyormuş gibi ona bakarak hareketsiz kaldı. Yüzü şaşkınlık ve belki de biraz da tiksintiyle buruştu, ama aslında onu doğru duyduğuna karar verdi. "Öpücük mü?"

"Bir öpücük," diye onayladı Colin. "Basit bir öpücük."

Kadın şaşkınlıkla oturmuş, adamın yaklaşmasını izliyordu. Adam ona doğru yürüdü ve adam başını tekrar kaldırdığında kadın ona doğru başını eğdi, hâlâ şaşkın ve güzel görünüyordu.

"İçkini istemiyorum," dedi aniden kararından vazgeçerek. "Tarif sende kalabilir. Ödemem için tek istediğim bir öpücük, yoksa hiç pazarlık yapamayız!"

Broc'u gerçekten seviyorsa, öpücüğünden anlardı. Bir kadının ağzı yalan söylemezdi, elinin altındaki kalbinin atışları da. Ve eğer Broc'u sevmiyorsa... eh, anlardı.

Ve ona merhamet göstermeyi de ihmal etmeyecekti.

Omuzlarını silkti ve bir an konuşamayacak gibi göründü. Sonra gözlerini kırptırdı ve bir an daha sonra, "Verra, şey... bir... bir öpücük..." dedi.

"Anlaşmayı imzalamak için," diye güvence verdi ve yeni bir amaçla bankaya doğru ilerledi.

Çimenlerin üzerine oturdu ve onu izlemeye devam etti.

Birdenbire sudan fırladı, bütün ihtişamıyla sığ sularda durdu.

Küçük bir irkilme çığlığı attı.

Colin onun tepkisine gülümsedi.

Hemen ayağa fırladı, gözleri kocaman açılmıştı. "İsa'nın tatlı annesi, gitmem gerek!" diye ilan etti. "Çok çok önemli bir şeyi unuttum!" Gitmek üzere döndü, ama önce ona uzun ve telaşlı bir bakış daha attı.

Colin kendini tutamadı. Sırıttı. "Öpücüğüm ne olacak?" diye sordu utanmadan ve kendini gizlemeye çalışmadı.

Durup ona döndü, ama bu sefer omuzlarının altına bakmamak için büyük çaba gösterdi. "Ah," diye bağırdı, "şey... ben... ben seni görürüm... ama... ben... uisge'ye bakmalıyım! Evet, doğru!" diye ilan etti ve şiddetle başını salladı. Dönüp kaçtı, koşarken seslendi: "Bir dahaki sefere seni öperim! Gitmeliyim! Hoşça kal!"

Colin onun gidişini izledi ve onun ormana doğru kayboluşunu izlerken gülümsemesi düşünceleri kadar şeytani bir hal aldı.

Oldukça memnun bir şekilde kıkırdadı.

Yani... sanıldığı kadar ona karşı bağışık değildi ve bu keşif onu çok mutlu etti.

Seana, babasıyla birlikte evlerini kurdukları antik höyüğün yakınındaki açıklığa ulaşana kadar koşmayı bırakmadı.

Nefes nefese kalmış bir halde, yıkılmış bir sütuna yaslandı, hafifçe nefes nefese kaldı.

Bu tepeler atalarının kalıntılarıyla doluydu ve varlıkları, doğduğu toprakların neredeyse büyümlü güzelliğinde elle tutulur gibiydi. Burada, yaylaların en derinlerinde saklı olan Seana, onların ruhlarını neredeyse hissedebiliyordu. Neredeyse büyülerine inanabiliyordu. Gece çöken sis örtüsünde dans ettiklerini neredeyse görebiliyordu.

Yatağını bastıkları toprağın üzerine yapmış olsa da, onların yokluğundan hiç yakınmamıştı, çünkü kendini ruhsal olarak zengin hissediyordu. Başını koyacak bir yastığının olmaması hiç yakınmamıştı. Tatlı toprak kokusu onu

uyutmuş, yaz gecelerindeki esinti alnındaki endişeleri yatıştırmıştı. Bir şekilde, kendisinden çok daha büyük bir şeyin sadece küçük bir parçası olduğunu hatırlatmıştı.

Ama şimdi... başlarını koyacak bir yastık olmamasından yakınıyor ve gecedan korkuyordu. Çünkü babasını seviyordu.

O, onun bu dünyada sahip olduğu tek şeydi.

Çıplak ayaklarına bakarken bakışları kısıldı.

Colin Mac Brodie utanmaz bir düzenbazdı! Ama bunu biliyordu.

Kesin olarak emin olamıyordu ama belki de kaçarken ona gülüyordu diye düşündü. O korkunç anıyı hatırladı ama kendine engel olamamıştı. Onu orada öylece çıplak görünce paniğe kapılmıştı!

Pazarlıklarını perçinlemek için attığı basit öpücük, ödenecek büyük bir bedel gibi görünmemişti... ta ki aniden ona doğru yaklaşına kadar. Kalbi çarpmaya başlamıştı ve bir anda uçup gittiğini fark etti; bir kez daha ondan kaçmak için koşuyordu ve o an sebebi pek de önemli görünmüyordu. Adamın kahkahası beyninde yankılanıyordu ve o histeri anında, kahkahanın çocuğun mu yoksa adamın mı kahkahası olduğunu anlayamamıştı.

Uzun zaman önce ruhunu yaralayan anıyı güçlkle yutkundu.

Çocukluk dönemindeki bu duyguları çoktan geride bıraktığını düşünmüştü ama artık öyle olmadığı apaçık ortadaydı.

Birdenbire, Colin Mac Brodie'den koca bulmak için yardım isteme fikri ona tamamen saçma gelmeye başladı.

Kendini buna ikna ettiğini şimdi fark etti... ve neden böyle bir şey yaptığını merak ediyordu.

Eh, nedenini bildiğini sanıyordu.

Oturup amaçlarını düşünürken, My Love görüş alanına girdi. Babasının kedisi oturmuş, o güzel kısık gözleriyle ona bakıyordu. Seana da ona bakıyordu, varlığının verdiği huzura karşı koyamıyordu. Tek arkadaşının, onunla alay etmekten başka hiçbir ilgisi olmayan bir canavar olması acınasıydı, ama gerçektir. My Love, Seana'nın sahip olduğu en yakın arkadaşı.

"Velet," dedi, istemedi.

Kedi ona gözlerini kırpmadan baktı ve Seana iç çekti.

Gerçek şu ki... Colin'i, kendine kanıtlaması gereken bir şey olduğu için arıyordu. Bunca yıldan sonra bile, adamın acımasız sözleri onu hâlâ incitiyordu. Her şeyi inkar etmiş, ona karşı bağışık olduğunu söylemişti. Hatta artık ona zarar veremeyeceğini, onun ulaşamayacağı kadar uzakta

olduğunu kanıtlamaya bile kalkışmıştı. Broc'u kazanmak için çözümünün o olduğuna kendini inandırmıştı -ve Broc'u istiyordu!- ama aniden Colin Mac Brodie'yi aramasının sebebinin bu olmadığı ortaya çıktı.

Peki, o gerçekten ne istiyordu?

Colin'in ona bakıp hatasını görmesi mi?

Kendini ona umutsuzca vurulmuş bulması ve bunca zaman sonra yüzündeki kibri yürekten bir reddedişle yok etmesi için mi? Neden? Böylece... haha... şimdi bana bak... O zamanlar senin için yeterince iyi değildim, ama şimdi sen benim için yeterince iyi değilsin! diyebildi.

Eh, niyeti ne olursa olsun feci şekilde başarısız olmuştu.

Colin Mac Brodie, kadınların ayaklarına kapanmasına neden olan bir yüzle doğmuştu. Ona ders verecek biri değildi. Ve o, onun kalbiyle sadece oyunlar oynar, sonra da onu, artık kullanmadığı bir elmanın çekirdeği gibi fırlatıp atardı.

Seana, ona yaklaşıp karşılığında öpücüğünü istediği o anda, uzun zaman önce olduğu gibi kendini savunmasız hissetmişti.

Belki de o öpücüğü özlememişti, belki de kalbi artık onun yanında pıt pıt atmıyordu, belki de ondan gerçekten hoşlanmıyordu ama bir şekilde, şimdi bile, bir anlığına da olsa, içinde saf bir dehşet duygusu yaratmayı başarmıştı.

Ne kadar da aptal bir adamdı!

Hayır, Broc'un dikkatini çekmenin başka bir yolunu bulması gerekecekti. Eğer yanına gidip yüzüne söylemek zorundaysa - ah, Colin Mac Brodie'nin varlığına katlanmaktan daha iyiydi!

"Colin Mac Brodie'den bir öpücük şu anda isteyeceğim son şey!" diye temin etti My Love'a.

Kedi gözlerini kırıştırdı ve etkilenmeden bakmaya devam etti.

"O adamdan hoşlanmıyorum!" dedi kediye. "Onu senden daha fazla sevmiyorum!" diye ekledi öfkeyle.

Sevgilim tekrar gözlerini kırıştırdı ve başını eğdi.

Şeytan hayvan, onun sözlerinden dolayı yaralı görünme cüretini gösterdi!

Seana daha iyisini biliyordu.

"Beni o acıklı bakışınla kandıramazsın!" diye canavara güvence verdi ve kanlı bir kediyle tartıştığı için kendi kendine sessizce kızdı.

Bir adama ihtiyacı vardı. Bir arkadaşına ihtiyacı vardı. Ve babasının başını koyabileceği daha yumuşak, daha sıcak bir yere ihtiyacı vardı.

Alison MacLean'in düğününe sadece bir hafta kalmıştı. Broc'u o zamana kadar görmemiş olsa bile, onu orada mutlaka görecekti.

Yeni bir plan oluşturmanın zamanı gelmişti.

Colin Mac Brodie'nin yardımına ihtiyacı yoktu ve onun o iğrenç öpücüğü cehenneme gitsin! Seana kanlı bir kurbağayı öpmeyi tercih ederdi!

Bu arada...

Taştan kalkıp Sevgilim'e, "Hadi gidip babama yiyecek bir şeyler bulalım. Kediciğim kusura bakma ama hediyelerinin pek de iyi olduğunu sanmıyorum!" dedi. Babasının yatağının başında ölü kuşlar ve fareler bulmak onu iğrendirdi. Babasının buna nasıl katlandığını bilmiyordu.

Orman kararmaya başlayana kadar, hala orada ne kadar kaldığını fark etmemişti. Sevgilim, kıpırdamak istemeyerek ona öylece bakakaldı. Alacakaranlık çökerken, ağaçlar neredeyse fark edilemeyecek kadar küçük ışıklarla parıldamaya başladı. Seana onları daha önce bin kez görmemiş olsaydı, parıldayan hayaletleri sorgulayabilirdi ama sorgulamadı. Tıpkı kendisine bakan öfkeli kedi gibi, onları da kabullendi. Babası, parıldayan ışıkların büyülü peri yaratıkları olduğunu iddia ediyordu. Ona göre, göz kırpan minik böceklerden başka bir şey değillerdi.

Neyse artık eve gitme vakti gelmişti.

O an yalnızca iki şeyden emin olarak höyüğe doğru geri döndü: Birincisi, Sevgilim canı istediğinde onu takip edecekti. İkincisi, o şeytanın pazarlığını bozmayacaktı; ne yarın ne de başka bir gün - Colin Mac Brodie'nin canı cehenneme!

Bölüm 7

Onun bu kadar kolay kaçmasına izin vermeyecekti.

Colin neden vazgeçemediğinden emin değildi ama vazgeçemiyordu. Onu düşünmeyi bırakamıyordu.

Günlerdir onu görmemişti; göl kenarındaki banyosunu küstahça böldüğünden beri. Küstah kız. Banyo yaparken karşısına dikilip küstahça yardım ister, ama basit bir öpücük tehdidiyle bile kaçardı.

Aslında, eğlenmeli mi yoksa küçümsenmiş mi hissetmeli bilemiyordu. Hiçbir kadın onun dokunuşundan kaçmamıştı. Ve daha önce her gün varlığını hissettirdikten sonra geri dönmemiş olması, onu kemiklerine kadar sızlatmaya yetiyordu. Şimdi merakının onu bu ormanlık alana, dişi tilki büyücüsünü aramaya ittiğini düşünüyordu. Ve dört saat boyunca onun ulaşılmaz evini aradıktan sonra, onu aramaya devam ettiren şeyin onun iyiliği olduğuna kendini inandırmıştı.

Öpücük ihtimali onu bu kadar dehşete düşürmüş olamazdı. Buna inanmayı reddetti.

Köylülerin onu yanlış yöne mi yönlendirdiğini merak etmeye başlamıştı. En ufak bir kulübenin bile izine rastlanmıyordu. Bu ormanlık alanlar, burada yaşayan canlılar dışında ıssızdı.

Gökyüzünün yeniden karardığını fark edince kendi kendine sessizce küfretti. Alacakaranlık çöktüğünde, göz açıp kapayıncaya kadar hava kararacaktı ve eve en az bir saatlik yürüme mesafesindeydi. Üstelik, kendine atıştırmalık getirmeyi bile düşünmemişti ve karnı fena halde sızlıyordu. Ağır bir ağaç dalının altında durdu, ellerini uzattı ve dala tutunarak buradan nereye gitmesi gerektiğini düşündü.

Karnı eve diyordu.

Gururu hayır diyordu.

Karnı, sanki cehennem gururuna küfrediyormuş gibi, biraz daha gürültülü guruldamaya başladı.

"Şaddap," dedi.

Onu duymadan önce kokladı. Babasının içkisinin keskin aroması. Şüphesizdi, çünkü başka hiçbir şey Sarhoş Donal kadar güzel bir karışım

hazırlamamıştı.

Genel yönünü takip etti, ta ki onu duyana kadar; bir kadın sesinin mırıltısını.

"Lanet olası, iğrenç şey!"

Colin sesi takip etti ve taşıyıcının daha önce hiç görmediği tuhaf bir aletin üzerinde durduğunu fark etti. Saçları ensesinde düğümlenmişti ve elleri... aletle çalışmaktan kirlenmişti. Eliyle vurunca tuhaf yaratık tükürüp boğuldu.

"Artık bunu yapmak istemiyorum!" diye haykırdı. "Uisge beatha'yı bile sevmiyorum! Neden bir fırıncının kızı olmayayım ki!"

Colin, gördüğü manzara karşısında gülmemeye çalıştı. Şu anda, bir zamanlar tanıdığı o pis herife çok benziyordu; pencere pervazlarından turtalar çalan ve ardından her yere, çaldıklarını yüzüne bulaştırarak peşinden gelen o kadın.

"Demek buradaydın?" diye sordu ve onu ürküttü. Küçük bir çığlık atıp, gözleri korkuyla fal taşı gibi açılmış bir şekilde ona doğru döndü.

Ancak onun olduğunu anladığı anda yüz ifadesi sinirlendi.

"Küçük kızınız size hiç görgü kuralları öğretmedi mi?"

Colin ona sadece kaşını kaldırdı.

"Zavallı adam!" dedi ve ona sırtını dönerek onu gülünç görünümlü aletin üzerinde çalışmaya gönderdi.

Onun bu iğnelemesini duymazdan geldi. "Bu ne?"

"Peki, sence ne?" diye sordu arkasını dönmeden. "Babam kim?" diye ekledi öfkeyle.

"Evet, ama bu o canavarın ne olduğunu açıklamıyor," dedi ona. "Daha önce hiç böyle bir şey görmedim."

Sessiz kaldı ve püskürtme cihazı üzerinde çalışmaya devam etti. Bir an sonra, "Ben de ne olduğunu bilmiyorum," diye itiraf etti. "Babamın icadı... uisge beatha demlemek."

"Aha," dedi Colin. "Peki baban nerede?"

"Eve." Aygıtın uzantılarıyla oynadı. Colin artık bir parçanın kırıldığını ve iki parçayı birbirine zorla birleştirmeye çalıştığını görebiliyordu. Bu bir bakır ustasının işiydi. Elleri ve elbisesi imbikteki isle kirlenmişti ve kızının içkisini hazırlamasını bırakıp kendisi uisge'siyle sendeleyerek dolaşmasına izin verdiği için babasına karşı ani bir tiksinti duydu. "Sarhoş musun?" diye sordu.

"Hayır!" diye cevapladı, yüzünü karartan is yüzünden o güzel yeşil gözleri daha da parlayarak ona dönerek. "Çürümüş içkiyi ben yapıyorum, içmem!"

Babasından bahsediyordu ama ruh halinden, bu konuyu açıklığa kavuşturarak onun gözüne giremeyeceğini anlamıştı. Bir an durduğu yerden onun cihazla oynamasını izledi, sonra da iki parçayı birleştirmeye çalışırken omzunun üzerinden bakarak çalıştığı yere doğru yürüdü.

"Bunu yapamazsın," diye mantıklı bir şekilde belirtti.

İki parçayı birden bıraktı ve ellerini eteğine silerek daha da kirletti.

"Bana ne yapıp ne yapamayacağımı söyleme!" diye çıkıştı, omzunun üzerinden ona öfkeli bir bakış atarak. O küskün dudakları artık pembe değildi. Siyaha boyanmışlardı ama Colin yine de onları öpmek istiyordu. "Defol!" diye emretti ondan ve sessizliğine geri döndü.

Colin kesinlikle istemiyordu. Saatlerce onu aramıştı ve şimdi dönüp gitmeye hiç niyeti yoktu.

"Sen huysuz bir kızsın, biliyor muydun?"

Ona bakmaya zahmet etmedi. "Ve sen küçük kızların kalbini kıran kötü, iğrenç bir herifsin!"

Colin, onun karakterine yönelik bu kaba iftira karşısında kaşlarını çatı. Meghan bile ona böylesine acımasız şeyler söylememişti.

"Bu çok uzun zaman önceydi," diye itiraz etti.

Dönüp ona baktı. "Öyle mi? Artık kalp kırmıyorsun sanırım?"

Colin'in dudakları buruştu. Bunu kesinlikle istememişti ama kendini savunacak bir şeyi yoktu. Aslında, kırdığı kalplerin payına düşeni almıştı... ve bunu başarmıştı, ama yapmamaya çalışsa da.

"Üzgünüm desem faydası olur mu?"

İmgeye geri döndü. "Neden ki?"

Keşke onu bunu söylemeye zorlasaydı.

Colin, ne diyeceğini bilemeyerek onu izliyordu. "Nerelerdeydin?"

Cevap vermedi, sadece o zavallı cihazı üzerinde çalışmaya devam etti.

"Endişelendim," diye itiraf etti. "Geri dönmedin ve hastalandığımı sanıyordum."

Hafifçe homurdandı. "Elbette, Colin Mac Brodie! Ve bir kadının öpülmek için kollarına atılmamasının tek sebebi bu olurdu!"

Colin'in kaşları daha da çatıldı.

Aniden ona döndü, yüz ifadesinden hayal kırıklığı okunuyordu. "Neden buraya geldin?" diye sordu.

"Endişelendim," dedi ve bunun yetersiz bir bahane olduğunu düşündü. Neden buraya geldiğini bilmiyordu. Saatlerdir kendine aynı soruyu soruyordu. Henüz bir cevap yoktu.

Ona doğru çekiliyordu.

Başka bir sebep bulamadı.

"Pekala!" diye güvence verdi ona. "Yardıma ihtiyacım yok ve öpücüklerini de kesinlikle istemiyorum, Mac Brodie, o yüzden artık eve gidebilirsin!"

O istemedi.

"Yardımcı olmak isterim."

"Yardıma ihtiyacım yok dedim!" diye inatla karşılık verdi. "Tek başıma da gayet iyi idare edebilirim, çok teşekkür ederim!" İşine geri döndü.

"Bunu böyle tamir edemezsin," dedi ona. "Bir demirciye ihtiyacı var. Neden yardım etmeme izin vermiyorsun?"

İmbiğin tabanına tekme attı. "Çünkü sen, karşılığında bir şey istemeden kimseye hiçbir şey yapamayan, bencil, yozlaşmış bir düzenbazsın ve seni öpmeyeceğim - ne bugün ne de başka bir gün! İşte bu yüzden! Lanet olası şey!" Öfkeyle imbiğe bir kez daha tekme attı.

Colin, "Tam olarak doğru değil," diye itiraz etti, ama sessizce, çünkü bir durumdan fayda sağlamadığı tek bir örnek bile aklına gelmiyordu. Bir fırsat olduğundan emindi, ama fırsatları kaçırmak onun doğasında yoktu. Hayat, en karanlık zamanlarda bile, onlarla doluydu. Başkalarına yardım ederken kendine de yardım etmek suç değildi.

Kız kardeşini utandıracak bir dizi küfür savurdu.

"Başlangıçta senden neden yardım istediğimi bile bilmiyorum!" diye itiraf etti. "Sen kendinden başka kimseyi umursamayan, iğrenç bir herifsin!"

Colin'in kaşları, onun hakkındaki olumsuz görüşü karşısında çatıldı. Bundan kesinlikle hoşlanmamıştı. "Öyleyse neden yaptın?"

"Çünkü senin bir kalbin olduğuna inanma hatasını yaptım, Colin Mac Brodie!"

"Bana tam adıyla hitap etmeyi bırakır mısın! Tıpkı büyükannem Fia gibi konuşuyorsun! Benim adım Colin. Brodie'nin oğlu olduğumu hatırlatmana gerek yok."

Ona ekşi bir bakış attı. "Sana Colin demek istemiyorum! Senden hoşlanmıyorum Colin Mac Brodie!"

"Ah, ama ben senin adını bile bilmiyorum!" diye patladı ve hemen ardından keşke bilmeseydim diye düşündü çünkü kızın yeşil gözleri ona

hançer gibi saplanıyordu.

"Ve kalbini kırdığın her küçük kızın adını neden hatırlamalısın?" diye sordu, çenesi öfkeyle gerilmişti.

Dokunuşları altında gevşeyene kadar okşamak, öfkesi vücudundan eriyene kadar öpmek istiyordu.

"Ah!" dedi ve kendini aniden ayaklarının altında ezilecek bir böcek gibi hissetti.

"Git buradan," dedi tekrar.

Yapamadı.

Ona böyle suçlamalar yöneltip sonra da öylece çekip gitmesini nasıl bekleyebilirdi? Geçmiş telafi edebilecekse denemek istiyordu. Belli ki, onu incitmişti ve işleri yoluna koymak onun göreviydi.

Haklıydı, ona borçluydu.

"Ah," diye yumuşadı, "sana yardım edeceğim... beni öpmene bile gerek yok, kızım."

Bölüm 8

Seana, Colin'e inanmaz bir bakış attı. "Bunu daha yeni mi anlıyorsun?" Yanakları kızardı.

Seana, öfkeden mi yoksa üzüntüden mi emin değildi. Her iki durumda da umurunda değildi; tencere hâlâ dikkatini çekiyordu, Colin Mac Brodie'nin canı cehenneme!

Babası bu aleti uzun zaman önce yapmıştı. Seana'nın annesiyle ilk tanıştıkları kasabada bir demirciydi. Babası ise, nesilden nesile aktarılan bir tarifle, ölene kadar uisge beatha'yı demlemişti.

Seana'nın atalarının hepsi "hayat suyu"nun -uisge beatha'nın- damıtıcılarıydı. Kadim tarfin koruyucularıydılar. Ataları için, yorgun bedenleri ve tükenen ruhları canlandırma, kış soğuşunu kovma ve umudu yeniden canlandırma gücü tanrıların bir hediyesiydi. Seana, babası dışında, ailesinde bu değerli tarifi bilen son kişiydi. Ve şimdi de onun damıtma düzeneğini bozmuştu. Ona söylemeye gönlü elvermiyordu.

"Bir demirci olmadan bunu çözemezsin," diye güvence verdi ona. Hâlâ omzunun üzerinden bakıyor, varlığını sürdürerek onu rahatsız ediyordu.

Onun orada olması, nefesinin ona değmesi... konsantre olamıyordu.

Çok yakındı!

"Defol git, Mac Brodie!"

Seana, öfkesinden tek istediği şey ona dirsek atmaktı ama bunu yapmaktan kaçındı. Koşullar ne olursa olsun, şiddete asla gönlü razı olmamıştı.

"Demirciye vermek kadar basit değil!" diye açıkladı elinden geldiğince sabırla. "Bu testideki her değişiklik, içkinin tadını değiştiriyor!" Aynı ellerden çıkmış olsalar bile, iki testi aynı içkiyi üretmiyordu. Sürecin büyüğü olduğunu iddia edenler vardı, ama Seana'nın babası farkın damıtmada olduğunu düşünüyordu.

"Peki kırıldığında ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum!" diye cevapladı Seana, sakın kalmaya kararlı olmasına rağmen, biraz histerik bir şekilde. "Daha önce hiç bozmadım!"

Bütün bunlar onun için çok fazlaydı.

Kendini sırtüstü yere bıraktı, eteği uçtu ve bir çocuk gibi surat astı. "Ne yapacağımı bilmiyorum!" dedi, kendini çok çaresiz hissederek.

Ve Colin Mac Brodie, hayatında geçirdiği ilk histeri krizine tanık olmasını isteyeceği son kişiydi!

"Defol git!" dedi tekrar ve kendini tutamadı. Daha çok bir sızlanma gibi çıktı. Gözleri yaşardı ve Colin'e sulu gözlerle bakma hatasını yaptı. Colin ona acıma veya benzeri bir ifadeyle bakıyordu ve Seana buna dayanamadı. Gözyaşları hemen akmaya başladı.

"Nasıl düzelteceğimi bilmiyorum!" diye hıçkırdı, mekanik canavara tiksintiyle elini uzatarak. "Kimseyi öldürmek istemiyorum!" Sözlerinin geri kalanı daha tutarsız çıktı. "Babam... düzeltemez... düzeltemez... ve... ve ben iyi bir eş olabilirim!" diye sızlandı. Colin'in acımasına ihtiyacı yoktu! İsteddiği son şey buydu. Colin'in ondan hoşlanması gerekmiyordu! Ne olursa olsun ondan sonsuza dek hoşlanmayabilirdi, ama onun acımasını istemiyordu! "Lanet kedi!" diye bağırdı ve neden söylediğinden bile emin değildi. Bir kereliğine, Aşkım ortalıkta yoktu. Ama lanet kedi de ondan asla hoşlanmayacaktı!

Seana yüzünü ellerinin arasına gömdü ve acıklı bir şekilde hıçkırığa hıçkırığa ağladı.

Colin'in yaklaşıp yanına diz çöktüğünün belli belirsiz farkındaydı. Başının arkasında önce çekingen, sonra daha kararlı bir şekilde onu teselli eden elini hissetti. Ne onun ne de başka birinin teselli etmesini istemiyordu, ama yine de ondan uzaklaşmadı. Başını okşamasına izin verdi, başka bir insan dokunuşunun hissiyle dolup taşmıştı. Babası hiçbir zaman bu kadar şefkatli olmamıştı - ona olan sevgisi gözlerinde belli olsa da, ne sarılmış ne de başını okşamıştı. Artık onu pek iyi göremeyen gözlerinde.

"Ağlama kızım," diye fısıldadı.

"İstesem ağlarım!"

Colin onun cevabına gülümsedi.

Yıllar önce, onu incittiğinde... ona acımasız sözler savurduğunda ve sonra arkadaşlarıyla güldüğünde... O zamanlar ağlamamıştı bile. Orada durup ona bakmış, kalbi gözlerinde, sonra kaçmıştı ama işkencecisinin karşısında öyle bir keder ifadesiyle durmuştu ki, adamın suçluluk duygusu onu boğmuştu.

Güçlü bir kadındı, biliyordu. Sarhoş babasıyla bu ormanda tek başına hayatta kalabilmek için güçlü olmak zorundaydı. Onu az önce ağlarken

görmek Colin'in yüreğini parçaladı. Onun önünde ağlamasının kolay olmayacağını biliyordu. Ona sarılmak istiyordu.

Yanına yere oturdu ve başını okşayarak ağlamasına izin verdi. "Öyleyse ağla," diye fısıldadı. "Bazen ağlamak iyidir, kızım."

Ağlaması biraz dindi ve Colin gülümsedi. Ters kız. Nefes almasını istese, sırf ona inat olsun diye durabileceğini düşündü.

"Git buradan!" dedi tekrar, ama çok daha az anlamlı bir şekilde.

"Ya istemezsem?" diye sordu yumuşak bir sesle. Bu oyun iki kişi tarafından oynanabilirdi. İnatçı kız. Elini çekti, dizlerini kaldırdı ve kollarını üzerlerine doladı.

Ellerinin arasından başını kaldırıp yaşlı gözlerle ona baktı. Nedense şimdi daha yeşil görünüyorlardı - o gözler. Gördüğü en canlı yeşil tonuydular. Kirli yüzüne karşı keskin bir renkle öne çıkıyorlardı. Ağlamasına rağmen ona kötü niyetli bir bakış atmayı başardı.

Colin ona gülümsedi. "İşte böyle kızım," diye takıldı. "Böylesi daha uygun."

"Senden hoşlanmıyorum, Colin Mac Brodie!" dedi huysuzca.

"Ben de senden hoşlanmıyorum," diye yalan söyledi.

"İyi!"

"Ama seni öpmek istiyorum," diye itiraf etti ve ona göz kırptı.

"Ona bakmak için döndü. "Öyleyse hayal ettiğimden bile daha beter bir düzenbazsın!" Ona soğuk bir şekilde baktı. "Hiç hoşlanmadığın birini nasıl öpmek isteyebilirsin?"

"Kolayca... Bir kadında gördüğüm en güzel dudaklara sahipken."

Gözlerini kırıştırdı ve Colin, gizlemeye çalıştığı küçük şaşkınlık soluğunu kaçırmadı. Sonra ağzını kollarının arkasına saklayarak onu bu muhteşem görüntüden mahrum bıraktı.

"Gerçek bu," diye iddia etti, alnındaki siyah lekeyi silmek için elini uzatarak. Gözleri kısık olsa da itiraz etmedi. Kaşlarının arasına başparmağını koyup çatık kaşlarını yatıştırmak istedi, ama şansını zorlamak istemediği için geri çekildi. Her ilerleme, ne kadar küçük olursa olsun, bir zaferdi ve sabır her zaman onun en büyük erdemi olmuştu.

Kaşları hafifçe seğirdi ve onun düşüncelerini okumaya çalıştığını biliyordu.

"Buraya neden geldin?" diye sordu.

"Sana söyledim. Çünkü yardım etmek istiyorum."

Tam olarak gerçek bu değildi.

Neden geldiğini bilmiyordu.

Ama yardım etmişti ve şimdi gerçekten yardım etmek istiyordu.

Ona kuşkulu bir bakış attı.

"Sana inansam bile Colin Mac Brodie, bana yardım edemezsin. En başından beri senden bunu istemem bile aptalcaydı."

"Belki," dedi, uzanıp yanağından süzülen bir gözyaşını silerek. "Ama sanırım yardım edebilirim, ama en önemlisi," dedi. "Ya da damıtma kabı? Daha önce hiç kırılmadığını mı söylüyorsun?"

Omuzlarını silkti. "Babam tamir ederdi."

"Peki şimdi neden yapamıyor?"

"Sana söyledim, iyi değil."

Colin, ne demek istediğini anladığından emindi. İyi değil miydi? Babasının bir yerlerde sarhoş bir şekilde yatıp, kızının moralini bozmasını düşününce öfkesi kabardı. Kirli kıyafetlerini, bu ormanda yalnız varlığını görünce öfkesi daha da arttı. "Şimdi nerede?"

Kirpikleri aşağı doğru titredi. "Muhtemelen uyuyordur."

Colin'in çenesi öfkeyle gerildi. Nasıl bir baba, kızının bu şekilde çalışmasına, sırf kendi kötü alışkanlıklarını tatmin etmek için izin verirdi? Bakışları kızın çıplak ayaklarına kaydı. Kızı ayakkabısız ve yiyeceksizken kendisi nasıl uyuyabilirdi?

Kendi babasının da birçok kusuru vardı ve Colin bunların en kötülerini kendi kişiliğinde taşıyordu, ama babası hiçbir zaman karısına ya da çocuklarına karşı sorumluluklarından vazgeçmemişti; en azından temel ihtiyaçlarını karşılama konusunda.

Colin ilk fırsatta babasıyla yüzleşmeyi ve kızının iyiliği için hesap sormayı planlıyordu.

"Ya o... şeyi... götürsek..." İmbikleri işaret etti. "...demircime... ve sen de onarımları denetler ve olması gerektiği gibi sabitlendiğinden emin olursun."

Kaşları kalktı. "Bunu yapar mısın?"

Colin başını salladı. "Peki kızım. Bu gece yanımda götürebilirim ve sen talimat vermek için geldiğinde sabah tamirata başlayacak."

Bakışları bir kez daha kısıldı. "Peki karşılığında ne istiyorsun?"

"Sadece ağlamayı bırakman için."

Ona temkinli bir bakış attı. "Başka bir şey yok mu?"

Colin başını salladı. "Broc'a gelince, imbiği bitirdiğimizde seni Meghan'a götüreceğim. Kız kardeşim sana yardım edecek, çünkü ben edemiyorum."

Colin, Meghan'ın amacını çözmeye çalıştığını düşündü. Hayatında ilk kez, kendi vicdanını rahatlatmak dışında hiçbir amacı yoktu. Ve bu yeterli bir sebepti. Yine de, Broc'u kazanmasına yardım etmekten kendini alamıyordu; iki sebepten dolayı. Birincisi, Broc onun arkadaşıydı. İkincisi, ona ne öğreteceğini bilse bile, Broc'un onu asla elde edemeyeceğinden emindi. Hayır, Meghan ne yapacağını daha iyi bilirdi. Ama elinden geldiğince yardım etmeye kararlıydı.

"Ve yardımın karşılığında istediğin hiçbir şey yok mu?" Sanki ona inanmıyormuş gibi konuşuyordu.

"Tek bir şey var," diye yumuşadı.

Cevap verirkenki ifadesi, ondan bir koşul söylemesini beklediğini gösteriyordu. "Aha!"

"Adınızı bilmek istiyorum."

Gözlerini kırıştırdı ve yüzünde beliren şaşkınlık Colin'in gülmek istemesine neden oldu. "Benim adım mı?"

Ona göz kırptı. "Evet, adın, kızım - ve onu en başından beri hatırlamadığım için beni affet."

Bir an cevap vermedi ve Colin ona söyleyip söylemeyeceğini merak etti. "Seana," dedi bir an sonra.

Gülümsedi. "Seana," diye tekrarladı arkasından, ismini dilinde test ederek.

Solan alacakaranlıkta, babasının içkisinin güçlü kokusuyla çevrili bir şekilde oturdular ve Colin, kızın ona verdiği çekingen gülümseme karşısında baş döndürücü bir coşku hissetti. Hiçbir bira veya uisge beatha, kızın o anki gözlerindeki minnettarlık kadar iyi hissettiremezdi onu. Bir süre daha, hiç konuşmadan, anın büyüsunü bozmaktan korkarak, kızla oturdu.

Vücudu o anda daha önce hiç olmadığı kadar canlı hissediyordu. Babasının havayı yakan dokunuşu, orman yeşili kokusuyla tatlı bir şekilde karışıyordu. Kuruyan dudaklarını yaladı. Gece havası kolundaki tüyleri gıdıklıyor ve dudaklarındaki nemi çekiyordu. Tüm duyuları keskinleşmişti.

Her şeyden çok... onu kollarına alıp öpmek istiyordu...

Ormanın içinden esen hafif bir esinti, saçlarını yüzüne savurarak o güzel gözlerini gizliyordu. Colin, mahrum kalmamak için uzanıp yüzündeki tutamları çekmek için inanılmaz bir istek duyuyordu.

Geçmişte böyle zamanlarda daha fazlasını yapabilirdi. Belki de şu anda uzanıp parmaklarını o gür siyah yeleye gömebilirdi. Belki de onu ilk

gördüğü andan beri özlemini çektiği öpücüğü almak için yüzünü kaldırılabildi.

Bu düşünce bile bedenini harekete geçirdi.

Ama bunların hiçbirini, sadece düşüncelerinden zevk almak dışında yapmadı. Hayatında ilk kez, bedeninin onun yanında hissettiği histen, onu tatmin etme niyeti olmadan, sadece zevk aldı.

Yine de onun da aynı şeyi hissedip hissetmediğini merak etmeden duramıyordu... Nefesini daha da zorlaştıran havadaki o baştan çıkarıcı uyuşukluk. Kendi bedeninin derinliklerinden gelen ve duyularını yoğunlaştıran o sıcaklık... Kalp atışlarını hızlandıran o beklenti.

Konuşmadı ve Colin'in bedeni, düşüncelerinde beliren, onu kışkırtan, baştan çıkaran görüntüler karşısında sertleşti...

"Teşekkür ederim Colin," dedi yumuşak bir sesle ve yutkundu.

Boğazındaki hareketi görebiliyordu ve Colin de onun bunu hissettiğini biliyordu.

Bir âşığın fısıltısı gibi, o kadar hoş bir şekilde alçak olan sesi, yüreğini hoplattı. Serin gece havasının sıcak tenine değdiği yerlerde teni karıncalandı.

O da güçlükle yutkundu. "Artık eve gitsen iyi olur," diye tavsiyede bulundu.

Konuşmadı, sadece ona baktı; yeşil gözleri solan orman ışığında parlıyordu. Emin değildi ama içlerinde dökülmemiş gözyaşları olabileceğini düşündü.

"Hava kararıyor," diye fısıldadı onu ikna etmeye çalışarak.

Gitse iyi olur.

Fikrini değiştirip onu tam burada oturdukları yerde baştan çıkarmadan önce.

Öfkeli sözlerine ve tüm böbürlenmelerine rağmen, gözlerindeki bakış o anda ona, eğer gerçekten istiyorsa... bu gece onun olacağını söylüyordu...

Başını salladı. "Evet." Ve ayağa kalktı.

Elini onun omzuna koydu, kendine engel olamadı.

Bunu amaçlamamıştı.

Ona koşmasını söylemek istiyordu.

Ona kalmasını söylemek istiyordu.

"G'nite," dedi. "Yarın görüşürüz, değil mi?"

"G'nite," dedi ve elini onun elinin üzerine, omzuna koydu.

Bir an hiçbir şey yapmadı, sonra elini iterek hızla uzaklaştı. Bir kez durup arkasına baktı ve "Yarına kadar," dedi. Sonra gülümsedi ve bir peri gibi ormanın derinliklerine doğru kayboldu.

Colin, onun kaybolduğu yere uzun uzun baktı, o gülümsemeyi tekrar zihninde canlandırdı.

Mükemmel bir gülümsemeydi bu, gözlerini bile aydınlatan, yüreğini ısıtan bir gülümseme...

Göz açıp kapayıncaya kadar gece çöktü ve durduğu yerde artık gölgelerden başka bir şey yoktu... ve karanlığın içinden ona parlayan bir çift altın göz.

Onları gördüğü anda ortadan kayboldular.

Colin gözlerini kırptırdı ve tekrar baktı, ama orada hiçbir şey yoktu.

Bu ormanın periler ve cinlerle dolu olduğunu ve geceleri büyülerinin ormanı düşen yıldız tozları gibi aydınlattığını söyleyenler vardı ama Colin'e göre bunlar kocakarı masallarıydı ve bunların hiçbirine inanmıyordu.

Muhtemelen ona bakan zavallı bir canavardı... bir tilki ya da bir kedi belki.

Başını salladı, derin bir nefes alıp duyularını temizledi, sonra Seana'nın imbiğinden alabildiği kadarını alıp eve götürdü.

Belli ki yeni bir içki partisine başlamıştı çünkü kap hâlâ içkiyle doluydu. Onu israf etmekten nefret ediyordu ama eve böyle taşıyamazdı, bu yüzden birazını yere boşalttı. Ama hepsini israf etmekten de nefret ediyordu.

Colin, yeterince hafiflediğinde demliği kaldırıp kalanını ağzına boşalttı. Hâlâ hafif sıcak, iyi ve güçlü bir içkiydi. İçerken biraz boğuldu ama durmadı. İçkinin boğazından aşağı akmasına izin verdi. Birazı çenesinden aşağı döküldü.

Bir adamın uisge'sini nasıl içtiğine bakarak ölçü alanlar vardı. Colin, babasının ağzına tıktırabileceği yaştan beri içiyordu. Babası, küçük bir yanık asla bir adamı öldürmez derdi ama tamamen haklı da değildi.

Biraz uisge beatha bazen bunu yapıyordu.

Ama bunların hepsi oyunun bir parçasıydı ve adına layık hiçbir adam ateş suyundan kaçınmazdı. İnancını Tanrı'ya değil, biracına koyardın ve dudaklarını şişenin ağzına koyardın... yoksa... dudaklarını biracının ağzına koyardın...

Aman Tanrım, içerken bile beyni bulanıklaşmaya başladı.

Bu ruh güçlüydü.

Bitirdi, imbiğin parçalarını topladı ve söz verdiği gibi evine taşıdı, yolunu aydınlatmak için yol boyunca parıldayan minik ışık huzmelerini görmezden geldi.

Peri tozuna benziyordu işte, eğer böyle şeylere inanıyorsa, ama inanmıyordu...

Büyü, yalnızca büyükannesi Fia gibi yaşlı kadınların zihninde yaşıyordu -Tanrı rahmet eylesin- ve bir yudum iyi uisge beatha'da.

Ve Seana'nın gülümsemesinde.

O zaman gülümsedi, çünkü bu görüntü zihnine kazınmıştı... ve sanki yıllardır hissetmediği kadar iyi hissediyordu kendini.

Ve bu, uisge beatha değildi.

Bölüm 9

Bu kahrolası uisge beatha'ydı.

Kahretsin, Colin hayatında hiç bu kadar hasta olmamıştı. Bir hafta içinde ikinci kez, o lanet içki yüzünden içini kusuyordu. Bu sabaha kadar fark etmemişti ama Meghan'ın düğününde içtiği içki, babasının içkisiydi. O atığı kim temin etmişti? O değil, lanet olsun. Belki de Leith. Leith'le konuşup bir daha o berbat içkiyi almamalarını sağlamalıydı. Eğer doğrusunu bilmeseydi, Leith'in onu zehirlemeye çalıştığını düşünecekti!

Yatağında dönerek kolunu yatağın kenarından aşağı attı.

Allah yardımcısı olsun, ölecekti.

Ormandan kaçarken yüzündeki o gizli gülümsemenin sebebi buydu; onu orada zehir dolu fıçısıyla bırakmıştı.

Onun bunu içeceğini ve burada sefalet içinde yatıp son nefesini vermeyi bekleyeceğini biliyordu.

İlk seferde onu öldürmeyi başaramamıştı, bu yüzden zihnine sızmanın ve şehvet ve delilik onu bulana kadar orada kalmanın bir yolunu bulmuştu. Sonra onu tekrar zehirlemişti. Zorla boğazından aşağı indirmemiş olması önemli değildi. İçeceğini biliyordu.

Tıpkı onun peşinden geleceğini bilmesi gibi.

Hatırlamaya çalıştı... Broc da onun ruhlarından mı etkilenmişti? Sanmıyordu ama Cameron kesinlikle etkilenmişti. Zavallı çocuk ormana gitmişti ve onu günün ilerleyen saatlerine kadar bir daha görmemişlerdi.

Colin derin bir acıyla inledi. Yatakta bir kez daha döndü ve gözlerini ışıktan korumak için kolunu gözlerinin üzerine koydu.

"Biri beni öldürsün," diye mırıldandı kendi kendine.

"Meghan seni böyle görürse birileri anlar," dedi Leith kapı eşiğinden. "Şu anda Montgomerie'nin yatağında olduğu ve kardeşlerine eziyet etmekle uğraşamayacağı için çok şanslısın."

Colin, Leith'in ikisini de neşelendirmek için yaptığı acınası çabaya gülerdi ama gücü yetmedi. "Git ve ona eve gelmesini söyle!" diye ağabeyine emretti.

"Evet," dedi Leith, "ve bu odanın kokusunu alır ve seni süpürgeyle kafana vurur."

Colin acıyla inledi. "Ama sonra iksirlerinden biriyle geri dönecek ve ben de yeni gibi olacaktım," diye savundu.

Leith güldü. "Nereye gittin sen yahu... Bir dakika yanımda çitle uğraşıyordun, bir dakika sonra gitmiştin."

"Sarhoş Donal'ın kızıyla konuşmak için," diye mırıldandı Colin.

Leith kaşını kaldırdı. "Aha," dedi, "şimdi anladım!"

"Hayır, yapmazsın," diye itiraz etti Colin, gözlerini bir kez daha kapatarak.

Kahretsin, ölecekti.

"Neyse, seni arayan bir kadın var," dedi demirci.

Colin kapının eşiğinde duran kardeşine baktı.

Leith kaşını kaldırdı. "Sarhoş Donal'ın kızı olamaz herhalde, değil mi?"

"Onu hala düzeltiyor," diye cevapladı Colin kendini savunmak için... ya da belki de daha çok Seana'yı savunmak için.

"Anlıyorum," dedi Leith sırtarak.

"Hayır, hayır, hayır," diye itiraz etti Colin bir kez daha. "Bu sefer düşündüğün gibi değil."

"Ve sen de bir gecelik sarhoşluğun acısını çıkaramıyorsun," diye karşılık verdi Leith ve acımadan güldü.

"Cehenneme git!" diye mırıldandı Colin. Ayağa kalkmaya çalıştı. "Kahretsin," dedi ve sendeleyerek yataktan çıktı.

Leith kıkırdadı.

"Bugün kızı Meggie'yi görmeye götüreceğim," diye açıkladı Colin.

"O zaman ayılmaya başlasan iyi olur, yoksa ne istiyorsan onu asla elde edemezsin. Meggie seni mahveder!"

Colin ona öfkeli bir bakış attı. "Ondan bir şey istediğimi nereden çıkardın?" diye sordu Leith'e, kardeşinin varsayımlarından rahatsız olarak.

Leith omuz silkti.

Herkes onun bir şey istemesini mi bekliyordu? Yardım etmek istediğini hiç varsaymadılar mı?

Bunu düşündü ve kendine şu soruyu sormak zorunda kaldı... En son ne zaman sadece başkası için, kendisi için değil de başkası için bir şey yapmıştı?

Soğuk ve sert bir soruydu ama demirci dükkanına vardığında hâlâ bunu düşünüyordu.

"Düzeltilmesini istemiyorum! İşin bittiğinde yine aynı kıvrımı olmalı!"

"Ah, kızım, bunu senin istediğin gibi birleştirmeye çalışmaktansa sana yepyeni bir parça yapmak daha kolay olurdu! Yapamam! Eğer kıvrım istiyorsan, sana yeni bir kıvrım veririm!" Demirci, üzerinde çalıştığı bakır boruyu kaldırıp tek hamlede dizinin üzerinden bükte. "İşte, kıvrım!"

"Tenceremi geri ver!" diye öfkeyle bağırdı Seana. "Ben tamir ederim! Ne yaptığını bilmiyorsun, inatçı herif!"

Colin demirci dükkanına girdiğinde karşılaştığı manzara buydu.

Demirci, damıtma aletini elinde tutuyor, onun almasını engelliyordu. Seana'ya, "Colin tamir etmemi söyledi ve ben de tamir edeceğim!" dedi ve damıtma aletini geri vermeyi reddetti.

Seana, aleti çekiştirerek ondan almaya çalıştı. "Hayır, hayır, koca ahmak! Bu Colin'e ait değil! Babama ait! Geri ver onu!"

Colin baş ağrısının hafiflemesine minnettardı, yoksa artık ikisiyle asla baş edemezdi. Yanlarına gidip demircinin elinden tencereyi aldı. Seana tencereyi elinden almaya çalıştı ama Colin onu havaya kaldırdı.

Ona öyle bir bakış attı ki, eğer o lanet olası uisge beathası ondan önce davranmasaydı karnını düğümleyecekti.

Ona güven verici bir şekilde gülümsedi. "İstediğin gibi yapmasını sağlayacağım," diye söz verdi. Sonra kazanı tüm bakır parçalarıyla birlikte demirciye geri verdi. "Sana söylediği gibi tamir et."

"Ah, ama, Colin!"

"Bunu yapabilecek biri varsa o da sensin," diye güvence verdi demirciye. "Bir yolunu bulacağına inancım tam."

Yaşlı adamın yüzü tiksintiyle buruştu. "Sanki yapacak daha iyi bir işim yokmuş gibi!" diye yakındı, tencereyi Colin'den alıp tezgahına geri koydu. "Ama o yanımda olduğu sürece parmağımı bile kıpırdatmam," diye küfretti ve orada kaldıkları sürece çalışmayı reddetti. Kollarını kavuşturup tezgahına yaslandı, beklentiyle bekledi.

"Hımm!" diye haykırdı Seana.

Colin adama, "Kendini yorma," dedi. "Hemen şimdi yolundan çekileceğiz."

"Yapmayacağım!" diye itiraz etti Seana.

Colin kulağına fısıldamak için eğildi. "Bir erkeğin gururu vardır, kızım."

Tenin kokusu, taze yeşil çimen ve güneş ışığı gibi tatlıydı ve bir anlığına dikkatini dağıtıyordu. Her şeyden çok, onu bir çayırda yatırıp tatlı bedeniyle sevişmek istiyordu...

Aman Tanrım, bu kadar perişan bir haldeyken bile onu nasıl bu kadar etkileyebiliyordu?

"İstediğin gibi halleder. Söz veriyorum." Meggie'nin yardımına ihtiyacı olduğunda ve Meggie'nin yardım etmek istemediğinde ona sakladığı türden yalvaran bir bakış attı. Kız kardeşi her zaman onun en büyük zorluğu olmuştu. Onun cazibesine kapılamazdı; sonuçta kız kardeşiydi.

"Evet," diye yumuşadı.

Colin sırtıttı ve çenesinin altına bir tokat attı. Ona göz kırptı, ona karşı tamamen bağışık olmamasının keyfini çıkardı. "Hadi Meghan'ı görmeye gidelim, kızım."

Bütün umutlar tükenmedi, diye düşündü, ama neye umut, hiçbir fikri yoktu.

Bölüm 10

Meghan'ın evine yürümek Seana'nın tahmin ettiğinden daha uzun sürdü ama o bunu umursamadı.

Doğrusunu söylemek gerekirse, bu sabah Colin'in arkadaşlığından oldukça keyif alıyordu. İsteddiği zaman çok çekici oluyordu ve kızların, o güzel yüzünün ötesinde, neden ona ilgi duyduğunu anlayabiliyordu.

Ancak bunu ona söylemeye bir türlü cesaret edemiyordu. Bunu kendine itiraf etmek bile kolay değildi.

Aralarında bir şeyler değişmiş gibiydi.

Dün gecedен sonra, ona karşı beklemediği bir minnet duygusu hissetti. Ama bunun ötesinde... başka bir şey daha vardı. Bugün aralarında rahat bir arkadaşlık vardı ve onun da bu yakınlıktan keyif aldığını anlayabiliyordu. Bu sabah hasta gibi görünmesine rağmen neşeli ve şakacıydı ve atına binmeyi reddettiğinde bile hiç şikayet etmemişti. Atından indi ve hayvanın dizginlerini tutarak, bacakları yorulup aksaması belirginleştğinde bile sabırla yanında yürüdü.

Seana canavardan korkmuyordu. Nazik tavırlı, güzel, siyah bir kısırağı ama şımartılıp kucakta taşınarak uzuvlarını yeterince güçlendirmemişti. Hayır, yürümek güzeldi. Bacakları biraz ağrısa da, bir ayağını diğerinin önüne koymanın verdiği basit mutluluk için ödediği küçük bir bedeldi. En kötüsü de, şimdi onu ele veren yürüyüşündeki hafif aksaklığı ve aralarındaki havayı yatıştıran şeyin bu olduğundan emindi.

Seana, adamın bacaklarını inceleme şeklini fark etmemişti, ama adam bunu görmezden geliyormuş gibi davrandı. Sessizliğinden bunu anlayabiliyordu, ama adamın zayıflığından mı iğrendiğini yoksa bakışlarından kaçınmasına sebep olanın suçluluk duygusu mu olduğunu tam olarak anlayamıyordu.

Neyse, önemli değildi.

Üstesinden gelinmesi gereken bir sorun olduğuna karar verdi, çünkü bununla zaten başa çıkmıştı. Kolay olmamıştı ama vücudunun zayıflıklarına rağmen... ve belki de onlar sayesinde kendini sevmenin bir yolunu bulmuştu.

Seana, Colin Mac Brodie'nin de üstesinden gelmesi gereken kendi şeytanları olduğunu fark etti. Ama şu anda Colin onun sorunu değildi.

Kendine bir koca bulmak ve babasına başını koyabileceği daha iyi bir yer bulmaktı.

"Binmek istemediğinden emin misin, kızım?"

Seana ona bir bakış attı. Kaşlarındaki çatma çizgilerini hafifletmek için gülümsedi ve ona takıldı: "Bu kadar mı yoruldun, Colin Mac Brodie?"

Gülümsemesine karşılık verdi, ama endişe çizgileri tamamen kaybolmamıştı. "Belki de öyleyim," diye cevapladı, ama Seana bunun yalnızca kendi iyiliği için olduğunu biliyordu.

"Evet," diye onayladı, onu kışkırtarak, "Hiç de iyi görünmüyorsun, bu doğru." Ona endişeli bir bakış attı ve gücendiğinde gülümsememeye çalıştı.

"Ne demek bu kadar iyi görünmüyorum!"

"Sen kesinlikle yapmıyorsun," diye cevapladı Seana en masum ses tonuyla.

Kaşları çatıldı.

"Doğrusu biraz çelimsiz görünüyorsun." Onu kızdırmaya devam etti, ama bu tamamen yanlış değildi. Tanıdığı kadınlardan böyle şeyler duymaya alışkın olduğundan şüpheliydi.

"Çelimsiz!" diye haykırdı ve onun böyle düşünmesine öfkelenmiş gibiydi.

"Yani, yalan söylememi mi istiyorsun?" diye düşündü, onun cevap ifadesine gülmek için dudaklarını büzerek; şaşkınlık ve hayret karışımı bir duyguydu bu, belki de onu mükemmel bulmamasının verdiği sıkıntıydı.

Ah, ama o mükemmeldi... o yüz... o ağız... o vücut...

Seana bu konunun üzerinde durmamaya çalıştı.

Doğruyu söyleyip söylemediğine karar vermeye çalışıyordu ve Seana, onun gerçekten doğruyu söylediğini düşünmesine izin vermeye karar verdi. Ara sıra kendinden biraz daha az emin olmanın ona iyi geleceğini düşündü. Herkes bir noktada belirsizlik yaşırdı... Colin Mac Brodie hariç. Ah, ama bu kadar özgüvenli olmak doğal değildi. Seana, biraz tevazuun ona daha çok yakışacağına karar verdi.

"Sen de pek iyi görünmüyorsun," diye karşılık verdi.

Seana, kendisinin öyle olmadığından emindi ve adamın böyle düşünmesi de pek şaşırtıcı değildi. "Hayır mı?" diye sordu, ses tonunda hiç endişe yoktu.

"Hayır!"

"Ah, neyse," diye sızlandı Seana ve adımlarını hızlandırdı. En azından bacağının onu gerçekten rahatsız etmesi nedeniyle, geçerli bir sebebi olduğunu itiraf etmeyecekti.

"Bence binmeliyiz," diye ısrar etti.

"Hayır, teşekkürler," diye inatla karşılık verdi Seana.

"Ah, ama sen kendin söyledin kızım. Hiç de iyi görünmüyorum! Bana acı ve bu kısırağa benimle bin!"

Seana ona en hoş gülümsemesini sundu. "İstersen ata binebilirsin. Benim için sorun değil." Adamın giderek sinirlendiğini anlayabiliyordu ama onun endişesine ihtiyacı yoktu. "Hayatımda hiç ata binmedim," diye itiraf etti, dikkatini bacağından uzaklaştırmaya çalışarak, "ve şimdi başlamama da gerek yok."

Buna şaşırmış gibiydi. "Asla mı?"

"Hayır. Herkes böyle lükslerle doğmaz, Colin Mac Brodie!"

"Sana zarar vermeyecek, kızım."

Seana, adamın yalvarışlarını duymazdan gelerek neşeli bir ifadeyle yürümeye devam etti. "Biliyorum."

"İnatçı kadın!"

Seana ona onaylarcasına başını salladı. "Babam da öyle diyor. Ama bu kadar inatçı olmasaydım, sanırım bugün yürüyemezdim bile. İnatçılık o kadar da kötü bir şey değil, Colin Mac Brodie!"

Ona bir fırsat vermişti, biliyordu ama sonunda aralarında konuşulmasını istiyordu. Sakat bacağı acınacak, korkulacak veya küçümsenecek bir şey değildi. Gizlenecek bir şey de değildi. Bu, hayatının bir gerçeğiydi, aşılması gereken bir engeldi ve kesinlikle başarmıştı!

Yine de soracak hali yoktu. Konuşmak için ağzını açtığını gördü, sonra tekrar kapattı ve kendi düşüncelerine geri döndü. Kaşları çatıktı ve yürüdüğü yere bakarak düşüncelere daldı.

Onun rahatını bu kadar mı önemsiyordu?

Yoksa aksaması artık belli olmaya başlayınca onun yanında huzursuz mu olmuştu?

Hiçbiri onu memnun etmemişti ama ikincisi onu ilkinden çok daha fazla rahatsız etmişti. Çok fazla acı dolu anıyı geri getirmişti.

"Hiç acıtmıyor," diye yalan söyledi, ona şüphe duyma ayrıcalığını tanıyarak. "Benim için endişelenme Colin."

Colin bunun bir yalan olduğunu biliyordu.

Attığı her adımda hafifçe irkilmesinden anlayabiliyordu. Bu apaçık belli olan hareketin farkında bile değildi, diye düşündü, ama yine de oradaydı. Onu atına bindirmenin bir yolunu bulmaya çalışıyordu ama onu kaldırıp atının üzerine atmaktan başka, onu razı etmenin bir yolunu göremiyordu.

Attığı her adımda vicdanı daha çok sızlıyordu.

Yıllar önce onu hiç düşünmemişti; ne fiziksel ne de duygusal acısını. Ve bu an, şefkat eksikliğinden dolayı kendinden nefret ediyordu. Sadece kendini düşünen bencil bir adamdı. O zaman onu nasıl düşünmezdi ki?

Bütün sabah bir anıyı hatırlamaya çalışmıştı... Karşılığında ne alacağını hiç düşünmeden, terini bir başkası için verdiği tek bir anı. Aklına tek bir an bile gelmiyordu. Bu onu rahatsız ediyordu. Kardeşinin bu sabah onu rahatsız etmek istemediğini biliyordu, ama son birkaç gün içinde Colin'in bencil ve çıkarıcı olduğunu ima eden ikinci kişi oydu. Hayatı boyunca birinin ilgisinin merkezindeydi ama bunu hiç talep etmemişti. İlgi ya da iyilik dilendiği falan yoktu. Sadece almıştı. Karşılık vermediği aklına bile gelmemişti çünkü herkesin onun ayakkabılarını giydiğini varsayıyordu. Ama şu anda, hayatın bazılarına bu kadar cömertçe iyilik yaparken, başkalarına ne kadar adaletsiz davranabildiğini hiç bu kadar net fark etmemişti.

Seana'ya bir haç verilmişti ve o da bunu onurla taşıymıştı. Yıllar önce gözlerinde gördüğü aynı gururla taşımaya devam ediyordu.

Ona hayrandı.

Ona yardım etmek istiyordu.

Ama kadın izin vermediği için kendini çaresiz hissediyordu. Bu da onun Broc'u kazanmak için yanına gelip yardım istemesinin ne kadar zor olduğunu fark etmesine yol açtı. Şimdi onu bu kadar alçakça reddettiği için kendini kötü hissediyordu, özellikle de bunu sadece kendi incinmiş gururu yüzünden yaptığı için. Yaptığı şeyde gerçekten yanlış bir şey yoktu. Broc'u sevdiğini iddia ediyordu, peki onun dikkatini çekmeye çalışmanın nesi yanlıştı?

Hiçbir şey.

Broc, Seana gibi bir kadına sahip olduğu için çok şanslı olurdu.

Colin ne kadar şanslı olduğunu görmeye başlıyordu.

En iyi arkadaşını istemesi onu rahatsız etse de, ona yardım etmek için elinden geleni yapmaya kararlıydı. Ve eğer kendisi doğrudan yardım edemese de, Meghan'ın edeceğini biliyordu.

Kendisi için istediği bir şeyi başkasına verecek kadar cömert değildi.

Doğru ya da yanlış, onun tarzı buydu. Elinde değildi, söz konusu olan kadın olduğunda elinde olmasını istemiyordu.

Kahretsin, onu kendisi için istiyordu.

O sadece kanlı bir eş istemiyordu.

İnatçı kız.

Onu nasıl atına bindirecekti?

Colin, tamamen çaresizlikten tökezlemiş gibi yaptı. Tökezledi, hafifçe ciyakladı ve atından yuvarlanarak düştü. Canavarı korkutup sırf onu biraz olsun kurtarmak için kendini öldürmek istemiyordu ama aklına gelen tek şey buydu.

Colin'in gülümsememesi için kendini zor tuttuğu, bakışları o kadar endişeliydi ki, ona doğru koştu.

"Aman Tanrım!" diye haykırdı. "İyi misin?" Ellerini yavaşça başının altına sokup onu kucakladı.

Dudakları aniden ona çok yakındı... çok yakındı ve acı çekmese de yüzünü buruşturdu. Onu aşağı çekip öpme, dilini o yumuşak, dolgun dudaklarının arasına kaydırma içgüdüsüne karşı koymak zorundaydı.

Teninin kokusuyla bedeni kıpırdandı.

"Bu da neydi böyle?" diye sordu, sersemlemiş bir halde, ama düşüşünden dolayı değil. Şaşkınlık numarası yapmasına gerek yoktu. Sadece kızın kokusu bile beynini altüst ediyordu. Kafasını temizlemek için sallayarak, geldikleri patikaya geri baktı.

O da omzunun üzerinden geriye baktı, onu düşürebilecek herhangi bir taş ya da dal olup olmadığını anlamak için yerde inceleme yaptı.

Atı sabırla yanlarında durup onları izliyordu.

Colin o an, oturdukları yerden kıpırdayıp kıpırdamadıklarını umursamıyordu.

Göğüslerinin tatlı kıvrımı, uzun zamandır gördüğü en güzel manzaraydı. Bir erkek, o göğüsleri korumak için canını verirdi, hem de memnuniyetle.

Yutkundu ve zihninde kendi ellerinin aç ellerine uzanıp o nazik kabarıklıkları almasını engelledi...

Bir an sonra bakışları ona döndü ve ifadesi kuşkulu bir hal almıştı.

Kurnaz kız.

"Nedir?"

"Hiçbir şey," diye cevapladı. "Hiçbir şey göremiyorum." Kaşları çatıldı. "Ne oldu?"

"Ne oldu?"

Colin gözlerini kırptırdı ve ona gerçekten şaşkın bir bakış attı. Anlatacak bir hikâye bile düşünmeden kendini yere atmıştı. Olanları nasıl bilebilirdi ki?

"Ayağıma takıldı" diye yalan söyledi.

O dolgun dudaklar kurnaz bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Anlıyorum."

Colin acıdan yüzünü buruşturuyormuş gibi yaptı. "Sanırım artık yürüyemiyorum."

Acımasızca başını sert zemine bıraktı. "Ah, şimdi, zavalılık!" diye haykırdı ve ona, tam olarak ne yapmaya çalıştığını bildiğini gösteren bir bakış attı.

Ve bundan pek hoşlanmamış gibi görünüyordu.

Colin bu sefer gerçekten yüzünü buruşturdu. Zaten onun sarhoş ruhu yüzünden başı fena halde ağrıyordu, şimdi de yere çarpan şapırtıyla daha da kötüleşiyordu.

"Sanırım şimdi ata binmen gerekecek," dedi ona fazlasıyla tatlı bir şekilde. "Rahatsız olmanı istemem," diye güvence verdi ve kirpiklerini kırptırdı.

Kurnaz bir kızdı ama eğer işe yararsa, kızın oyununu bilmesinin bir önemi yoktu.

Planının işe yaramasından çok memnun bir şekilde sırıttı.

"Sen binebilirsin Mac Brodie, ama ben yürüyeceğim!"

Ve o da ona gülümsedi, Colin'in gördüğü en parlak, en bilgili gülümsemeydi bu.

Lanet olası kız! diye düşündü ve kaşlarını çatı.

O ve Meghan çok iyi anlaşıyorlardı.

"Bir şey daha var," dedi Colin ve ayağa kalkmaya çalıştığında kolunu yakaladı.

Burnunun ucundan ona baktı, kendinden fazlasıyla memnun görünüyordu. "Öyle mi?"

"Evet." Onu yattığı yere doğru çekti ve üzerine çıkardı.

Düşüşünü hazırlarken elleri onu altına sıkıştırdı. Broc'a kaptırabilirdi onu, ama önce o tatlı dudakları tatmalıydı.

"Ayeeee, sen ne-"

Colin, ona direnecek zaman tanımadan öpücüğüyle onu susturdu. Dilini dudaklarının arasına kaydırarak ağzının enfes nektarını çaldı. Umduğundan daha baş döndürücüydü... hayatı boyunca öptüğü iki dudağın hiçbirine benzemeyen tatlılıktaydı...

Kadın onu öpmedi ama itmedi de ve adam ellerini aşağı kaydırıp onun dolgun kalça kıvrımını test etme dürtüsüne karşı koymak zorunda kaldı.

"Affet beni kızım," diye fısıldadı ağzına. "Bunu yapmak zorundaydım.

Seana şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı.

Onun öpücüğü onu o kadar şaşırtmıştı ki itiraz etmeyi unuttu.

Elleri kendiliğinden boynuna dolanmıştı. Nefes alması gerekene kadar ona hiç diremediğini fark etmedi ve yanakları ısındı. Başını endişeyle geriye doğru attı.

Ah, bir de onun üstünde yatıyordu!

Ve dahası... tamamen nefes nefese kalmıştı... ve altındaki adamın vücudunun her sert çizgisinin fazlasıyla farkındaydı.

Bir bacağı onun bacağına dolandı, baldırına dolandı ve onu tuttu. Vücudu kışkırtıcı bir şekilde ona doğru hareket etti ve Seana, adamın içinde uyandırdığı hislerle başı döndü. Donakaldı.

Ona sırttı, gülümsemesi o kadar çekiciydi ki, onun küstahlığına duyduğu öfkenin sürmesine izin vermedi.

Kendinden iğrenerek, bir kısmının ona, o haylaza, sırtıtmak istediğini fark etti! Nasıl olur da kendi kararını unutturabilirdi?

Kaşını kaldırdı.

Bu oyunda iki kişi oynayabilirdi. O, sadece bir bakışta beyni eriyecek aptal bir küçük kız değildi. Onu istememesine dayanamazdı, değil mi? Bunu gözlerinden anlayabiliyordu. Onun yerine arkadaşını istemeye cesaret etmesi gururunu incitmişti. Eh, eğer ona düşünecek bir şey vermeyi umuyorsa... o da...

Seana hafifçe gülümsedi ve kollarının arasına yaslanarak onu tutmasına izin verdi. Ayak parmak uçlarından dudaklarına kadar... vücudunu yavaşça ona bastırdı, gözlerinin eğlence parıltısından şaşkınlığa dönüşmesini izledi. Dudaklarını tekrar dudaklarına bastırdığında, birleşmiş ağızlarından çıkan zevk iniltisi onundu.

"Ah, kızım!" diye yumuşak bir sesle bağırdı, kollarını onun beline doladı.

"Nasıl yani?" diye sordu ona biraz çekinerek.

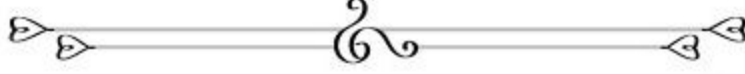
Cevap vermesi tam bir an sürdü. "Şey," dedi, bir an şaşkınlığın ardından, "Sanırım öpüşmeyi öğretmek için birine ihtiyacın yok." Sonra içini çekti, gözleri hafifçe parlayarak ona baktı ve Seana bir an onu biraz olsun şaşırtmayı başardığını düşündü. Ancak, ona göz kırpacak kadar akli başındaydı ve Seana, onunla oynadığını biliyordu. "Böyle devam et," dedi,

yüzünde daha iyisini bilmiyormuş gibi biraz pişmanlık ifadesiyle, "o zaman Broc'un hiç şansı olmaz."

Seana, adamın umursamaz tavrına rağmen, onun tepkisinden oldukça memnun kalarak hafifçe güldü.

Belki, belki de öğretmeninin öğrenmesi gereken birkaç şey vardı? Ve nedense, bu düşünce bile hoşuna gidiyordu.

Bölüm 11

Meghan Montgomerie'ye bakmak bir şekilde kendini eksik hissetmek, onun yanında olmak ise daha fazla hissetmek anlamına geliyordu. O kadar güzeldi ki Seana bile bakmadan edemiyordu, ama Meghan'ın bir insanla konuşma şekli, insana kendini önemli hissettiriyordu. Bugüne kadar hiç tanışmamışlardı ve yine de Meghan onu kollarını açarak karşıladı, sanki uzun zamandır kayıp olan kız kardeşiymiş gibi davrandı.

Meghan'ın gözlerine bir bakış, Seana'nın Piers de Montgomerie'nin Brodie lanetine neden hiç aldırış etmediğini anlamasını sağladı. Meghan Brodie'de "çılgınca" hiçbir şey yoktu ve gözleri Seana'nın şimdiye kadar baktığı en kurnaz gözlerdi. Aslında, o gözler Seana'yı biraz rahatsız ediyordu çünkü çok fazla şey algılıyor gibiydiler.

Seana'nın kendine saklayacağı şeyler vardı.

Colin ve o, Montgomerie'lerle öğle yemeğini paylaşmak için tam zamanında yetişmişlerdi. Seana'nın anladığı kadarıyla, Colin Mac Brodie Lyon'un masasına ilk kez katılıyordu ve bu durumdan açıkça rahatsızdı. İkisi de öyleydi. Ah, ama neden bunu yapması gerektiğinden emin değildi, ama Colin için olabildiğince acısız hale getirmeye karar verdi.

Yalnız kalmanın, dışarıda kalmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordu.

Kendi kuşkularını bir kenara bırakarak tüm dikkatini Colin'e verdi ve bunun ona bir arkadaşlık duygusu vereceğini umdu.

Seana için Montgomerie'nin onları sevgili olarak görmesinin bir önemi yoktu. Colin'in kız kardeşi gerçeği çok geçmeden öğrenecek ve en azından Seana'nın kardeşine iyi bakmış olmasını takdir edecekti.

Tek sorun şuydu ki... Seana hayatında hiç böyle şeyler yememişti. Nadiren et yedi ama bu tür bir eti hiç görmemişti. O ve babası sadece ormanın ve nehirlerin sunduğu yiyeceklerle beslenmişlerdi ve Seana, bu domuz büyüklüğündeki bir et parçasının nasıl yutulabileceğini anlayamıyordu.

Masanın üzerinde önlerine konan leşe baktı ve dürüst olmak gerekirse, bunun sadece gösteriş için mi orada olduğunu merak etti. Canavarın ağzı,

küçük bir kuşa benzeyecek şekilde kuyruk tüyleriyle kaplı bir elmayla doldurulmuştu.

Seana, Colin'e baktı, Lyon'la konuşmasını izledi ve kanlı yiyeceklerle ne yapacağına dair bir ipucu vermesini diledi, ama Colin çiti hakkında uzun uzun konuşmaya başladı. İkili, aralarındaki husumetin asıl sorumlusunun kim olduğu ve onarımlardan kimin sorumlu tutulacağı konusunda hararetli bir tartışmaya başladılar. Meghan adına, sohbeti medeni bir şekilde sürdürdüklerini biliyordu, ama Seana aralarındaki gizli çekişmeyi anlıyordu.

"Şey, şimdi... eğer sorumluluk atıyorsak," diye sözünü kesti Meghan, sesi neşeliydi, "belki de Alison MacLean'in karar vermesini sağlamalıyız?" Kocasına ve kardeşine gözlerini kırpıştırarak gülümsedi.

Seana'nın kaşları şaşkınlıkla kalktı.

"Sonuçta," diye devam etti Meghan, "o başlattı. İlk keçiyi Alison aldı, değil mi? Bana sorarsan, çiti tek başına örmesi beklenmeli! Sence de öyle değil mi Seana?"

Seana ne cevap vereceğini bilemedi. Soru karşısında şaşkına dönmüş bir şekilde gözlerini kırpıştırdı, ta ki Meghan'ın gözlerinin içine bakıp niyetini anlayana kadar.

Seana gülme isteğine direnmek zorunda kaldı. Meghan tam da gönlüne göre bir kadındı. Seana da ona ayak uydurdu. "Ah, evet!" diye haykırdı. "Ayrıca bunun için odun kesmesi de beklenmeli bence!"

Meghan oldukça ciddi görünerek onaylarcasına başını salladı.

Her iki adam da sırayla onlara baktı, sanki hem Meghan'ın hem de Seana'nın delirdiğini düşünüyorlardı.

"Ah!" dedi Meghan, "Ve bence bunu herkes izlerken yapması gerekiyor."

Seana da aynı fikirdeydi. "Aslında hepimiz piknik yemekleri getirip, yanlış yapmadığından emin olmak için oturup beklemeliyiz!"

Lyon ve Colin ikisi de sessiz kalıp merakla onları izliyorlardı.

"Evet!" diye haykırdı Meghan, sesi aniden daha da vahşileşerek. Seana, Meghan'ın gözlerindeki ifadeden korkmuş olabilirdi, ama Meghan'ın bunu gerçekten kastetmediğinden emindi. "Ah, bir de su içmek için durmaya karar verirse diye biri kırbaç getirmeli!"

Lyon Montgomerie bunun üzerine kaşını kaldırdı ve yüzünde biraz eğlenen bir ifadeyle karısına baktı.

Meghan, Seana'ya göz kırptı ve ardından küçük bir hançerle domuzun butunu deldi. "Hadi yapalım!" diye haykırdı ve hayvanın sırtından bir parça

kesmeye başladı. Eti Seana'ya uzattı ve ardından bacağıın bir kısmını kendisi kesmek için geri döndü ve mükemmel dişleriyle parçalamaya başladı... Colin'inkiler kadar göz kamaştırıcı beyazlıktaki dişleriyle.

Seana kendini tutamadı ve kahkahayı bastı.

Narin güzelliğiyle Meghan Montgomerie, iri bir et parçasını ahmak bir adam gibi parçalamaktan son derece gülünç görünüyordu. Seana'ya tekrar göz kırptı, sonra hâlâ etle kaplı kemiği arkasındaki kediye fırlattı. Kedi kemiği koklamak için yanına geldi, sonra da Colin'in şimdi ona verdiği şaşkın ifadeyle göz kırparak sahibesine baktı.

Colin başını salladı. "Kadınlar tuhaf bir topluluk!"

Lyon Montgomerie şiddetle başını sallayarak onayladı.

Meghan masadaki yerinden kalktı. "Gel Seana!" Yanında götürmek üzere yiyecek topladı ve Seana'ya da aynısını yapmasını işaret etti. Seana biraz tereddütle ayağa kalkıp Colin'e baktı. Colin başını sallayarak cesaret verdi ve Seana masadan birkaç yiyecek alıp Meghan'ı takip etti.

"Erkekler!" diye haykırdı Meghan, onları duyamayacak kadar uzaklaşınca. "Ah, saçma sapan şeyler yüzünden tartışmak istiyorlarsa," diye ekledi, "tek başlarına da tartışabilirler!"

Seana gerçekten ne söyleyeceğini bilmiyordu.

Aileler, tartışmalar veya benzeri şeyler konusunda en ufak bir deneyimi yoktu. Hatırlayabildiği kadarıyla babasıyla hiç kavga etmemişlerdi. Üstelik, koşulları bile bilmediği için konuşmak ona düşmezdi.

"Hayatım boyunca erkeklerle yaşadım," dedi Meghan. "İster erkek kardeş ister koca olsun, hepsi birbirine benziyor! İnatçı aptallar! Colin ve Lyon'un halletmesine izin vereceğiz," dedi, "ve umarım burada kimin suçlu olduğunun önemli olmadığını anlarlar. Olan oldu ve şimdi iyileşme ve ilerleme zamanı!"

Seana tüm kalbiyle katılsa da, o iki adamın yalnız bırakılması gerektiğinden emin değildi. Meghan'ın arkasından merdivenleri çıkarken masaya baktı ve erkeklerin çok daha önemsiz şeyler için birbirlerini öldürdüklerini düşündü.

"Ama sence onları gerçekten bırakmalı mıyız? Birbirlerine zarar verebilirler."

Meghan elini sallayarak bu düşüncüyü reddetti. "Tek başlarına da idare ederler. Colin gerçekten de asabidir - kardeşlerimden herhangi birinden daha fazla - ama Lyon onunla ölümüne tartışmaya daha yatkın. Şimdi söyle

bana," diye ısrar etti Meghan, konuyu değiştirip merdivenlerden çıkarken onu kolundan tutarak, "kardeşimi ne kadar zamandır tanıyorsun?"

Gözlerindeki ifadeden ve sesindeki coşkudan, ziyaretlerini tamamen yanlış anladığı belliydi. Seana, Meghan'ın onu bu kadar kolay karşılaması gerçeğinden dolayı içini ısıtmıştı, ama Colin ve Colin'in böyle bir düşünceye sahip olmasını kesinlikle istemezdi!

Çok uzun, diye cevap vermek istedi ama fazla açıklama yapmaya gerek duymadı.

"Düğününüzde tanıştık," dedi Seana ve bu birçok açıdan doğruydu, "ama düşündüğünüz gibi değil!" diye hemen itiraz etti ve açıklamaya başladı.

Meghan'a her şeyi anlattı... Broc'u... Colin'den yardım istemeyi... Colin'le ilk tanışmalarının ne kadar uzun zaman önce olduğunun acı gerçeği dışında her şeyi. Nedense, o an, bunun hiçbir önemi yokmuş gibi görünüyordu.

Seana, merdiven boşluğunun tepesinde bir kez daha dönüp koridora baktı. Meghan, bakışları Colin'e kaydığında onun hafif iç çekişini kaçırmadı. Omzunun üzerinden kardeşine bakmak için döndü. Piers'in ona söylediği tek bir lanet kelimeyi bile dinlemiyordu ve Meghan sevinçle gülümsedi.

Seana'yı sözünü kesmeden dinledi, ama ikisini masada birlikte izledikten sonra, her şeyin görüldüğü gibi olmadığını anladı. Bu ikisinin ortak bir noktası daha vardı: Birbirlerinin izlediğini düşünmedikleri halde birbirlerine yan yan bakmalarından, Colin'e bakarken dudaklarına dokunmasından ve az önce Meghan'a aralarında hiçbir şey olmadığını dair tekrar tekrar güvence verirken kızarmasından belliydi bu.

"Broc'u gerçekten seviyorum," dedi Seana ve Meghan gülümsedi.

Meghan, Seana'nın biraz fazla itiraz ettiğini düşündü.

"Elbette seversin," dedi Meghan neşeyle. "Broc'u herkes sever. Bu canavarı sevmemek elde değil. Colin seni buraya getirmekle haklıydı! Onu kazanman için elimizden gelen her şeyi yapacağız!"

Seana gözlerini kırptırdı. "Broc?" diye sordu.

"Elbette," diye yanıtladı Meghan ve Seana, Meghan'ın omzunun üzerinden Colin'e son bir özlem dolu bakış attı.

Meghan arkasına bir kez daha baktı ve Seana'yı merdivenlerden yukarı doğru itmek zorunda kaldı, çünkü aksi takdirde sonsuza dek orada duracakları belliydi. Colin, gözlerini Seana'dan bir an bile ayırmamıştı.

Çardağa doğru ilerlerken gizlice gülümsedi, kardeşinin sonunda onu diz çöktürecek kadınla tanıştığını düşünüyordu.

Ve artık zamanı gelmişti!

Bölüm 12

Cameron, Constance'ın minik poposuna şaplak atacakken onu buldu. Hava kararıyordu ve ortalıkta görünmüyordu.

Tekrar yola koyuldu, şüphesiz Merry'nin peşindeydi. Zavallı hayvan onun tarafından kuşatılmıştı, ancak Merry bir şekilde Constance'ın maskaralıklarına katlanmaya meyilli görünüyordu. Constance'ın sadece bir çocuk olduğunu anlamış gibiydi - şüphesiz bir velet - ama yine de bir çocuk.

Artık küçük kız kardeşi için hiçbir umut yoktu. Babasının ölümünden beri, hatta ondan önce bile, kontrolden çıkmıştı. Çünkü aslında onlar erkekti ve aralarında küçük bir kız varken ne yapacaklarını bilmiyorlardı. Ona tükürmeyi ve ayakta işemeyi öğretebilirdi, ama her şey bundan ibaretti.

Tanrı aşkına, artık zamanının yarısının nerede olduğunu bile bilmiyordu. Her gece yatağına girip ona sarılmasa, küçük gözlerinden yaşlar akmasa, orada olduğunu bile anlamazdı. İşte o anlarda İngilizlerden en çok nefret ediyordu, çünkü küçük kız kardeşini sevdiği babasından mahrum bırakmışlardı.

Kendisi için zaten bir adamdı ve kendi başının çaresine bakabilirdi, ama Constance... başını belaya sokmamak için göz kırpmalara, başını okşamalara ve bazen de kıcına sert bir şaplak atılmasına ihtiyacı vardı.

Cameron, İngilizlerle uğraşmaktan nefret ediyordu; onlar da katil piçlerdi! Ama FitzSimon'ın kızının Iain'in zihnini zehirlediğine ikna olmuştu.

Olaydan sonra kimse Lagan'ın ölümünden bahsetmeye cesaret edemedi. Sanki herkes onun var olmadığını, bu kadar vahşi ve haksız yere ölmediğini varsaymaya karar vermiş gibiydi. O geceki olaylar gizlilik içindeydi ve Cameron, defalarca sormuş olmasına rağmen kuzeni Broc'tan bile ayrıntıları öğrenemedi. Broc genellikle ona sessizce cevap verirdi ve cevap vermeyi başardığında, Cameron'a sadece toprak sahibine sormasını söyler ve eğer Iain bilmek isterse söyleyeceğini söylerdi.

Ama Cameron, Iain'e bunu soramayacağını biliyordu.

Bu sessizliği emreden Iain'di. Lagan ve Page'in uçurumdan aşağı indiği o gece ne olduğunu Cameron bilmiyordu ama sadece Page geri dönmüştü. Lagan dönmemişti. Ve Iain'in, Lagan'la etten kemiktenken onunlmnn bu kadar soğukkanlılıkla görmezden gelebilmesi... sanki ikisi dünyada hiçbir şey umursamıyormuş gibi geliniyle yaşayabilmesi... ona Iain'in kendisi olmadığını söylüyordu.

Evet, o kızı aralarından ne kadar çabuk uzaklaştırırsa, her şey o kadar çabuk eski haline dönecekti.

FitzSimon Sayfası Iain'e ve Broc'a iyi gelmiyordu!

Kuzeninin hayatı boyunca bir kadına bu kadar aşık olduğunu hiç görmemişti. Broc inkar edebilirdi ama gzlerindeyleydi; ona çok değer veriyordu. Kimse ona karşı tek bir kötü söz söyleyemezdi. Sanki Iain adına kendini onun vasisi ilan etmişti. Ama Cameron, kuzeninin ona vurulduğunu biliyordu ve Cameron için aşıkarsa herkes için de aşıkar olmalıydı. Peki bu, Broc ve Iain'i sonunda nereye götürecekti? Page yakında onları birbirlerinin boğazını kesmeye zorlayacaktı! Evet, en iyisi kadını, değer verdiği herkesten uzaklaştırmaktı.

Broc ve Iain'in arkasından iş çevirdiği için kendini suçlu hissediyordu, ama Page gittikten ve tekrar net dşnebildiklerinden beri ona teşekkür edeceklerdi. Bundan emindi.

Ah, ama babası en kötü türden bir piti. FitzSimon'ın kızı olup da tekrar kendi saflarına dönmek istemezdi kesinlikle.

Ama Cameron'ın sorunu bu değerdi.

Cameron, FitzSimon'ın kampını kolayca buldu. Nasıl olup da henüz keşfedilmediği onun için bir muammaydı. İngilizler kibirli ve şımarık bir topluluktur. Sanki kendini dokunulmaz sanıyor ve varlığının kim tarafından bilindiğini umursamıyormuş gibi, sanağını gösterişli ipek çadırında dalgalandırdı.

Cameron, Iain veya Broc kadar deneyimli olmayabilirdi ama o bile yabancı toprakların ortasında nerede olduğunuzu ilan etmenin aptallığını anlamıştı. Düşman topraklarında yakalanmak istemeyen biri, yerde uyur ve eğerli otlarıylartnrd. Kendini belli edecek kadar aptalsa, savaşa yediden fazla değerersiz adam sokardı.

Ama FitzSimon, hayatından çok kendi rahatını düşünen bir İngiliz morundu. Cameron, lanet olası kızını geri almayı hak ettiğine bu kadar yürekte inanmasaydı, o Sassenach piine gerçek erkeklerle nasıl başa çıkılacağını göstermeye meyilli olurdu - ona ocuk mu diyorlardı!

"FitzSimon'ı görmeye geldim," dedi kendisini karşılayan üç kişiye - buna selam denebilirse tabii. Kendilerini bir insan bariyeri haline getirip, onunla cılız kampları arasında durdular. Cameron onlara biraz eğlenerek baktı. Aptallar bir müttefike nasıl davranacaklarını bile bilmiyorlardı.

"Şimdi öyle misin?" diye sordu aracı, kocaman göğsünü şişirerek. Parlak boncuk gözleriyle Cameron'a baktı.

"Öyleyim," diye ayaklarının dibindeki yere tükürdü Cameron. Başını iki yana salladı. "Pek zeki değilsiniz," diye bildirdi onlara. "Öyle mi? Of!" diye bağırdı adamlardan biri karnına yumruk attığında. Hangisi olduğundan emin değildi çünkü hepsi birden üzerine atılıp onu dövdüler.

"Burada ne haltlar dönüyor, bırakın onu!" diye gürledi bir ses. "Düşünün, sizi aptallar! Ona daha fazla açıklama yapmamıza gerek yok!"

Cameron sesi tanıdı, ancak tepesindeki adam yığınyla FitzSimon'ı henüz göremiyordu. Adamların altında çırpındı ve ayağa kalkarken kasıklarına bir diz darbesi aldığı anda çığlık attı.

"İskoç piçi!"

"Onu içeri getirin!" diye emretti FitzSimon.

Onu efendilerinin çadırına doğru sürüklediler; hepsi de uşaktı!

Cameron, FitzSimon'ın ayaklarının dibine, çadırın içine indi. Şişko İngiliz piçi kanlı bir sandalyede oturuyordu! Bunda ne sorun var, diye düşündü. Darbelerden şişmeye başlayan gözleriyle adama baktı, dilinde kan tadı kalmıştı.

Arkasından bir kıkırdama duydu ve gitmeden önce bu aptallardan birini öldürmeye karar verdi. Evet, FitzSimon'ın kızını kurtarmasına yardım edecekti, çünkü bu çok önemliydi, ama bu İngiliz haşerelerinden birinin kanı, gitmeden önce İskoç topraklarını besleyecekti!

Cameron, karşısında oturan FitzSimon'ın bulanık silüetine baktı. "Müttefiklerine böyle mi davranıyorsun FitzSimon?"

FitzSimon öne doğru eğildi ve Cameron'ın görüş alanına daha net girdi. "Müttefikim yok," dedi yumuşak bir sesle. Cameron'ın başını okşadı. "Oğlum," diye seslendi ve gülümsedi.

Cameron, yüzündeki teri silerek kendini toparladı. Tuniğine baktı. Kan. Lanet olası Sassenach piçleri! Ondan bu kadar kısa sürede nasıl bu kadar çok şey koparmışlardı? Omzunun üzerinden onlara kötü niyetli bir bakış attı.

Kahkahalarla güldüler.

Cameron'ın yüzü hem üzüntü hem de öfke karışımıyla kızardı. Çadırın girişinde nöbet tutuyor, girişi kapatıyorlardı. Aman Tanrım, kendi isteğiyle gelmişti. Aptallar işte.

"Kızım nerede?"

"Sana söylemiştim FitzSimon! Onu Iain'in yatağından sürüklemeyeceğim. Onu sana getirme fırsatım olmadı."

"Sabırsızlanıyorum evlat," dedi, İskoç aksanının kötü bir taklidiyle. Cameron sinirlendi ama hiçbir şey söylemedi. Burada çok tuhaf bir şey vardı. Ona hiç saygı göstermemişlerdi ama bir terslik vardı.

"Size yeni bir fırsattan bahsetmeye geldim," diye söze başladı Cameron.

FitzSimon başını eğip dinledi. "Öyle mi?" Gözlerinde Cameron'ı rahatsız eden yeni bir parıltı vardı. "Hadi, konuş bakalım dostum!" diye emretti FitzSimon, öfkeyle olmasa da. Aksine, ses tonu rahatsız edici bir sabırla doluydu.

"Alison MacLean'in düğünü sadece birkaç gün sonra," diye söze başladı Cameron, bu arada FitzSimon'ın yüz ifadesini inceliyordu.

"Bu gerçek mi?" diye sordu FitzSimon neşeyle.

Cameron yüzünü buruşturdu - ah, ama canı yandı. "Evet," diye yanıtladı. "Kızını geri almak için mükemmel bir fırsat olacak," diye açıkladı. "Onu oraya götürmezsen, neredeyse imkansız olacak - o ve MacKinnon her zaman birlikte."

"Anlıyorum," dedi FitzSimon başını sallayarak. "Sorun şu ki... görüyorsun ya... zamanımız tükeniyor. Burada bulunmamız an meselesi."

Cameron başını sallayarak onayladı ve çenesini biraz oynattı.

Kahretsin, biri ona çok kötü bir darbe indirmişti.

"Ama kızım olmadan İngiltere'ye dönmeyeceğim," diye devam etti FitzSimon. "Anlıyor musun?"

Cameron başını salladı ve bakışlarını tekrar ona çevirdi. FitzSimon soğuk bir adamdı, her şeyi çok iyi görebiliyordu. Gözlerinde en ufak bir sıcaklık yoktu.

"Kızının geri verilmesini istiyorsun. Bunu anlıyorum. Ve o, babasına ait," diye onayladı ve öyle olduğunu hissetti.

"Anlaştığımıza sevindim," diye yanıtladı FitzSimon, yüzü kıpkırmızı olmuştu. "Kimse benim olanı alamaz! Anladın mı?"

Cameron tekrar başını salladı, ama şimdi FitzSimon'a bakıp vereceği cevabı düşünüyordu.

İlk defa Page'i düşündü... Onu bu adamın ellerine geri atmanın gerçekten doğru bir şey olup olmadığını.

FitzSimon, gururunu incittiği için onu ölümüne dövmek istemiyordu. Bir kez bile nasıl olduğunu sormadığını fark etti.

Etinin ve kanının refahından çok malının iadesini düşünen nasıl bir babaydı?

Belki de Iain doğru olanı yapmıştı.

Belki Cameron Page'e yeterli zaman tanımamıştı?

Belki de, ama toprak sahibinin İngilizlerle evli olması fikrinden hoşlanmıyordu - kendisi Aziz Mary bile olsa. Yine de FitzSimon'a yardım etmek zorunda değildi...

"Gösterin ona," diye emretti FitzSimon adamlarına.

Cameron, onların arkasından sürüklendiğini duydu ve tam o sırada başının üzerindeki çadıra bir şeyin uçtuğunu gördü. Bir şey, kendisi ve FitzSimon'ın arasına sert bir şekilde düştü.

Midesi boğazına kadar geldi ve kalbi çarpmaya başladı.

"Constance!" diye bağırdı. Çadırın girişine döndü. "Kız kardeşim nerede!" diye sordu. Adamlar kötü niyetli sırtışlarla karşılık verdiler. "Piçler!" diye bağırdı onlara ve dönüp Merry'nin cesedine baktı. Broc'un tatlı köpeği önünde yatıyordu. Dili bir yana sarkmıştı ve ağzının kenarından ufak bir kan damlası sızıyordu. Boynu kırılmıştı, bu çok belliydi.

Cameron aniden midesinin bulandığını hissetti.

Cameron hatırlayabildiği kadarıyla o köpek kuzeninin sürekli yoldaşydı.

Ne yapmışlardı?

Ne yapmıştı?

İlk kez, bu tür adamlarla uğraşırken yaptığı hatanın farkına vardı. İngilizlere güvenilmezdi. Bilmeliydi. Babasının ölümü ona bunu öğretmemiş miydi? Midesi bulandı ve bağırsaklarını olduğu yere kusacağını sandı. Bir an korkudan donakalmış bir şekilde Merry'ye baktı. Gözleri yaşardı.

"Piçler!" diye tükürdü ve titremeye başladı. FitzSimon'ın yüzüne baktı.

Adam övünüyordu. Cameron, adamın canını sıkmamak için kendini zor tuttu. FitzSimon'a, "Kız kardeşim nerede?" diye sordu.

"Elbette burada değil," diye yanıtladı FitzSimon. Uzanıp Cameron'ın yanağından bir tutam aldı. "Çünkü senin sandığın kadar aptal değiliz!"

"Nerede o!" diye ısrar etti Cameron, FitzSimon'a saldırmaya hazır bir şekilde dizlerinin üzerinde doğrularak. "Constance nerede?" Adamları

çadıra girip onu çevrelediler.

FitzSimon'ın gözleri şeytanca parladı. "Yeterince güvenli."

Cameron rahatlamayla ağlamak istedi. "Nerede?"

"En azından şimdilik," diye devam etti FitzSimon, sorusunu duymazdan gelerek. "Şimdi," dedi, "bir takas teklif ediyorum..."

Cameron düşünemiyordu. O anda kendini çaresiz bir çocuk gibi hissetti. Ağlamak istiyordu! O orospunun oğlunu öldürmek istiyordu! Gözlerini kırpıştırarak Merry'ye baktı, dökmeyi reddettiği gözyaşlarını sildi. Uzanıp Merry'nin tüylerini okşadı. Merry kıpırdamadı ve Cameron'ın boğazı düğümlendi. Babası ne yaptığını bilse onu boğardı. Broc onu asla affetmezdi. Ve eğer Constance'a bir şey olursa...

Duygularını yuttu. "Kız kardeşimin saçının tek bir teline zarar verirsiniz," diye yemin etti, "ona nefes bile verirsiniz, Tanrı'ya yemin ederim ki sizi kendi ellerimle öldürürüm - ya da denerken ölürüm!"

"Tehdit edecek durumda değilsin evlat," diye alay etti FitzSimon. "Ama sana doğruyu söyleyeceğim... kızımı bana geri getir, kız kardeşini de sağ salım geri alırsın. Yoksa... ya da bundan kimseye bahsedersen... onu bu şeytan köpeği kadar temiz bir şekilde teslim edemem. Onu sana parça parça gönderirim. Anladın mı?"

Cameron anlayışla başını salladı.

"Şimdi git," diye emretti FitzSimon. "Ve o lanet köpeği de yanına al... yoksa bağırsaklarını adamlarıma akşam yemeği olarak servis ederim."

Titremesine rağmen Cameron, Merry'yi hemen kollarına aldı. Zaten köpeği bırakmazdı. Broc'a ne diyecekti?

"Defolup gidin buradan," diye tekrarladı FitzSimon.

Cameron ona sert bir bakış attı ve köpeği elinden geldiğince vakarla taşıyarak gitmek üzere döndü. Adamlar kötü niyetli bir şekilde sırtarak ona gitmesi için yol verdiler. Cameron, yanından geçerken attıkları bakışları görmezden gelerek başını dik tuttu.

Sonuncusunun yanından geçerken, bir ayak fırladı ve onu tökezletti. Alaylar ve kahkahalar arasında Merry'nin üzerine kondu, ama zavallı hayvan artık acıyı umursamıyor gibiydi. Gözleri yaşardı. Tek kelime etmeden, kız kardeşinin hâlâ orada olduğunu hatırlayarak kendini tekrar yukarı çekti.

Constance ellerinde olduğu sürece hiçbir şey yapamazdı. Dediklerini yapmaktan başka seçeneği yoktu.

Bölüm 13

Meghan yatak odasının penceresinin önünde dururken, kocası küçük masasında oturmuş günlüklerine bir şeyler karalıyordu. Bu, kocasının her gece yaptığı bir ritüeldi ve Meghan'ın bozmaya cesaret edemediği bir şeydi çünkü ona öyle bir iç huzuru veriyordu ki. Bazen düşüncelerini paylaşıyordu, bazen paylaşmıyordu ama Meghan her iki durumda da bundan rahatsız olmuyordu.

Yazmayı bitirince kalemını mürekkep hokkasına geri koydu ve yazıyı kapatıp kenara koydu. Dönüp ona baktı. Meghan, adamın bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu ve bu onu gülümsetti.

"Ne güzel bir gün batımı!" dedi ona. Kardeşi Seana ile uzun zaman önce ayrılmıştı - ikisi birlikte atına binip uzaklaşmışlardı - ama Seana henüz pencereden uzaklaşamıyor gibiydi. Manzaranın güzelliği onu büyülemişti.

"Evet," diye onayladı kocası.

"Havada bir şeyler hissettiğime yemin edebilirim!" Dönüp pencere pervazına yaslanarak kocasına baktı. "Bu gece dışarıda olan biteni hissedebiliyorum!" diye küfretti. "Gece olasılıklarla dolu, hissetmiyor musun?" Tatlı gece havasını içine çekti. "Colin'i hayatı boyunca tek bir kadınla bu kadar meşgul görmemişim!"

Piers ona gülümsedi ve adamın söylediklerinin tek kelimesini bile dinlemediğini biliyordu. Göğüslerine bakıyordu. Neyse, henüz yatağa girmeye hazır değildi. Bırak baksın!

Her neyse, onun kendisine bakış şeklini görmek ona zevk veriyordu, tüyleri diken diken oluyordu.

"Biliyor musun, o bize hiç bir kadını tanıştırmak için eve getirmedi?"

Kocası gözlerini kırptırdı. "Hı hı," diye cevap verdi.

Meghan, adamın söylediklerini en ufak bir şekilde anlamadığını bilerek kendi kendine güldü. O anda herhangi bir şey sormuş olabilirdi ve adamın cevabı aynı kalırdı.

"Ona benzemiyor," diye devam etti, adamın gözlerinin onu soyma şeklini görmezden gelerek. Aslında, bu akşam kendisi de oldukça kötü bir ruh halindeydi. Heyecanla derin bir nefes aldı ve parmağını elbisesinin şeffaf

yakasının içine sokup göğsünün kıvrımını okşadı; adamın tül kumaşın altından her şeyi görebildiğini biliyordu.

Piers onu hayatında hiç görmediği en kaliteli ipeklerle giydirmişti. Tenini okşamak harika bir histi... yumuşak, havadar ve narin... pencereden içeri esen ılık yaz gecesi meltemi kadar baştan çıkarıcı. İnce kumaş vücudunu dalgalandırıyor, kocasının gözleri onu okşarken bile onu tahrik ediyordu. Bu, ona şeytani bir cüretkârlık hissi veriyordu.

"Gerçekten mi?" Piers sandalyesine yaslanıp onu izledi.

Meghan, söylediklerini hatırlamak için bir an düşünmek zorunda kaldı. Adamın öyle bir huyu vardı ki, düşüncelerini dağıtıyor, dokunuşunu beklerken nefesini kesiyordu.

Hiç acelesi yoktu, diye düşündü. Zaten nadiren acele ederdi. Kocasını baştan çıkarma konusunda ustaydı.

Ağzı kurudu ve dudaklarını ıslattı. "Sanırım bu kadında kardeşimin açıklamaya istekli olduğundan daha fazlası var. Ona nasıl baktığını gördün mü?"

Piers başını salladı. "Sadece seni gördüm," diye güvence verdi. "Sanırım öğle yemeğinde o bacağı yiyip bitirme şeklini beğendim. Hatta az önce o dudakların üzerinde görmek istediğim başka bir şey daha var..."

Meghan kıkırdadı. "Şimdi anlıyor musun?"

"Evet," diye cevapladı. "Gel, gör."

Meghan ona sırtıttı. Başını iki yana sallayarak onu reddetti. Elini elbisesinin içine sokup göğsünün ağırlığını tamamen eline aldı, bu arada ona gülümsüyordu.

Yutkundu ve güzel mavi gözleri özlemle doldu. "Kötü kalpli kadın," dedi yumuşak bir sesle.

"Ondan hoşlanıyorum," dedi Meghan tatlı bir şekilde, masumiyetini takınarak.

"Kimin gibi?"

"Elbette Seana!"

Tuniğini çıkarıp yavaşça başından geçirdi. Meghan, omuz silkerek tuniğinden kurtulurken kaslarının kaburgaları üzerinde nasıl hareket ettiğini izledi. "Elbette." Tuniği yatağa fırlattı ve göz kırparak ona tekrar bakmak için döndü.

"Broc Ceannfhionn'u sevdiğini iddia ediyor ama ben buna inanmıyorum."

"Ceannfhionn?" Gözleri kısıldı. "O ismi bilmiyorum."

"Bu bir aile adı değil. Ceannfhionn... sarışın anlamına geliyor," diye tercüme etti Meghan.

"Anlıyorum." Kaşları kalktı, sanki böylesine basit bir ismi tersten düşünmüş gibiydi.

"Bana öyle bakma kocam!" diye azarladı Meghan. "Senin adın ne Lyon?" diye sordu. "Ya da Fatih William, ya da başkaları. Bir adama Ceannfhionn demek, bacaklarının uzunluğundan dolayı ona Rufus veya hatta Curthose demekten farksız! Siz İngilizler, biz İskoçlardan farksızsınız," diye temin etti. "Öyleyse bana öyle düşünüyormuş gibi bakma!"

Ona sırttı. "Doğru noktaya değindin, aşkım. Ama şu anda Ceannfhionn veya William Rufus umurumda değil. Buraya gel," diye emretti.

Meghan başını ona doğru eğdi ve ona utangaç bir gülümsemeyle baktı. "şimdi istemiyorum!"

Aşağı uzanıp kravatını pantolonuna doğru çekti. "Buraya gel," diye fısıldadı.

Meghan kıkırdadı. "Çok kötü, çok kötü bir adam," diye karşılık verdi.

Ona sırttı ve parmağını kıvrırarak onu daha da yakınına çağırđı.

Meghan yanına gitti. "Sanırım kardeşim için iyi olur," diye kocasına bilgi verdi.

Başını salladı, yeterince yaklaştığında uzanıp onu kucağına çekti. Meghan sandalyeye oturup kollarını onun boynuna doladı.

Aklına bir şey gelince başını yana eğdi ve düşünürken dudağını ısırđı. "Hiçbir şey yemedi," dedi kocasına. "Babası için eve yiyecek taşımak üzere bir çuval istedi. Bu bana tuhaf geliyor, sence de öyle değil mi?"

"Belki de hastadır ve kendi kendine yemek yiyemiyordur?"

"Belki de," diye onayladı Meghan. "Seana veya babası hakkında hiçbir şey bilmiyorum - bugün öğrendiklerim dışında."

Kollarını ona doladı. "Peki bu ne olabilir?"

"şey... sadece kardeşimin Broc'un dikkatini çekmesine yardım edeceğine söz verdiğini... ve Broc'u sevdiğini..."

"Ve babasının çok kötü içkiler ürettiğini." Piers önce bir göğsünü, sonra diğerini öptü. "Bunu unutmamalıyız."

Meghan'ın kaşları çatıldı. "Öyle mi?"

"Evet... Düğünümüzde ikram edilen içki onun içkisiydi canım... O kadar güçlüydü ki tek bir yudumdan sonra gözlerin kamaştı. Ben de zaten sarhoş olduğum için kendiminkini çöpe attım... Senin yüzünden." Göğsünü çok yumuşak bir şekilde ısırđı.

Meghan kıkırdadı. "Sen utanmaz bir serserisin," diye suçladı onu ve sırtına vurdu.

Güldü. "Zavallı Baldwin, başına ne geldiğini hiç anlamadı," diye devam etti, "diğer adamlarım da... birkaç kadehten sonra kış üstü yere yığıldılar. Ayrılırken yere yığılan zavallıları fark etmedin mi? Bardaklarına düşüp sabaha kadar kımıldamadıklarını duydum."

"Ha, demek ertesi gün hepsi bu yüzden hastaymış," diye tahmin yürüttü Meghan. "Eh, ne âlâ!"

"Hı hı," diye onayladı.

Meghan, adam elbisesinin üzerinden bir meme ucunu dişleriyle kavrayıp okşarken iç çekti. Bu tatlı hisle nefesini tuttu. Omurgasından aşağı bir ürperti indi. Ondan ne bekleyeceğini hiç bilmiyordu. Her gece bilinmeyene doğru bir yolculuktu. Vücuduna en değerli hazineymiş gibi dokunuyor ve varlığından bile haberdar olmadığı zevkleri ona yaşıtıyordu. Meme ucunu ağzının derinliklerine çekip bezin üzerinden emdi.

Meghan sevinçle nefesini tuttu.

Ona baktı, dudakları onun sevdiği o çapkın sırıtışla kıvrıldı. "Ne diyordun?"

"Belki yarın Colin'e sorarım," diye yumuşadı. "Belki biliyordur."

"Belki de öyledir," dedi kocası ve elini bir bacağından üzerinden aşağı doğru kaydırıldı. Parmakları elbisenin etrafına dolandı ve yukarı çekti. Gülümsemesi bir anlığına kötücül olmaktan çıkıp şakacı bir hal aldı ve şeffaf kumaşı kadının başına fırlattı.

Meghan kıkırdadı. Fildişi renkli kumaşın üzerinden ona baktı ve adamın ağzı bir kez daha göğsünün üzerine kapandığında ürperti.

"Çok daha iyi," dedi emzirirken. "Önlük olmadan neredeyse hiç kuru değil... ve çok... çok daha hassas," diye mırıldandı.

"Seninle ne yapacağım?" diye sordu ona, ama onun ne cevap vereceğini çok iyi biliyordu.

"Elbette beni besle."

"Elbette."

"Seni seviyorum Meghan," diye fısıldadı tenine. Sıcak ve lezzetli nefesi, omurgasından aşağı ürpertiler gönderdi.

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldadı ve bunu kalbinin her zerresiyle içtenlikle söyledi. Yüzündeki peçeyi kaldırıp ona doğru eğildi, başını yukarı kaldırdı ve boynunu öptü. Adam başını yana eğerek boynunu onun için açtı ve istediğini yapmasına izin verdi.

Meghan dişlerini onun etine çok nazikçe geçirdi. "Sadece ufak bir şey daha," dedi ona utangaç bir şekilde. Adam ellerini aşağı kaydırıp cevap olarak kalçasını avuçladı. Meghan gülümsedi ve tembelce tenindeki tuzu yaladı.

"Ve bu da..."

"Şey... Sanırım kardeşlerimin çiti yeniden inşa etmesine yardım etmek için birkaç adam göndermelisin..."

"Ummmmhyyy," diye onayladı ve Meghan onu bir kez daha ısırığında ürperdi. Meghan, onun kokusunu ciğerlerine çekti ve vücudunun dokunuşuna verdiği tepkinin tadını çıkardı.

Kalçasını avuçlayıp onu kaldırdı, ayağa kalktı. Dönüp yatağa fırlattı. Meghan hafifçe güldü.

"Kendim gideceğim," diye söz verdi, sırtarak. "Yarın!" Ve kendini yatağa, üzerine attı ve bir şekilde onu altına hapsetmeyi başardı, ama üstüne düşmedi. Meghan, onun coşkısına çok sevindi ve bunu ona söyledi.

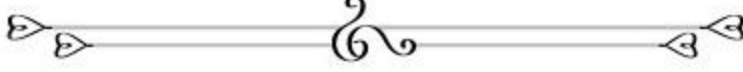
"Şaddap, karıcığım!" diye emretti, ama çocuksu sırtışı emri bozdu. "Bana ne kadar minnettar olabileceğini göster."

Meghan kıkırdadı ve bacaklarını kaldırıp beline doladı. "Hayır, hayır, hayır, açgözlü, açgözlü adam!" diye haykırdı. "Bana gösterme sırası sende!"

"Kahretsin, çok iyi pazarlık ediyorsun!" dedi ve göz kırptı. Arkasına uzanıp bacaklarının kilidini açtı ve onları yatağa doğru yönlendirdi. "Ama hiç sormayacağınızı düşünmüştüm," dedi ve elbisesini kaldırırken vücudundan aşağı kayd.

Meghan, zevkle iç çekti ve gözlerini kapatarak ağzının baş döndürücü öpücüğünü bekledi. Bundan daha büyük bir zevk yoktu... Sevdigi adamın kollarında yatmak.

Bölüm 14

Batmakta olan güneş, ufukta altın rengi bir ton oluşturuyordu; sanki Tanrı bir mum yakmış ve altın rengi ışığını dünyanın bu küçük köşesine yerleştirmişti. Karanlık, sınırlarının ötesinde bir yerlerde varlığını sürdürüyordu, ama bu küçük bölgede, tüm gölgeler yok olmuştu.

Neredeyse gerçeküstüydü.

Gerçekten mükemmeldi.

Alışılmadık derecede sıcak bir akşamdı. Seana'nın saçlarını savuran esinti bile, güneşin oyalayıcı nefesinin fısıltısını taşıyordu. Colin'in sırtındaki yumuşak iç çekişlerinin ve serin rüzgarın hafif esintisiyle karışınca, Seana'nın duyularını karıştırdı ve omurgasından aşağı küçük ürpertiler gönderdi.

Colin'in kısrakı hiç acele etmiyor gibiydi. Hayvan, havayı daha da yumuşatan, Seana ve Colin'e sohbet etme fırsatı veren ağır adımlarla yürüyordu. Yine de ikisi de sessizliği bozacak bir şey söylemedi.

Çok uzun bir süre değil.

"Ne güzel bir gün batımı," dedi Seana bir süre sonra. Başını gökyüzüne kaldırıp manzaranın tadını çıkardı.

"Evet," diye onayladı Colin.

Omzuna çarpan nefesi, onun titremesine neden oldu.

"Üşüyor musun kızım?"

Seana başını salladı. Aslında öyle değildi, sadece arkasındaki adamın fazlasıyla farkındaydı. Adam kollarını ona doladı, ilk başta çekinerek. Seana'nın kalbi, adamın dokunuşuyla hafifçe küt küt attı.

"Ya öyleysem?" diye sordu sonra. "Beni ısıtmaktan mahrum mu edeceksin, kızım?"

Sesi o kadar yumuşak ve ipeksiydi ki Seana yutkundu, konuşamadı, hatta onunla dalga bile geçemedi. Dönüp ona baktı ve adamın mavi gözleri parıldadı. Seana bakışlarını kaçırıp önüne baktı. İtiraz etmeyince, adam onu daha sıkı kavradı ve çenesini omzuna yasladı.

"Şimdi gördün ki ben ısırمام," dedi neşeyle.

Meghan, saatin geç olmasına rağmen kısırağına binip onunla birlikte binme konusunda tereddüt etmesinden bahsediyordu. Meghan, kardeşinin onu ısırmayacağını söyleyerek onu ikna etmişti... Seana, kardeşinin ısırmayacağından hiç emin değildi.

"Tamam, peki... şimdi göreceğiz, değil mi? Belki de sadece zamanını kolluyorsundur," dedi, sohbeti hafif tutmaya çalışarak.

"Belki de hoşuna gider?" diye alayla karşılık verdi ve dudaklarını omzuna indirdi. Ağzını hafifçe araladı, ısırmaya hazırlanıyordu, diye düşündü, dişlerini ona geçirmek için.

Seana ürperdi ve dişlerinin baştan çıkarıcı dokunuşundan kaçtı.

"Ah, Colin! Sakın deneme bile," diye uyardı onu.

"Neden olmasın?" diye sordu ve ses tonu Seana'nın gücenmesine izin vermeyecek kadar espriliydi. Yaramaz bir çocuk gibi konuşuyordu ve Seana'nın yapamayacağını düşündüğü anda onu etkisiz hale getirmeyi başardı.

Kadınlarını böyle mi kandırıyordu acaba? diye düşündü; onların yanında kendilerini o kadar rahat hissetmelerini sağlıyordu ki, kalplerindeki tehlikenin farkında değillerdi?

Colin'in fetihlerinden biri olmaya pek ilgi duymuyordu ama artık ona karşı bir öfke hissetmiyordu.

Bugün kız kardeşinin yanında, Colin'in çocukluğuna dair hikayeler dinleyerek çok fazla zaman geçirmişti. Colin'in, kendisi anlamasa bile, neden ondan bu kadar tiksindiğini şimdi anlıyordu.

Meghan, Colin'in babasıyla olan ilişkisini anlatmıştı; babalarının Colin ve Leith'ten nasıl mükemmellik beklediğini, beklentilerinden asla taviz vermediğini. Meghan da babasını o kadar iyi tanı mıyordu, Gavin de. Ama Colin, Leith'ten bile çok daha fazla, babasının altın oğluydu. Colin, annesinin memesinden kesildiği andan itibaren babası onu yanında taşımış ve babasının uyanıkken yaptığı her eylem ve düşünceye tabi olmuştu.

Görünüşe göre babaları, güzellik ve mükemmelliğe o kadar takıntılıymış ki, bu durum hem çocuklarını hem de karısını etkilemiş. Ve sonunda bu durum onu öldürmüş. Meghan, babasının annesinin sözde sevgilisiyle savaşıırken öldüğünü, ancak ona böyle bir şey inandıran şeyin kendi kıskançlığı olduğunu iddia etmiş. Annesi masummuş.

Seana hikayeyi biraz farklı duymuştu.

Seana, Colin'in babasının MacLean'ın kardeşini aldattığını, MacLean'ın kardeşinin de ona aynı şekilde karşılık vermeye çalıştığını duymuştu –

erkeklerin kibri – ama Meghan'ın annesinin, başka bir adamın ilgisini fark etmeyecek kadar asi kocasına aşık olduğunu duymuştu. Zavallı kadın, MacLean'ın kardeşine gülümsemekten başka bir şey yapmamış ve bunun için hayatının geri kalanında kendini suçlamıştı.

Gerçekte, Meghan'ın babası, kendi güzel karısıyla yetinmeyen bir piçti. Bu yaylalardaki her erkeği aldatmış ve oğlunun tahmin edebileceğinden çok daha fazla kalbi kırmıştı. Sadece mükemmelliğe değer vermiş ve daha azını reddetmişti. Oğluna ve kızına, her birini ayrı ayrı etkileyen acı bir miras bırakmıştı.

Seana, olayları olduğu gibi görme konusunda bir yeteneğe sahipti. Babasını şaşırtsa da, bunda şaşılacak bir şey yoktu. Bu, insanların sözlerini dinleyip, kalplerinde gördükleriyle karşılaştırmasından kaynaklanıyordu.

Seana'ya göre Meghan kendi güzelliğinden korkuyordu; bunun uzun sürmeyeceğini bilecek kadar zekiydi ve bu yüzden en büyük korkusu bir kenara atılmaktı. Meghan'ın babalarına verdiği cevaba bakılırsa, Gavin ve Leith, her ikisi de kendi yollarıyla mükemmelliği kendilerine empoze ediyor gibiydiler: Leith göreviyle, Gavin ise Tanrısıyla.

Ve Colin...

Seana bir süre bunu düşündü.

Colin... başkalarına mükemmelliği dayatıyordu... belki de kendisindeki mükemmellik eksikliğinden korkuyordu. Aslında babasının oğluydu, ama bunun ne anlama geldiğini ve içindeki kötülüğü, başkalarına verdiği acıyı anlayacak kadar net görüyordu. Seana, belki de Colin'in kendisini mükemmelliğe karşı bir küfür olarak gördüğünü düşünüyordu... belki de bir inkâr biçimi olarak kendini güzellikle çevrelemişti.

Özetle Meghan'ın babası, oğlunun itibarını bile geride bırakan bir üne sahipti.

Colin'in buna hiç şansı olmamıştı.

Baba oğul aynı.

Seana artık ondan bu yüzden nefret edemezdi.

Aslında gün çok keyifli geçmişti ve Colin ona daha önce hiçbir erkeğin ya da kadının yapamadığı şekilde bir arkadaşlık kurmuştu.

Broc bile değil.

Hatta, bu devasa sarışına neden ilgi duyduğunu anlamaya başlıyordu.

O korkunç gün peşinden gelen, onu bir taşa oturtup gözyaşlarını silen Broc'tu. Dünyada pek arkadaşı olmayan ve babasından başka ona eşlik

edecek ve şefkat gösterecek kimsesi olmayan genç bir kız için, Broc'un bu basit hareketi onu ona sevdirmişti.

Seana onu sevdiğini sanıyordu.

Aynı şekilde... Kendini çirkin ve sakat hisseden birine, Colin'in çocukça zalimliği de yüreğine kazınmıştı.

Ondan nefret ettiğini sanıyordu.

Artık her şey karışmıştı.

Artık Colin'den nefret etmiyordu ama onu sevmeye de cesaret edemiyordu.

Ama Broc'u da sevmiyordu.

Broc'u sevebilirdi ama iki kişi tarafından paylaşılmadığı sürece aşk sayılmazdı. Meghan ve yeni kocasını birlikte gördükten sonra Seana, aşkın ne olduğunu anladı.

Broc'a karşı hissettiği şey bu değildi.

Yoksa öyle miydi?

Peki Broc'a karşı ne hissediyordu?

Uzun uzun düşündü, duygularını yüreğine çağırarak onları en derinden hissetti.

Minnettarlık.

Broc'a büyük bir minnettarlık duyuyordu. Yıllar boyunca, ona gerçekten gülümseyen ve sanki hiçbir şeye değermiş gibi konuşan tek erkek oydu. Onu her gördüğünde, zayıf, çirkin ve aksayan bir çocukken bile, iğrenerek başını çevirmemişti.

Ona karşı başka neler hissediyordu?

Dudaklarını düşünmeye çalıştı... Çok uğraştı ama arkasındaki adamın dudakları tarafından bulanıklaştırıldılar.

Yüzünü canlandırmaya çalıştı ama Colin'in parıldayan mavi gözleri ona bakıyordu.

Broc'un gözleri ne renkti?

Aman Tanrım, hatırlamıyordu bile!

Seana kaşlarını çatı.

Colin'e karşı hislerini keşfetmeye cesaret edemiyordu, istemiyordu da! Nedense bunun hiçbir işe yaramayacağını hissediyordu.

Colin, Colin'di ve artık kimse onu değiştiremezdi. Seana, onun sıkıntılı kalbini iyileştirebileceğini bile iddia etmiyordu. Hayatı, düşünen herkese sadece zevkle dolu görünüyordu ve muhtemelen yüzünde bir gülümsemeyle ve ağzında bir kadının göğsüyle ölecekti.

Birdenbire aklına gelen görüntü karşısında kaşlarını çatı.

Eh... onun ne yaptığı onu hiç ilgilendirmezdi. En ufak bir kıskançlık duyamazdı.

Broc iyi ve hoş bir adamdı ve eğer onun kalbini kazanabilirse Seana şanslı bir kadın olacaktı.

Broc ona istediği her şeyi verebilirdi; bir ev, çocuklar ve daha önce hiç sahip olmadığı bir güvenlik. Evet, Broc'tan çok daha kötüsünü yapabilirdi.

"Neden bu kadar sessizsin, kızım?" diye mırıldandı Colin arkasından.

Seana omuz silkti. "Sadece babam için endişeleniyorum," dedi ve doğruydu. Babasına daha iyi bir yuva vermek istemediği sürece, biriyle evlenmek için bu kadar acele etmezdi. Taş yığını onlara yeterince iyi hizmet etmişti ama şimdi çok zayıftı. Seana, babasının oradaki kışı asla atlatamayacağından emindi. Bir bebek kadar çaresiz görünüyordu. Colin'in kısırağının eyerine bağladığı çuvalı aramak için eğildi ve hala orada olduğunu görünce rahat bir nefes aldı. Babası, bu sabah onu terk ettiğinden beri muhtemelen ilk lokmasını bile yememişti. Onu bu kadar uzun süre terk ettiği için suçluluk duyuyordu.

"İyi olduğundan eminim, Seana."

Adını sorduğundan beri ilk kez ona söylemişti ve dudaklarındaki ses onu şaşırtmıştı. Dönüp ona baktı.

Colin o anda onun düşüncelerini bilmek için çok şey verirdi.

Ona dokunmak hoşuna gitmişti, ancak hayatında ilk kez kucaklaşmasının hoş karşılanıp karşılanmayacağından emin değildi ve bu, daha ilkel düşüncelerini uzak tutuyordu. Teninin kokusunun tadını çıkarmak için kendine izin vermiş olabilirdi, ama bu zevki kendine vermeye cesaret edemiyordu. Dudaklarını saçlarına gömüp ellerinin ağırlığını test etmesine izin vermiş olabilirdi, ama onu üzmemeyi istemiyordu. Ancak bu, onun ağzına takılıp kalmasını ve dudaklarının tadını arzulamasını engelleyemedi.

Kız kardeşiyle kocasını birlikte izlemek, sabahleyin boş bir yataktan daha fazlasını istemesine neden olmuştu. Hiç sevgililerinden biriyle bütün bir gece geçirmiş miydi? Çalınmış anlardan daha fazlasını mı yaşamıştı? Sevgilisinin uykulu kollarında tek bir gün doğumu gördüğünü hatırlamıyordu. Hatta, birinin babası... veya erkek kardeşi... hatta bir iki kocası tarafından yakalanmamak için öpücükleri aceleyle getirilmişti.

Colin asla evlenmemeye yemin etmişti ama aniden kararını yeniden düşünmeye başladı.

Her gece yatağa girip sevdiği kadınla tembel sabah öpücükleri atmayı dört gözle beklemek düşüncesi, güneş battıktan çok sonra, tek başına kendi yatağına giren ve iki sorunlu erkek kardeşinin sesiyle tek başına uyanan bir adam için güçlü bir imge gibi görünüyordu.

Meghan, evlerine bir yumuşaklık, yorucu bir günün ardından onları rahatlatacak nazik bir ses katmıştı. Sabah tiradlarını bile özlüyordu; içeri girip geceki eğlenceleri için onu azarladığı anları bile. Ama Meghan artık yoktu ve evleri soğumuştı. Kız kardeşinin odasını canlandırmak için çiçek topladığı yerde, vazo şimdi solmuş saplarıyla, kimsenin temizlemeye bile tenezzül etmediği dökülmüş yapraklarla çevrili duruyordu.

Alison yakında orada olacaktı ama Colin hangisinin daha kötü olduğundan emin değildi; iki huysuz adamla yaşamak mı, yoksa kardeşi ve yeni karısının odalarında sevişme sesleriyle uyanmak mı.

Kardeşinin biraz mutlu olmasını istemiyordu ya da Alison'ı kendisi için istemiyordu ama bu sadece boş yatağını daha da belirginleştirecekti.

Aslında bunu pek de dört gözle beklemiyordu.

O evin duvarları çok inceydi.

Annesinin ağlamasını dinleyerek kaç kez uyuyakalmıştı?

Çok sık.

Ölümsüz aşkını hak etmeyen bir adam için ağladığını bilmek yüreğini parçalamıştı. Bunu ona kaç kez söylemek istemişti de söyleyememişti?

Kaç kez yatağından çıkıp koridordan onu izlemişti... Yüzünü yastığına gömüp sadakatsiz babası için acı acı ağlamıştı... Ve tüm bunları yaparken kendisinin de aynı hamurdan yapıldığını biliyordu.

Babası ona sert davranmıştı, hem ona hem de Leith'e. Colin, babasının onun gibi olmalarını istemediğini anlamıştı. Leith için şans eseri, babasının amansız sitemi onu yara almadan bırakmasa da, Leith de öyle yapmamıştı. Meghan ve Gavin bile... ikisi de babalarını hatırlayamayacak kadar küçüktü, ama etkilenmeyecek kadar da küçük değildi.

Colin, babasından daha iyi olmadığı halde, ona nasıl küfür edebilirdi?

Babası Colin'de de kendisinde olan hastalığı fark etmiş olmalıydı, çünkü Colin'e karşı en sert tavrını sergileyen oydu.

Colin, babası gibi olmamaya çalıştı ama boşuna çabaladı. Başka türlü nasıl olabileceğini bilmiyordu. Babasıyla aynı şeylere ilgi duyuyordu ve bu yüzden babasını kardeşlerinin asla anlayamayacağı şekilde anlıyordu. İçinde bir hastalık vardı. Bir şekilde, nasıl dolduracağını bilmediği bir boşluğu dolduruyordu.

Babasının minik kızını sevip sevmediğini bilmiyordu ama öyle sanıyordu. Yine de onu incitmişti. Colin de aynısını yapmaktan korkuyordu, bu yüzden herkesi uzaktan seviyordu, aslında kimseyi değil. Yine de bir şekilde onları incitmeyi başardığının farkındaydı. Onları iyi hissettirmeye, mutlu etmeye çalışıyor ve bir şekilde kalplerini kırıyordu.

Seana, "Meghan bunu yüzüne söylemem gerektiğini söylüyor" dedi.

Colin gözlerini kırıştırdı. "Kime ne söyleyeceğim?" diye sordu, bir an kafası karışmıştı.

Kendi düşüncelerine o kadar dalmıştı ki.

"Broc... Meghan, ona açıkça onu sevdiğimi ve karısı olmak istediğimi söylemem gerektiğini söylüyor."

Colin, bunu bu kadar özlü bir şekilde duyunca biraz irkildi... aklına hemen gelen görüntülerden bahsetmiyorum bile... Seana ve Broc birlikte... bu düşünce bile onun için babasının uisge'sinin ağızda bıraktığı tat kadar iğrenç olmaya başlamıştı.

"Meghan, erkeklerin görmek istediklerinden başka hiçbir şeyi göremeyecek kadar kör olduklarını söylüyor." diye devam etti.

Colin gözlerini devirdi. Tıpkı huysuz kız kardeşinin sesine benziyordu. Güzel Meghan kesinlikle öyleydi, ama Colin kocasına acıyordu çünkü küçük kız kardeşi onu Sassenach burnundan tutup sürükleyecekti.

"Ve Meghan diyor ki-"

"Meghan'ın söylediği her şeyi dinleme kızım."

"Meghan harika!" diye haykırdı Seana. "Beni onu görmeye götürdüğün için teşekkür ederim Colin." Sonra ona baktı ve gülümsedi; Colin'in nefesi bir anlığına kesildi.

Nedense, onu her gördüğünde daha da güzelleşiyordu ve bu an, solan güneş ışığı yüzüne vururken, teni altın rengine bürünmüş, yeşil gözleri içten bir ışıkla parlıyordu. Siyah saçları gür ve derindi. Birkaç tutamı yüzünü gıdıklıyordu ama onları savuşturmak yerine, ipeksi hissinin tadını çıkarıp kokusunu ciğerlerine çekmeye çalışıyordu.

"Meghan harika," diye onayladı ve kulağının arkasına doğru birkaç tutam saçını düzeltti, "ama sen de öylesin, Seana."

Gözlerini kırıştırdı ve adamın bu açıklamasına şaşırmış gibi göründü. Kırpiklerini indirdi. Adam uzanıp yüzünü kendine doğru kaldırdı.

"Doğru," diye ısrar etti, kadın ona bakmadığında. Kadının ne düşündüğünü biliyordu ve çocukluğundan, Seana gibi güzel bir insanı, gerçekte olduğu gibi göremeyecek kadar korkunç bir şekilde

yaralayabildiğinden nefret ediyordu. Ona karşı zalimce zulmünde yalnız olduğuna bir an bile inanmıyordu, ama onu asla unutamayacağı kadar yaralamıştı... ve kendisi de unutmamıştı.

"Çok güzelsin, Seana," diye güvence verdi ona. Bunu söylemek içini acıtsa da ekledi: "Broc da seni yanına aldığı için çok şanslı olurdu. Seni hemen yatağına götürmezse aptalın teki olur."

Kadın adamın sözleri karşısında irkildi ve adam belki de evlilik yatağı düşüncesinin onu korkuttuğunu düşündü.

Yanakları pembeleşti; azalan ışıktaki renginin yükseldiğini görebiliyordu.

"Her evlilik buna dayanmaz, Colin Mac Brodie!" diye haykırdı. "Başka hiçbir şey düşünmüyor musun? Ah!"

Colin hafifçe güldü ve dürüstçe itiraf etti: "Hayır, kızım."

"Erkekler!" diye bağırdı, ama Colin onun kendisinden bahsettiğini çok iyi biliyordu.

"Aşk yapmanın hiçbir sakıncası yoktur."

"Sevilecek tek şey bu değil," diye karşılık verdi.

"Katılmıyorum. Bana bir sevgilinin dokunuşundan korktuğunu söyleme Seana. Ah, ama bana çok şeyden korkan bir kadın gibi gelmiyorsun."

"Elbette hayır!" Yüzünü buruşturarak ondan uzaklaştı.

"Ama eğer öyleysen, elbette... Bu konuda sana yardımcı olabilirim!" Colin ona gülümsedi.

Omzunun üzerinden ona bir bakış attı. "Kesinlikle eminim! Değilim," diye yemin etti ve Colin tam da bunu yapmayı çok istiyordu; ona memnuniyet gösteren ilk kişi olmak, yaptığı tüm hataları telafi etmek istiyordu... Ona bir şeyler vermek istiyordu ve hayatında ilk kez, karşılığında ne vereceğini umursamıyordu. O anlaşılmaz gülümsemesi yeterli bir ödüldü.

"Senden istediğim tek yardım, bana vermeyeceğin tek şeydir!"

Kollarını beline dolasa ne yapardı? Onu iter miydi?

Denemeye cesaret edemedi.

Saçlarını koklamak için öne eğildi. "Öyle mi?" diye sordu Colin. "Bu ne olabilir kızım?"

Bir kez daha döndü, onu fazla yakınına çekti ve Colin saçında bir şey bulmuş gibi yaptı. Saçını yoldu... ama orada hiçbir şey yoktu.

Kaşları çatıldı. "Bu neydi?"

Colin başını salladı. "Belki bir böcek, artık yok. Ve sen ne diyordun?"

Şaşkınlıkla ona baktı, ama adamın açıklaması onu yeterince tatmin etmiş gibiydi. "Brocu merak ediyorum. Nasıl kadınlardan hoşlanıyor?"

Colin bir an düşündü. Tanrı aşkına, Broc Ceannfhionn'un daha önce hiç bir kadından bahsettiğini duymamıştı... lordunun yeni karısı hariç...

Broc'un nasıl bir kadından hoşlandığını gerçekten bilmiyordu ama hoşlansa bile ona dürüstçe söyler miydi?

"Açık renk saçlı kadınlardan hoşlanıyor," dedi Colin, onun öyle olmadığını gayet iyi bilerek. Göğüslerine göz attı. Güzel ve dolgun, dik de, ama pek de büyük değillerdi. Kendi ellerine tam oturuyorlardı. "Bol göğüslü," diye ekledi.

Onun önünde kaskatı kesildiğini hissetti ve gülümsedi.

"Başka ne?"

"Sağlam bir sırt," diye cevapladı, ciddi bir ifade takınmaya çalışarak. "Çok çalışmak. Zayıf kadınlardan hoşlanmaz."

"Ben o kadar da ufak tefek biri değilim!" diye itiraz etti.

Colin gülümsedi. "Öyle olduğunu söylememiştim, değil mi?" Seana, onun açıklamalarını düşünürken aralarında bir an sessizlik oldu. "Ah, bir de mavi gözler," diye ekledi, ama arkadaşına en çok hangi gözlerin çekici geldiğine dair en ufak bir fikri yoktu. Tek bildiği, Seana'nın yeşil gözleri olduğuydu... güzel yeşil... hayatının geri kalanında bakabileceği türden.

"Benimkiler tam olarak ne renk?" diye sordu ve umut dolu bir ifadeyle ona döndü. "Belki biraz mavi?"

Başını pişmanlıkla iki yana salladı. "Korkarım hiç de öyle değil."

İçini çekti ve arkasını döndü.

"O, Page'i daha çok seviyor," diye ekledi sonra, sadece önlem olsun diye, ama aslında Iain'in MacKinnon'ın karısının gözlerinin rengi hakkında en ufak bir fikri yoktu.

Tekrar dönüp ona baktı ve gözlerini kırıştırdı. "Iain'in karısından hoşlanıyor mu?"

"Evet," diye yanıtladı Colin, ciddi bir tavırla başını sallayarak. "Neredeyse köpeğini sevdiği kadar."

Suratını sevimli bir şekilde buruşturdu ve Colin o anda tek istediği şey burnunun kemerini öpüp ona endişelenmemesini, çok güzel olduğunu söylemekti ama yapmadı. Eserini mahvetmeyecekti.

"Köpeği mi?"

Colin başını salladı. "Hayatının gerçek aşkı."

Seana'nın kaşları çatıldı. Başını şüpheyle yana eğip ona baktı. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Colin sadece gülümsedi.

"Alçak!" dedi ve arkasını döndü.

Arkasından kıkırdadı.

Sonra yamaçtan ayrılıp ormana girdiler. Tam olarak nerede yaşadığından emin değildi. Sordu, ama kadının cevabı belirsizdi.

"Beni burada bırak," diye emretti, babasının tenceresini bıraktığı yere vardıklarında ve durması için sabırsızlanıyormuş gibi görüldüğünde. Colin durdu ve atından atladı. Hemen eyerine bağladığı çuvalı çözdü ve ona gün için çok teşekkür etti.

Colin iyi geceler demeye hazır değildi. Henüz değil. "Bekle!" dedi ama kadın başını iki yana sallayıp arkasını döndü ve kaçtı.

"Sabah geldiğinde seni göreceğim!" diye bağırdı ona ve bir kez daha ormanın gölgelerine doğru süzüldü.

Colin orada oturdu, sanki onu takip etmesi gerektiğini, onun güvenli bir şekilde eve vardığından emin olması gerektiğini hissetti.

Ama belli ki bunu istemiyordu ve adam, bu ormanı sevgililerinin bedenleri kadar yakından tanıdığına kendini inandırdı. İsteksizce de olsa onu bıraktı ve yarın onu tekrar göreceği düşüncesiyle kendini avuttu.

Bölüm 15

Seana, devasa bir mezarda yaşamanın neden birdenbire kendisini bu kadar rahatsız ettiğini gerçekten bilmiyordu. Şimdiye kadar burası ona gayet uygun görünmüş ve başkalarının ne düşündüğünü pek umursamamıştı.

Kendini bildi bileli eski höyükte uyuyordu. Babası, Seana doğmadan önce bu devasa mezarı bulmuştu. Başlangıçta bir fırtınadan korunmak için kullanılmıştı, ancak babası ve annesi hiç oradan ayrılmamışlardı.

Sonra annesi hastalanmış, Seana dünyaya gelmiş ve annesi vefat etmişti. O zamandan beri babasıyla birlikte burada yaşıyorlardı.

Bir uçurumun kenarına yaslanmış, içi boş bir moloz yığınının biraz daha fazlası olan bu yapı, amacına yeterince hizmet ediyordu. Dışarıdan, özenle yerleştirilmiş bir kaya yığınının biraz daha fazlası gibi görünüyordu ama içeriden bakıldığında mağara gibiydi. Eski zamanlarda babası, ölülerin burada, en değerli eşyalarıyla birlikte defnedildiğini ve bazen Seana'nın toprak duvarların ardından seslerini duyduğunu iddia ederdi. Kısmen yerin altına gömülmüş ve uçurumun daha da derinlerine inmiş olan yapının duvarları topraktan yapılmıştı; çatısı ise büyüklü küçüklü taşlardan yapılmış ve uçurumun kenarına yerleştirilmiş tahta çitalarla desteklenmişti. Toprak duvarlar, rüzgarın sırtlarına vurmasını engelliyordu ama çatı nadiren onları yeterince kuru tutuyordu. Yine de hiçbir zaman şikayet etmemişti. Neden aniden evinden utanması gerektiğine dair en ufak bir fikri yoktu.

Belki de daha önce onu görmeye gelen kimse olmamıştı.

Ah, ama Colin'in ne düşündüğünü neden umursasındı ki? Geceleri başını nereye koyduğu onu hiç ilgilendirmezdi!

Peki neden karanlık ormanda koşuyor, omzunun üzerinden arkasına bakıp onun kendisini takip edeceğinden korkuyordu?

Yığma taş yığına ulaştığında, tek bir yanan mum dışında karanlık olduğunu gördü. Seana, babasının yaptığı kapıyı açıp içeri daldı. Hemen babasını kontrol etmeye gitti. Babası, gözleri yarı açık, yatağında yatıyor, tavana bakıyordu.

Bir an Seana'nın kalbi durdu.

"Da!" diye bağırdı ve dizlerinin üzerine çöktü.

Sanki sersemliğinden uyanmış gibi dönüp ona baktı. Gülümsedi. "Ah, kızım, tam da hatırlıyordum..."

Seana yüzüne dokunmak, saçlarını kenara atmak için elini uzattı ama adam elini yakaladı ve kalbine götürüp oraya bastırdı.

"Seana, hatırlıyor musun... seni bu höyükte yalnız bıraktığım zamanı..."

Seana anladı. Başka bir kelime daha etmemesine rağmen, bahsettiği gecenin ne olduğunu anladı. Yüreği sızlayarak elini göğsüne bastırdı. "Evet, baba."

"Seni asla yalnız bırakmazdım çocuğum, bütün gece boyunca değil, ama damıtma cihazının yanında uyuyakaldım ve geri döndüğümde seni tatlı küçük gözlerinden yaşlar boşanırken buldum."

Seana yanına oturdu ve elini tuttu, o da hatırlıyordu. On yazdan fazla olmamıştı. "Gidip beni terk edeceğinden korkmuştum ama aptal bir kızdım baba. Şimdi biliyorum ki asla gitmezdin!"

"Bu gece burada yatıyordum," dedi, "ve sanki yeniden etten kemikten bir bebekmişsin gibi ağladığını duydum. Kendime bunun sen olmadığını ve artık bir çocuk olmadığını hatırlatmak zorunda kaldım."

Seana kaşlarını çatı. Artık bir şeyler duyuyordu. Onu boğan kederi yuttu.

"Çok fazla yalnız kalıyorsun, baba!" diye yakındı. "Keşke bazen benimle gelip damıtıcıyı kontrol etsen ve bana eşlik etsen... eskiden yaptığımız gibi."

"Güneş ışığı beni sevmiyor, çocuğum."

Seana, güneş ışığının asla bu kadar korkunç olamayacağını iddia etmek istedi ama kendisi o değildi; iddia ettiği gibi gözlerinin ne kadar acıdığını bilemezdi, bu yüzden hiçbir şey söylemedi.

Elini okşadı ve ona gülümsedi. "En iyi baba ben değildim," diye itiraf etti.

"Ah," diye haykırdı Seana, "sen harika bir babasın!"

"Hayır." Ona gülümsedi. "Ama sen harika bir kızsın!"

Bir an aralarında sessizlik oldu.

Soğuk, sessiz bir sessizlikti, ona huzursuzluk veren bir sessizlikti. Buraya hiç bu kadar mesafeli bakmamıştı. Bütün gün Meghan'la birlikte olduktan ve ev halkının insanlarla dolup taşıdığını gördükten sonra, bu mağara nedense tam da olması gerektiği gibi bir mezar gibi görünüyordu.

"Bugün bir arkadaş edindim," dedi babasına. "Meghan Brodie."

Babası hatırlamaya çalışıyormuş gibi gözlerini kısıtı ve sonra ona baktı.

"Brodie'leri hatırlıyor musun, baba?"

"Bilmiyorum," diye cevapladı kaşlarını çatarak.

Seana'nın kaşları hüznle çatıldı. Onları unutmaması pek mümkün değildi; ne Brodie'leri, ne MacLean'ları, ne de MacKinnon'ları, hiç kimseyi. Bu ailelerin eteklerinde hayatta kalmış, geçimlerini onların sayesinde sağlamışlardı. Bunu hatırlayamaması, Seana'ya zihninin zayıfladığını gösteriyordu.

Gözyaşları gözlerini yaktı. Bir kez daha uzanıp yüzüne dokunmaya, solgun yanağını okşamaya çalıştı ama adam elini tuttu, buna izin vermedi.

Ona daha iyi bir dinlenme yeri bulmayı çok istiyordu. İçini bir aciliyet duygusu kapladı. Yarın. Yarın Broc'u görmeye gidecekti. Bu konuda tereddüt edemez, erteleyemezdi. Babasını kaybederse ne yapacağını bilmiyordu.

Meghan Brodie ışıklarla dolu bir evde yaşıyor olabilirdi ve birlikte gülüp kavgaya edebileceği erkek kardeşleri olabilirdi, ancak Meghan'ın açıkladığına göre, onlar babalarının sevgisine sahip değildi. Seana sahipti.

Babasının sıkıntıları olmuş, bazen biraz fazla içmiş ya da bir höyükte yaşamış olmaları önemli değildi; ona her küçük kızın hayal edebileceği tüm sevgiyi vermişti.

Ve bacaklarını kullanabilmesi için babasına teşekkür etmeliydi. Bacağını onarmak için kırdığı zaman gözlerindeki yaşları asla unutamayacaktı.

Seana, Colin Mac Brodie için ağlayarak eve gelmişti. Babası başını okşamış, onu sallamış, onunla birlikte ağlamış ve sonra... işleri bittiğinde onu yere oturtup ne yapmayı planladığını anlatmıştı. Seana, içini kaplayan korkuyu hâlâ hatırlıyordu ama ona güvenmişti. Ne de olsa babasıydı.

Sonra kararlılığını pekiştirmiş ve mücadele etmesini engellemek için ona sertçe konuşmuştu, ama bu arada... gözyaşları yanaklarından aşağı akıyordu. İşini bitirdikten sonra bacağını sarmış, ona sarılmış ve o da ağlamıştı.

Seana onu dünyadaki her şeyden çok seviyordu.

"Hayatımda hiçbir şeyin farklı olmasını istemezdim" dedi ona.

Sevgilim, hiç beklemeden yanındaki küçük masaya atladı ve Seana korkuyla çığlık attı. Kibirli kedi ona miyavladı ve babası sırttı.

"O pis kediye saymazsak!" diye haykırdı Seana. "Ahh! Neden böyle yapıyor?"

Babası güldü, sonra öksürmeye başladı.

Seana bundan hoşlanmamıştı.

"Hadi, o kediye çok seviyorsun," dedi babası sonunda tekrar konuşabildiğinde.

"Hayır!"

"Evet, öyle olacak ve ben gittikten sonra o senin sadık yoldaşın olacak."

"Ah, baba, böyle şeyler söyleme!" diye azarladı Seana onu. "Beni asla terk etmeyeceksin!" dedi, daha çok bir talep gibi geldiğinin farkındaydı. "Ölmeyecek kadar inatçısın!"

Sonra ona biraz hüzünle baktı ve içini çekti. "Bir gün," diye söze başladı ve Sevgilim'e baktı. İkisi birbirlerine tuhaf bir bakış attılar; Seana, ikisinin de anladığını söyleyebilirdi. Sevgilim ona gözlerini kırptırdı, babası gülümsedi ve sonra bakışlarını Seana'ya çevirdi. "Bir gün... bir kedi göreceksin... belki de Sevgilim'le birlikte... ve o kedi seni gözetleyen kişi ben olacağım."

Seana'nın yüreği ağırlaştı. "Bana Sevgilim gibi davranırsan, baba, muhtemelen kafana vurup seni ikinci kez gömerim," diye uyardı.

Babası güldü.

Sevgilim ona kısıp gözlerle baktı. Seana da ona dik dik baktı. Ah, ama o da babası kadar deliriyordu!

Babası uzanıp dizine vurdu. "Sevgilimin önünde böyle şeyler söyleme, çocuğum. Onun duygularını inciteceksin."

Sevgilim, babasına baktığı yerden en fazla iki adım ötede, sakın bir şekilde oturuyordu. Seana, ona dokunmaya çalışıp çalışmaması gerektiğini düşündü.

Buna karşı karar verdi.

O anda kaçmak için acelesi yokmuş gibi görünmesi, Seana yaklaştığında kanlı hayvanın hemen kaçıp gitmeyeceği anlamına gelmiyordu.

Seana kediye kötü bir bakış attı.

O da ona bakıp gözlerini kırptırdı.

Babasının eli kendi elinin içinde gevşedi.

Bir şekilde uyuyakalmıştı. Zorlukla nefes aldığını duyabiliyor ve göğsünün inip kalkmasıyla rahatlıyordu. Battaniyeyi üzerine çekip alnından öpmek için eğildi.

"G'nite, Da," diye fısıldadı. "Rüya perileri bu gece sana güzel rüyalar versin."

Kıpırdamadı.

Seana içini çekip ayağa kalktı, ama babasının incecik bedenine bakana kadar Aşkın'ın gittiğini fark etmedi. Masada kimse yoktu. Yığın da sessizdi. Seana etrafına bakındı ve kediden hiçbir iz bulamadı.

Aptal hayvan.

Bazen bir gölge gibi oradaydı, sonra da gidiyordu. Seana, onun nasıl bu kadar sessizce ortaya çıktığını o güne kadar anlayamamıştı. Başını sallayarak kendi yatağına doğru yürüdü.

Uykuya dalmadan önceki son düşüncesi... Colin Mac Brodie'ydı... Dönüp saçlarını kokladığını gördüğünde yüzündeki ifade... Bir tür şefkat... Bir tür özlem... Daha önce hiç kimse ona böyle bakmamıştı.

Bunu aklından bile geçirme, diye azarladı kendini. Colin, iki bacağı sağlam olan her kadının peşinden koşan, rezil bir herifti ve bir zamanlar, bacakları henüz güçlü değilken, ona nasıl baktığını hatırladı. Öldüğü güne kadar bu ifadeyi iyi hatırlamalıydı... yoksa Colin Brodie bir kez daha kalbini kıracaktı.

Huzursuz bir uykuya daldı... Ve rüya gördü.

Kendini höyükte yalnız gördü... küçücük bir çocukken... bir köşede kıvrılmış... yalnız ve babasının dönmesini beklerken... asla geri dönemeyeceğinden korkuyordu. Tek mum çoktan sönmüştü ve içindeki höyük gece kadar karanlıktı... ve ağlıyordu... ağlıyordu...

Çocuksu sızlanmalarının sesi bütün gece rüyalarını rahatsız etti.

Broc, Merry'nin mezarının üzerine son toprağı atarken yanaklarından yaşlar süzülüyordu. Yüzüne karanlık çöktüğü için minnettar bir şekilde sevgiyle toprağı okşadı.

Aptal bir kız gibi böylesine açık saçık ağlamaktan utanıyordu ama kendine hakim olamıyordu. Merry, Cameron'ın çocukluğundan beri sadık yoldaşıydı. Kuzeni şimdi ayakta, onu uzaktan izliyordu ve Broc, Cameron'ın kız kardeşi Constance'a ne söyleyeceğini merak ediyordu.

Constance, Merry'ye Broc kadar yakındı, ancak Merry her zaman aynı fikirde değildi. Zavallı Merry, Constance'ın sürekli peşini bırakmaması yüzünden sık sık dinlenmek için kaçıp gitmişti.

Broc küreğiyle mezarı yokladı ve karanlıkta durup ona baktı, gözyaşları akmaya devam ediyordu. Ne kadar süre orada durduğunu bilmiyordu ama

düşüncelerini bölen Page'di.

"Üzgünüm Broc. Onun senin için değerli olduğunu biliyorum."

Broc konuşamayarak başını salladı.

Başını kaldırıp baktığında Cameron'ın onları izlediğini gördü.

"Eve gel," diye ısrar etti ona. "Iain sana bir kupa bira koyacak."

Broc başını iki yana sallayarak reddetti. Küreğini yere attı ve Merry'nin yeni kazılmış mezarının yanındaki yere oturdu.

Page bir an orada durdu ve sonra onun yanına oturdu.

"Üşüteceksin," dedi Broc. Şu anda konuşmak istemiyordu. Teselli edilmek de istemiyordu. Kendini aptal gibi hissediyordu çünkü aslında Merry sadece bir köpekti, ama mesele şu ki... dünyada sahip olduğu tek şey oydu.

Page ayağa kalkmak için kıpırdamadı. "İyi olacağım," diye güvence verdi ona.

"Bana öyle geliyor ki Cameron'ın da biraz arkadaşlığa ihtiyacı var," dedi kuzenine bakarak.

Broc omuz silkti. "Onun suçu değildi."

"Belki de gidip ona bunu söylemelisin?"

"Kendini suçlamamalı," diye inatla ekledi Broc.

"Ama öyle," diye karşılık verdi Page. "Bunu görebiliyor insan."

Broc kuzenine bir bakış attı.

Doğruydu.

Cameron, köpeği Broc'a teslim ettiğinden beri uzakta dursa da, gitmeyecekti. Kuzeni, asık suratla, sadece bakarak, hiçbir şey söylemeden, köpeğini gömerken onu izlemeye devam etti. Broc, kuzeninin gitme konusundaki isteksizliğini anlamıştı ama Cameron'ın içini rahatlatacak kadar cesur davranmamıştı. Bunun dışında... Cameron'ın hikayesine inanıp inanmadığından emin değildi. Bir şeyler ona iğrenç geliyordu.

"Ona kızgın kalmanın bir faydası olmayacak, Broc."

"Kızgın değilim."

"Öylesin," diye karşı çıktı Page. "Gözlerinden anlayabiliyorum. Öylesin ve o da bunu biliyor."

"Yalan söylüyor," dedi Broc. "Yalan söylüyor ve nedenini bilmiyorum."

Page uzanıp sevgiyle Merry'nin mezarını okşadı. "Evet," diye onayladı. "Öyle."

"Onun uçurumdan aşağı gittiğini söylüyor ama Merry o lanet uçurumlara yaklaşmazdı!"

Page, "Şu anda beni rahatsız eden şey bu değil," diye itiraf etti.

Broc onun bakışlarına karşılık verdi.

Kuzenine başını salladı. "Uçurumdan düşerek böyle bir yüze sahip olamazsın; mor gözler, kanlı dudaklar, şişmiş burun ve başka hiçbir şey yok," diye belirtti. "Lagan'ın cesedinin sonunda bulunduğu anı hatırla... her tarafı kırılmıştı."

Broc bunu bir an düşündü ve haklı olduğunu anladı. Kuzeni son zamanlarda çok tuhaf davranıyordu; uzun süre ortadan kaybolup sonra tekrar ortaya çıkıyor, uzakta pusuya yatmış, izliyor, sürekli izliyordu...

Page, eteğini silkeleyerek ayağa kalktı. "Seni rahat bırakacağım," diye yumuşadı. "Onunla konuş," diye ısrar etti ve sonra ekledi: "Harika bir adamsın Broc ve benim çok çok iyi arkadaşımsın. Seni bu kadar üzgün görmek istemiyorum."

Bunun üzerine yanına geldi ve eğilip başının üstünden öptü.

Broc cevap veremedi. Boğazı konuşamayacak kadar tıkanmıştı.

"Bu dünyada yapayalnız hissetmenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Sadece sana yalnız olmadığını hatırlatmaya geldim."

Broc o zaman yukarı bakmaya cesaret etti, ama gözyaşları yeniden akmaya başlamıştı.

Laird'in karısı ona gülümsedi.

"Sen acıma duygusuna kapılan tiplerden değilsin," dedi ve başını salladı. "Gözyaşına boğulmakta hiçbir suç yok Broc. Bunu unutma. Ağlamak istediğin kadar ağla, sonra da kışını kaldırıp kuzeninle konuşmaya git," diye çıkıştı ona.

Broc inatla sessiz kaldı. Bakışlarını kaçırıp bir kez daha Merry'nin mezarına baktı.

"Konuşmak istersen Iain ve ben bir süre uyumayacağız," dedi. Adam başını salladı. Ardından sözlerini düşünmesi için onu yalnız bıraktı.

Bölüm 16

"Lanet olsun bana!" diye haykırdı Leith.

Colin de aynı duyguları paylaşıyordu ama o an söyleyecek söz bulamadı. Bu sabah karşılaştıkları manzara karşısında şaşkınlıkla bakakaldı.

Tarla, çitleriyle uğraşan adamlarla doluydu. Ama onlar Brodie değildi.

"Ne oluyor?" dedi Leith tekrar ve Colin onun şokta olduğunu düşündü.

"Bunlar Montgomerie'nin adamları."

"Evet!" diye atıldı Meghan. "Onlar kocamın adamları!"

Colin ve Leith, Meghan'ın her zamanki gibi parlak bir gülümsemeye yaklaştığını görmek için döndüler.

Leith'in kaşları kalktı. "Peki kocan nerede?" diye sordu, her zamanki şüpheyile.

Meghan başını kaldırıp ona baktı, bundan açıkça keyif alıyordu. Colin onu suçlamıyordu. Montgomerie'nin bu kadar çok adamını görünce biraz afallamıştı, ancak kız kardeşi ve yeni kocasıyla birlikte olduktan sonra, Montgomerie'nin barışmaya bu kadar istekli olmasına hiç şaşırmamıştı.

Meghan'ın elleri kalçalarına gitti. "Kocam, sevgili kardeşim..." İşçi tarlasına doğru başını salladı. Colin dönüp onu gördü. "... dışarıda. Başka nerede olabilirdi ki?"

Leith de döndü ve Montgomerie'yi adamlarının arasında, üstü çıplak, diğerleriyle birlikte çalışırken gördü. "Lanet olsun," dedi ve başını salladı.

"Sana ve Alison'a düğün hediye!" dedi Meghan. "Ayrıca bir barış hediyesi."

Leith'in dili tutulmuştu. Teşekkür etme zahmetine bile girmedi. Orada durup Montgomerie ve adamlarını dikkatle inceledi ve tek kelime etmedi.

Colin ağabeyine sitemle baktı. "Bu çok güzel bir hediye, sevgili Meggie."

Leith cevap vermeyince Meghan'ın coşkusu biraz söndü. "Kötü bir adam değil," dedi Meghan ve sesi aniden, sanki her an ağlayacakmış gibi acıklı bir hal aldı.

Colin uzanıp onu kollarına aldı ve sarıldı.

"Onu seviyorum" dedi ve Colin sırtını sıvazladı.

"Biliyorum Meggie, ve seni suçlamıyorum kızım."

Umutla ona baktı. "Öyle mi?"

Colin başını iki yana sallarken, Leith onları görmezden geldi. Meghan ağabeyine bir bakış attı ve ardından kirpiklerini indirdi.

Colin boğazını temizledi ve Leith dönüp ona baktı. Colin, Meghan'a anlamlı bir bakış attı ve Leith kaşlarını çattı.

"Güzel bir hediye idi, Meghan," dedi Leith isteksizce de olsa.

Meghan ona baktı. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Elbette," diye güvence verdi Colin, sarılmasını daha da sıkılaştırarak. Gülümsemesi geri döndü. Colin, kardeşine başını sallayarak bir şeyler daha söylemesini istedi, sözsüzce onu ikna etmeye çalıştı. Leith'in gururunun, Montgomerie ile evlenme kararıyla en çok incindiğini çok iyi biliyordu. Hepsı gibi, Leith de onun için savaşmaya hazırdı ve o, şapelden boynuna sarılarak, hepsini reddederek çıkmış ve aynı gece Montgomerie ile birlikte kaçmıştı. Leith, algıladığı bu sadakatsizlikle başa çıkmakta en çok zorlanan kişiydi.

Leith sonunda, Montgomerie'nin çalışmasını izlemek için döndüğünde, "Gerçekten," diye yanıtladı. Montgomerie'nin çabaladığını inkâr etmek mümkün değildi. Sadece bir avuç adam, küçük bir sembol gönderebilirdi, ama göndermemişti. Görünüşe göre koca bir lejyon göndermişti. Ve tam da yanlarında çalışıyordu. Şansımız yaver giderse, çit gün sonuna kadar biterdi. "Aslında," diye ekledi Leith, "bu akşam barışı kutlamak için bir kuzu keseceğiz."

Meghan'ın gözleri bir kez daha parladı. Coşkuyla Colin'i itti ve Leith'in üzerine atlayıp boynuna sarıldı. "Sen dünyanın en harika kardeşisin!"

Leith ona sarılıp güldü. "Ah, Meggie," diye itiraz etti ama Colin, onun zırhını başarıyla deldiğini biliyordu.

Colin de güldü. "Peki ya ben?"

Leith'e hâlâ sarılırken omzunun üzerinden ona baktı ve sırtıttı. "Evet, sen de öylesin," diye güvence verdi.

"Gidip yardım etmeliyim," dedi Leith Meghan'a ve göz kırptı. "Burada durup o lanet Sassenach'ın tüm işimi yapmasına izin veremem, değil mi?"

Meghan kıkırdadı. "Evet," diye onayladı, ama adam gitmeden önce parmak uçlarında yükselip Leith'in yanağını nazikçe öptü. "Leith Mac Brodie, kocamın yanında çalışman çok güzel bir davranış ve bunun için sana teşekkür ederim!"

"Evet Meggie, ama bu benim çitim," diye hatırlattı. Yüz ifadesi ciddileşti. "Tek bilmek istediğim mutlu musun?"

Meghan'ın ifadesi ciddileşti. "Hiç olmadığım kadar mutluyum - hem cennete hem de altına yemin ederim!"

Leith ona gülümsedi. "Önemli olan tek şey bu o zaman." Eğilip burnunu öptü ve sonra ellerini boynundan çekti. "Şimdi, lanet olası bir çit inşa etmeye gidiyorum," dedi.

Colin, Meghan'la baş başa konuşmak isteyerek yanında kaldı. Leith kocasının yanına gelene kadar onu izledi. Bir an konuştular, sonra birlikte çalışmaya başladılar.

Meghan mutlu bir şekilde iç çekti.

Colin de neredeyse aynısını yapacaktı, ama o anın kendisini etkilediğini kabul etmek istemiyordu.

Kız kardeşi gözlerinde yaşlarla ona doğru döndü.

"Piers'ı geri çevirmeyeceğini biliyordum! Sonuçta sen benim en inatçı, en huysuz kardeşimsin," dedi, neredeyse hıçkırarak. "Piers seni kazanabildiyse, Leith'i de kazanabileceğini biliyordum."

"Ah, Meggie!" diye itiraz etti Colin. Onun hakkındaki tasvirini beğenip beğenmediğinden emin değildi ama çoğunlukla doğru olduğunu kabul etmek zorundaydı. Yine de, bu pek de hoşuna gitmiyordu. Leith ve Seana onu neredeyse bencil olmakla suçlamışlardı ve şimdi de sevgili kız kardeşi onu huysuz ve inatçı olmakla suçluyordu. Lanet olsun, ondan hoşlanacak ne vardı ki? Seana'nın Broc'u istemesine şaşmamak gerekti.

Meghan güldü. "Aman Tanrım, Seana'nın sende ne bulduğunu bilmiyorum, seni koca hödük!"

"Ah!" dedi, çünkü kendi düşüncelerine çok yakındı. "Evet, istediği ben değilim," diye hatırlattı kız kardeşine.

Ona baktı. "Aptal adam!" diye haykırdı. "Hepiniz yarasa kadar körsünüz!"

Colin kaşlarını çatarak ona baktı. "Gurur duyguma pek uymuyorsun," dedi.

Meghan ona sırtıttı. "Evet, peki... zaten biraz daha azına ihtiyacın var, Colin Mac Brodie."

Colin ona uyarıcı bir bakış attı ama gülümsemesinin bu etkiyi bozduğunu biliyordu.

Meghan ondan uzaklaşarak ona sinsice bir bakış attı. "Seana nerede?"

Colin omuz silkti. Onu bütün sabah görmemişti. Hâlâ gelip onu alacağını sanıyordu.

"Babasını merak ettim," dedi Meghan. "Ne oldu da kendi kendine yemek yiyemiyor?"

Colin başını yana eğdi. "Ne demek istiyorsun?"

Seana derin bir nefes aldı ve kocasının iş başında olduğunu izlemek için döndü. "Dün hiçbir şey yemedi."

"Ah, neyse, onu masadan sürükledin, Meggie."

"Hayır, hatırlamıyorsan yanında yiyecek getirmişti ama yemedi. Bir bez istedi, sonra hepsini çok düzgün bir şekilde bağlayıp kenara koydu. Babası için olduğunu söyledi. Hasta mı?"

Colin ne dediğini hatırlamaya çalıştı. Kaşları çatıldı. "Yaşlandığını söyledi ama bana hasta olduğunu söylemedi... ya da en azından ben öyle düşünmüyorum..."

Meghan kaşlarını kaldırdı. "Belki gidip onları kontrol etmelisin?" diye önerdi.

Colin ona kısık gözlerle baktı. Onu aramaya gitmek için mükemmel bir bahane olurdu bu. Zaten sabahtan beri kendini ikna etmeye çalışıyordu. Onu görmek istiyordu ama şimdiye kadar bir sebebi yoktu - kurnaz küçük kız kardeşine bakıyordu.

Bugün Broc'u görmeye gideceğini söylemişti; bu düşünceyle midesi bulandı. Broc'u görmesini istemiyordu.

Kahretsin, onun Broc'u istemesini istemiyordu; öylece durup onun kendisine kanlı bir mücadele vermeden gitmesine izin verecekti.

Saati ölçtü. Henüz sabahtı ama hava kararmaya başlamıştı. Eğer henüz damıtma cihazından sonra gelmemişse, Broc'la konuşacağı için olmalıydı.

Aniden gitmek için can atıyordu. Belki acele ederse, gitmeden önce onu yakalayabilirdi. "Biliyor musun Meggie, sanırım haklısın. Ayrıca, onu hala geri vermem gerekiyor," diye düşündü ve kararını çoktan vermiş bir şekilde Meghan'ı aceleyle kollarına aldı. Alnına hızlıca bir öpücük kondurdu. "Evet, yapacağım şey bu; onu hala geri vereceğim," diye tekrarladı, "ve bu arada her şey yolunda mı diye bakacağım." Gitmek üzere döndü.

"Bekle!" diye haykırdı Meghan. "Çit ne olacak? Leith, çite yardım etmeden neden gittiğini merak edecek! Ona ne diyeceğim?"

"Ona damıtma cihazını geri vermeye gittiğimi söyle, hasta bir arkadaşımı görmeye gittiğimi söyle, ne söylersen söyle umurumda değil, Meghan!" dedi ve hızla uzaklaştı.

Meghan, onun arkasından sırtarak durup gidişini izledi. Sonra neşeli bir şarkı mırıldanarak, kardeşi ve kocasının nasıl olduğunu görmeye gitti.

"Colin nereye kaçtı?" diye sordu Leith, bunu yapacağını bildiği için. Meghan tatlı tatlı gülümsedi. "Aşık," dedi ve kocasına göz kırptı. Leith sabırsız bir ifade takındı. "Ah! Yine!" Meghan, Colin'in gittiği yöne doğru bir bakış attı. İmbikleri unutmuştu. Seana'nın hala orada olmamasına rağmen ormana kaçmıştı. Kendi kendine gülümsedi. "Belki de son kez," dedi ve kocasını dudaklarından öptü. "Bu ne işe yaradı?" diye sordu. "Düğünümüzde uisge beatha ikram ettiğin için" diye cevapladı. Piers yüzünü buruşturdu, kafası açıkça karışık ve Meghan kıkırdadı. "Kadınlar," dedi Leith. "Çok kafa karıştırıcılar." "Evet," diye onayladı Piers, kardeşine dostça bir bakış atarak, "ama cehennem olsun, eğer istediği viskiyse, o zaman viskiyi alır." İkisi birlikte gülüyordu ve bu ses Meghan'ın ruhuna merhem gibiydi. Hayat çok güzeldi, diye karar verdi. Çok çok iyi.

Bölüm 17

Seana, babası uyanmadan höyükten sessizce çıktı. Hemen onu kontrol etmiş, ona biraz yiyecek bırakmıştı; dün gece uykuya dalmadan önce ona verme fırsatı bulamadığı için dün kalan her şeyi. Seana'nın ne yaptığından haberi yoktu ve muhtemelen daha iyi bir hayat sunmak için bir koca arayışında olduğunu bilse hoşuna gitmezdi. Ona söyleyemezdi ama olan biten her şeyden sonra, Seana mutluyorsa onun da mutlu olacağından emindi.

Ve Seana çok ama çok mutlu olurdu.

Mutlu olmaya kararlıydı.

Peki Broc Ceannfhionn ile evlenme ihtimali onu neden birdenbire bu kadar üzdü?

Ah, üstelik onu kabul bile etmemişti!

Babasının hala elinde kalanlara bakıp kendi aptallığını düşündü.

Aslında bu sabah damıtma kabını almaya gitmesi gerekiyordu ama gidecek cesareti yoktu. Broc'u görmek daha önemli görünüyordu. Uisge bekleyebilirdi. Babası bekleyemezdi. Yine de, aslında bu kadar kalitesiz uisge sattığı için kendini suçlu hissediyordu. Son birkaç partiye olgunlaşmaları için bile zaman tanımamıştı. Babası onu defalarca uyarmıştı; eğer perilere hayat suyundan adil paylarını vermezse, gazapları o ruhları içenlere korkunç gelebilirdi.

Aslında babası ormandaki bu yeri seçmişti çünkü onların varlığını burada en güçlü şekilde hissettiğini iddia ediyordu ve Seana bunu saçma bulsa da, bazen kendisinin de hissettiğini itiraf etmeliydi. Berrak, sıcak gecelerde orman, onların ışıltılı büyüyle aydınlanıyor gibiydi. Ne kadar şüpheli olsa da, gözlerinin bazen gördüklerini açıklayamıyordu. Hayattaki bazı şeyler için... hiçbir açıklama yoktu.

Mesela şu an neden sadece boşluk hissettiğini bilmiyordu.

Babasının tenceresinin yokluğu bile bir şekilde onun yerinden edilmişlik hissini artırıyordu.

Ah, ama o tam bir korkaktı, diye azarladı kendini. Ve burada oturmak onu hedefine yaklaştırmayacaktı.

Peki neden kendini ayağa kaldırıp harekete geçemiyordu?

En sevdiği kütüğün üzerine oturdu ve tam da bu soruyu düşündü.

Sevgilim, önceden haber vermeden aniden yanındaki kütüğün üzerine atladı ve miyavlayarak onu selamladı.

Seana irkilerek nefesini tuttu ve bu otoriter küçük canavarı, kedinin daha önce hiç bu kadar yaklaşmamış olması gerçeği yüzünden azarlamaktan kendini alıkoydu. Nefesini tuttu, kedinin öfkeyle ona tıslayıp kaçmasından korkarak kıpırdamaya bile korkuyordu.

Seana kediye baktı.

Sevgilim ona baktı, gözlerini kırıştırdı ve sonra babasının saksısının hâlâ durduğu boş yere bakmak için onu gönderdi.

"Çürümüş kedi," dedi, bunun kendisine herhangi bir akrabalık duygusundan kaynaklandığını ummaktan kendini alamayarak. Seana'nın bildiği kadarıyla, bu, sıska hayvanın sinirlerini sınamasının bir başka yoluydu; bu kadar yaklaşıp sonra kaçması, onu havada, yine reddedilmiş bir şekilde bırakması.

Onu görmezden gelmeye kararlı bir şekilde arkasını döndü, ama kötü canavar miyavladı ve bacağına sürtündü. Seana şaşkınlıkla ona baktı.

Tereddütle elini uzatıp kedinin siyah tüylerinin üzerine koydu. Sevgilim ne hareket etti ne de her zamanki gibi kaçmaya çalıştı. Seana, kedinin sırtını okşarken nefesini tuttuğunu fark etti.

"Öyleyim işte!" dedi ve sıırttı. My Love bacağına sokuldu ve Seana hayvanı kollarına alıp ona sarılmaya cesaret etti.

"Aman Tanrım!" diye haykırdı, sevinçten uçuyordu. "Aman Tanrım!" diye mırıldandı. "Bir gün bana geleceğini biliyordum!" Huysuz canavarın sonunda ona yaklaşmaya tenezzül etmiş olmasına neden bu kadar çılgınca sevindiğini gerçekten bilmiyordu ama gerçekten sevinmişti.

Aptal canavarın mesafeli tavırlarıyla onu ne kadar çileden çıkarmasına rağmen, ona karşı bir sevgi dalgası hissetti. "Tatlı Aşkım," diye neşeyle mırıldandı, kediyi yüzüne doğru kaldırıp nazikçe okşayarak.

Babasına söylemek için sabırsızlanıyordu!

"Seni kucağıma almak için o kadar uzun süre bekledim ki!"

Colin, Seana'nın sesini duyunca donakaldı.

Yüreği midesine battı.

Çok geç kalmıştı.

Broc'a gitmişti ve Broc aptal değildi. Seana'dan nasıl vazgeçebilirdi ki?

"Bir gün bana geleceğini biliyordum," dedi nefes nefese. Sesi, durduğu çalılığın hemen ötesinden geliyordu.

Broc'un sesini dinledi ve duymadığında en ufak bir rahatlama hissetmedi.

Lanet olası piç, muhtemelen kanlı bir sülük gibi boğazını kemiriyordu! O kanlı ağza yumruğunu koymalıydı!

"Oohhhh," diye haykırdığını duydu ve düşünmedi, sadece sese tepki verdi. Çalıların arasından açıklığa fırladı ve Seana'nın oturduğu kütüğe takıldı.

Adamı yüzüstü yere düşürdü.

Seana irkilerek çığlık attı.

Öfke dolu bir miyavlama sesi duyuldu ve bir şey kafasına kondu, içindeki şeytanı tırmaladı. Pençelerini beynine sapladı, sıçramaya hazırды, ama Colin ciyaklayıp yüzünü örterek şaşkınlıkla hayvanın üzerine yuvarlandı. Canavar bir ulumayla kurtuldu ve sıçrayarak uzaklaştı. Colin, kara kışının çalılıkların arasında kaybolduğunu gördü ve şaşkınlıkla Seana'ya bakmak için döndü.

Şok içinde orada durmuş, ona bakıyordu.

Colin ona baktı.

Bir kediydi.

Lanet olası bir kedi!

Rahatlama geldi. Bu Broc değildi.

Rahatlamış bir şekilde ona sırtıtmaktan kendini alamadı.

O anda söyleyebildiği tek şey "Lanet olsun," oldu. Ağzı turba dolu ve sırtında kanlı pençe izleri kalmış olmasına rağmen, rahatlamış bir şekilde başı dönüyordu ve utanacak hali yoktu.

Seana, kedinin kaybolduğu çalılara ve eğrelti otlarına özlemle bakmak için döndü. Bakışları tekrar ona döndü ve ifadesinde onu görmekten en ufak bir zevk bile yoktu.

Hakikaten Allah'ın umurunda bile değildi.

Broc'la birlikte değildi.

"Ah, Colin!" Ellerini havaya kaldırıp döndü, belli ki ondan tiksinimişti. "Bak neler yaptın!" Tekrar kütüğün üzerine oturdu, dirseklerini dizlerine dayadı, yüzünü ellerinin arasına aldı ve güzelce surat astı. Ona bezgin bir bakış attı ve Colin onu görünce büyük bir zevkle gülerdi, ama o anda ayağını sallayıp ona tekme atsaydı, gerçekten de taşakları kururdu.

"Özür dilerim," dedi, ama ne olduğunu, neden ona bu kadar sinirlendiğini, hatta neden özür dilemesi gerektiğini bile tam olarak bilmiyordu. Bu an ondan daha memnun olamazdı ve gülümsemesini bastıramıyordu.

Ŗu anda olduğundan daha fazla onu öpmek de istemiyordu.

Dudaklarını büzdü, hâlâ surat asıyordu ve ifadesi, turtalarından mahrum bırakılmış bir çocuğunki kadar asık suratlıydı. "İki yıldır ilk kez o kedi yanıma yaklaşmaya tenezzül etti ve sen de gidip onu mahvettin, Colin Mac Brodie!"

Tekrar ona tam adıyla seslenmeye başlamıştı.

Kaşını kaldırdı.

"Bir daha bana hiç bakmayacak gibi, o yüzden yüzündeki o aptal sırtışı sil!" diye talep etti ondan.

Colin denedi. Gerçekten denedi. Ama faydası olmadı.

"Burada ne yapıyorsun, Mac Brodie?"

Colin'in sırtışı o anda alaycı bir hal aldı ve yanakları biraz ısındı. "Size damıtma tenceresini getirmeye geldim," dedi, aniden biraz mahcup hissederek.

Başını ellerinden kaldırıp yana yatırdı ve onu inceledi. "Evet, peki, nerede o zaman?"

Colin'in dudakları kıvrıldı. "Hmmm... bu çok iyi bir soru."

Gözlerini ona dikti. "Peki cevap ne?"

"Unuttum."

Kaşlarını kaldırdı, aniden Colin'in hoşuna gitmeyecek kadar kibirli görünmeye başladı. "Unuttun mu?"

Colin başını salladı.

"Ah, peki bunu ne zaman fark ettin, Mac Brodie?"

"şey, şimdi endişeyle dikkatim dağıldı," dedi, dikkatini başka yöne çekmeye çalışarak.

"Neden peki?"

"nk bu sabah gelip tencereyi alman gerekiyordu," diye hatırlattı Colin. "Yoksa unuttun mu?"

Seana başını iki yana salladı ve onu tekrar avucunun içine aldı, aniden umutsuzluğa kapılmış görünüyordu.

"ğleden sonra tencereyi daha sonra aacaktım," dedi, cesareti kırılmış bir sesle. "Bu sabah Broc'u görmek istiyordum... ama kendimi gitmeye ikna edemedim," diye itiraf etti umutsuz bir i çekişle.

Colin doğrulup ona baktı. "Neden olmasın?"

Broc'u görmesini özellikle istemiyordu ama neden gidemediğini bilmek istiyordu. Ve bunun kendisiyle en ufak bir ilgisi olmasını umuyordu.

Omuzlarını silkti.

Colin, o konuşurken kendini onun dudaklarına bakarken buldu.

"Çünkü ben bir korkağım," dedi alçak sesle ama bakışlarını kaçırmadı. "İşte bu yüzden!"

Colin'in kalbi biraz daha hızlı atmaya başladı.

O nefis dudakların çekimine kapılarak, sanki iplerle bağlı bir kuklaymış gibi yaklaşmaya cesaret etti.

"Hayır kızım," diye mırıldandı. "Değilsin."

Bu kadar çok şeyin üstesinden gelip bu kadar güçlü ve hayat dolu bir şekilde sonlanabilen çok fazla kadın yoktu. O, kalbinden o dolgun dudaklarına kadar güzeldi ve o, kusurlu bacaklarının ötesini göremeyen aptal, aptal, kör bir delikanlıydı. O zamanlar ne kadar da ahmaktı... ve şimdi ne kadar da ağır bir bedel ödüyordu.

Onu hiç düşünmemişti bile ve adam da onu suçlamıyordu. Kendini başkalarının gözünden görmeye başlamıştı ve gördüklerinden hoşlanıp hoşlanmadığından emin değildi.

"Evet," diye itiraz etti. "Öyleyim! Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilmiyorsun," diye açıkladı, "ve yine de yapamıyorum!"

Yeşil gözleri parladı ve Colin onları öpüp gözyaşlarının tuzunu dilinde tatmak istedi. "Sen korkak değilsin, Seana."

"Asla evlenmeyeceğim" diye hayıflandı.

"Ah, kızım... seni istemeyen bir erkek aptaldır."

Colin, onun sözlerine gözlerini kırpıştırdı, sonra kaşları seğirdi ve bakışlarını indirdi. Colin, onun kendisine inanmadığını biliyordu.

Parmağıyla çenesine dokunmak için uzandı, yüzünü kendisine doğru kaldırmayı, sözlerinin doğruluğunu görmesini sağlamayı amaçlıyordu ama kendini onun yumuşak tenini okşarken buldu.

Kadın itiraz etmedi, adam da geri çekilmedi.

Artık kalbi çarpmaya, karnı çırpınmaya başlamıştı.

Onu kollarına çekip kendine çekse ne yapardı?

Onunla dövüşecek miydi?

Yüzüne tokat atıp kaçıp gidecek miydi?

Yoksa onun bedenine girip onunla sevişmesine izin mi verecekti?

Onun sert yeşil gözleri onunkilerle buluştu ve Colin bir an nefesini kaybetti. Konuşacak kelime de bulamadı.

Gardı düşmüştü. Arzu oradaydı; gözlerinde bunu fark etmişti, ama aynı zamanda şaşkınlık da görüyordu. O canlı yeşil gözlerde, onu her şeyden ve herkesten, hatta kendisinden bile korumayı arzulayan bir kırılganlık vardı.

O, ondan daha iyisini hak ediyordu.

Ondan daha iyisini istiyordu.

Broc Ceannfhionn'u istiyordu.

Seana, adamın okşamasının yumuşaklığı karşısında kalbi durdu. Yüzünü eline yasladı. Aralarındaki bu anı en çılgın hayallerinde bile hayal edemezdi. Ve bunu hissetmek... dokunuşundaki şefkati... gözlerindeki sıcaklığı görmek... nefesini kesiyor ve onu mantıklı düşüncelerden mahrum bırakıyordu.

Adam tüm yanağını avucunun içine aldığı anda karnı çırpındı. Bu hareket o kadar şefkatliydi ki, bir an başı döndü. Babası bile yüzüne şefkatle dokunmamıştı... hiçbir erkek ona böyle bakmamıştı.

Seana gözlerini kapattı ve elini onun elinin üzerine koydu, parmaklarını yüzüyle eli arasına kaydırды, ancak onu kurtarmaya çalıştı çünkü onu kurtarmaya gücü yetmiyordu. Kalbi çılgınca atıyordu.

"Seana," diye fısıldadı.

Seana gözlerini açtı ve ona baktı. Bir zamanlar ona işkence eden oydu, şimdi ise arkadaşındı...

Gözlerindeki bakış çok daha fazlasını ima ediyordu... ve Seana, kalbinin kendisine ihanet etmemesi için onu sakinleştirmek zorundaydı.

Bu Colin Mac Brodie'ydi, diye hatırlattı kendine; asla güvenmemesi gereken adam.

Aralarında geçen her şeyi basit bir dokunuşla unutabilecek kadar nesi vardı ki?

Ona nasıl bu kadar aptalca tepki verebiliyordu?

Ve en kötüsü de şuydu ki... inkar etse de, hâlâ onu özleyiyor ve bundan korkuyordu.

Seana güçlükle yutkundu.

Bir an nefes alamadı.

"Çok güzelsin, Seana," diye fısıldadı.

Seana'nın eli onun elinin üzerinde titriyordu. Onu yüzünden çekip almaktan çok daha fazlasını istiyordu; onun okşayışını sonsuza dek hissetmekten daha fazlasını istiyordu.

O zayıftı—Aman Tanrım—ve gözlerinin vaat ettiği şeyden çok daha açtı.

"Ve tanıdığım en cesur kızsın," diye güvence verdi, gözleri kalbinin zırhını delerek. "Kendine bir bak," diye emretti. "İki bacağını da tekrar kullanabiliyorsun..."

Kadın, adamın elini hızla çekti, adamın sözleri yüreğini burktu.

"Ben bacaklarımı her zaman kullandım," diye acı acı hatırlattı ona, "sadece sen onların çalışma şeklini beğenmedin!"

"Ah!" diye devam etti, onu duymazdan gelerek, "ve kızını beslemek için bile fincanlarını uzun süre başından ayırmayan bir baban var-"

Seana'nın onu itmek için duyması gereken şey tam olarak buydu. Öfkeyle doldu. Ayağa fırladı.

"Babam Colin Mac Brodie hakkında ne biliyorsun? Babam hakkında hiçbir şey bilmiyorsun! Onun hakkında konuşmaya bile hakkın yok!"

Cevap vermedi, sadece orada oturdu, onun patlaması karşısında şaşkına dönmeye cesaret etti ve Seana onun kibirli yüzüne tokat atmak istedi.

"Sana babamdan bahsedeyim," dedi. Gözleri doldu. Kendini tutamadı. "Bana topal cadı dediğinde gözyaşlarımı silen babamdı!" Adam yüzünü buruşturdu ve Seana devam etti. "Evet, bacağımı kıracak gücü bulan da babamdı!" Bacaklarını işaret etti. "Beni iyileştirmek için! Ve güçlenene kadar bana bakan da babamdı. Evet!" diye bağırды, şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdığında. "Bu yüzden bir daha asla babam Colin Mac Brodie hakkında lanet olası bir kelime etme, yoksa... Ben..."

Seana onu tekmelemek istiyordu ama o öyle pişman ve özür dileyen bir ifadeyle orada oturuyordu ki, bir zamanlar kalbini ondan korumak için kullandığı nefreti bile bulamıyordu.

"Seninle bir daha asla konuşmak istemiyorum!" dedi ona, öfkesini kalkan olarak kullanarak. "Benden uzak dur ve bir daha asla yanıma yaklaşma!"

Ve Seana, kendini savunmak için konuşmasına fırsat vermeden, ona inanmaya ikna olmasına fırsat vermeden onu terk etti. Bacaklarının onu taşıyabildiği kadar hızlı bir şekilde korudan kaçarak höyüğe doğru koştu.

Onun yardımına ihtiyacı yoktu.

Onu bir daha asla görmek istemiyordu!

Güvenli değildi.

Colin Mac Brodie aşağılık bir herifti ve onu bir daha asla görmemesi gerekiyordu.

İsteddiği kişi Broc'tu, en iyi koca olabilecek kişi Broc'tu.

Peki neden gözyaşlarını durduramıyordu?

Seana, gözyaşları arasında önündeki yolu zar zor görebiliyordu. İçgüdüsel olarak eve doğru yol alıyordu, her şeyden çok babasından teselli bulmaya ihtiyacı vardı.

Babası ne yapacağını bilirdi. Gözyaşlarını kurutmak için ne söyleyeceğini bilirdi. Ah, ama onsuz ne yapacağını gerçekten bilmiyordu.

Bölüm 18

Colin isteksizce de olsa onu bıraktı.

Oturup onun bir kez daha gözden kayboluşunu izledi, onu durduracak gücü olmadığını hissetti. Ne diyeceğini bilemedi. Onu bu kadar derinden yaralayacak kadar alçak bir herifti ama işleri nasıl düzelterceğini bilmiyordu.

Yüreği ağırlaşmıştı, vicdanı yüreğinden daha ağırdı.

Seana, babasının ona verebileceğinden çok daha iyisini hak ediyordu. O, babasının oğluydu ve annesinin yüreğinde taşıdığı acıyı hissetmeden, yatağında yaşlı bir kadın olarak ölmeyi hak ediyordu. Yanında, onu her zaman seven sadık bir kocayı hak ediyordu.

Eğer bunu ona verebilseydi, verirdi... ama veremedi.

Ama ona bunu vermede yardımcı olabilirdi...

Broc iyi bir adamdı, saf bir kalbi vardı; bir kadının sevgisini kafasına çarpma korkusuyla fark edemeyecek kadar görevlerine odaklanmış olsa bile.

Colin'in amacı da tam olarak buydu... Seana'ya çok istediği şeyi vermek.

Eğreli otlarının olduğu yumuşak zeminden kendini kaldırıp sarışın Broc'u aramaya koyuldu.

"Ne?"

Babası cevap vermedi ve Seana'nın göğsü acıyla sıkıştı.

Onu zifiri karanlıkta yatarken buldu ve yatağının yanına götürmek için bir mum daha yaktı, onu incelerken kalbi korkuyla çarpıyordu.

Seana'nın onu gördüğü en hareketsiz şekilde yatıyordu ve kalp atışlarını hissedebilmek için elini göğsüne koyması gerekti. Yüzü de solgundu. Elini alnına koyduğunda teninin nemli ve sıcak olduğunu gördü.

Ateş.

"Baba," diye fısıldadı ama adam hâlâ cevap vermiyordu. Seana, bakışlarının verdiği güvene ihtiyaç duyarak onu uyandırmaya çalışarak

omzunu hafifçe sarstı.

Sonra kıpırdadı, ama pek kıpırdamadı.

"Hayır," dedi ona ve sesi neredeyse hırıltılı bir sese dönüştü.

Kalbi hızla çarpan Seana, onu duyabilmek için yaklaştı. "Baba," diye dürttü onu.

"Ağlama... Ağlama," dedi biraz hezeyanlı bir şekilde, ama gözlerini açmaya zahmet etmedi. Başını salladı. "Ağlama, Seana..."

"Da..." diye sızlandı Seana, korku kalbini daha da ele geçirirken. "Sorun ne, Da?" Onu tekrar, bu sefer daha sert bir şekilde sarstı ve kirpikleri titreyerek açıldı.

Seana, adamın onu gördüğünü sandı ama adam ona tuhaf bir bakış attı. Onu hiç bu kadar... tutarsız görmemişti. İçkiden sıırsıklam olduğunda bile, hiç bu kadar kafası karışık görünmemişti.

"Seana... çocuğum... Bunu istememiştim..." Yutkunmak için durdu ve bu ona zor göründü. "Seni bu kadar uzun süre yalnız bırakmak istemiyorum," diye bitirdi ve derin bir nefes aldı. Yüzüne dokunmak için uzandı. "Ağladığını duymak istemiyorum," dedi fısıldayarak, yaşlı yeşil gözleri bulanıktı.

Seana ağlamamaya çalıştı. Yüzünü sevgiyle okşadı. "Bana ne yapacağımı söyle," diye rica etti. "Sana nasıl yardım edebileceğimi söyle," diye yalvardı. "Neyin var baba?"

"Yorgunum..." diye mırıldandı ve gözlerini tekrar kapattı. Başı yana doğru düştü.

"Da!" diye haykırdı Seana. Kalbi duracak gibi oldu. "Da!" Adam cevap vermeyince, Seana yüzüne biraz daha sert bir tokat attı. Ona nasıl yardım edeceği hakkında hiçbir fikri yoktu; özellikle de en başından beri ne derdi olduğunu bilmediği için.

Panik başladı.

Uyanmıyordu ve Seana ne yapacağını bilmiyordu. Hasta bakımı hakkında hiçbir şey bilmiyordu!

Çenesini avucunun içine aldı ve kendini çok zayıf hissettiği için neredeyse bir kez daha ağlayacaktı. "Ah!" diye tekrar bağırdı. Uyanmayınca, onu kaldırmak için kendine doğru çekmeye çalıştı ama ne kadar zayıf olursa olsun, yine de kaldıramayacağı kadar ağırdı. Seana, aklı karışmış bir halde onu tekrar yere bırakıp yatağına yatırdı.

Peki şimdi ne yapması gerekiyordu?

Onun orada öylece yatıp ölmesine izin veremezdi!

Onu kaldıramıyorsa, yardım çağırmak zorundaydı. Yapabileceği tek şey buydu ama onu bırakmak istemiyordu. Ya kendisi yokken ölürse?

Gözyaşları yanaklarından aşağı doğru akıyordu.

"Baba," dedi hıçkırarak ve sonra ayağa kalkıp çaresizce ona baktı.

Ne yapmalı?

Burada hiçbir şey yapmadan durursa, kesinlikle ölecekti. Yardım aramalıydı. Tek çözüm buydu.

Titredi ve kadın tüm battaniyelerini bir kerede toplayıp üzerine örttü, onu olabildiğince güvenli bir şekilde örttü. Sıcak kalmalıydı. Ve acele etmeliydi! Yardım için nereye gidecekti? İlk aklına Colin geldi. Babasının hatırına ona öfke besleyemezdi. Yardım isteyebileceği başka kimse aklına gelmiyordu.

MacKinnon'lar daha yakındaydı. Belki Broc da oradaydı? Ne yapacağına karar vermeye çalışırken kalbi çılğınca çarpıyordu.

MacKinnon'ların daha yakında olduğunu tekrar kabul etti.

Babasının alnına bir öpücük kondurdu ve titreyen eliyle yanağını okşadı. "Yakında döneceğim," diye söz verdi ve yardım istemek için koştu, çok geç kalmamak için dua etti.

"Evet, Seana. Onu hatırlıyor musun?" diye sordu Colin.

Broc bir tabureye oturmuş, bir çubuğu yontuyordu ve Colin'in ziyaretinden memnun görünmek için büyük çaba sarf etmesine rağmen derin düşüncelere dalmış gibiydi. "Kim?" diye sordu, yukarı bakarak.

Colin ona kaşlarını çatarak baktı. Broc'un sopası hızla küt, küçük bir uca dönüşüyordu. "Seana."

Broc, sanki hayal kırıklığını dışa vuruyormuş gibi, şiddetle yontmaya devam etti ve Colin, düşüncelerini merakla izleyerek onu izledi. Colin geldiği andan itibaren sessizdi, hoş ama düşünceliydi. Dikkati yalnızca kuzenine odaklanmıştı; o da şimdi taş bir duvara yaslanmış, en az Broc kadar dalgın görünüyordu.

"Sarhoş Donal'ın kızı," diye cevapladı Colin ve Seana'nın etrafta olup duymamasına rağmen bu lakabı tekrarlarlarken bir suçluluk duygusu hissetti. Babasına karşı çok savunmacı davranmıştı. Colin onu incitmek istememişti, sadece babasının ihmaline karşı savunmasını almıştı. Tek amacı ne kadar olağanüstü bir kadın olduğunu görmesini sağlamaktı.

Broc başını salladı. "Ah, evet," dedi ve Colin'e tuhaf bir bakış attıktan sonra dikkatini tekrar kuzenine çevirdi.

Colin'in Broc'la Seana hakkında konuşmak istediği söylenemezdi ama aralarındaki mevcut konuşmadan... ya da konuşma eksikliğinden rahatsız olmaya başlamıştı.

"Peki ya o?" diye sordu Broc aniden.

Colin, Broc'un şimdi onu merakla izlediğini görmek için aşağı baktı. "Onun hakkında ne düşünüyorsun?" diye sormaya zorladı kendini.

"Tabii ki tatlı bir kız," diye hemen cevap verdi Broc. Ve Colin'e göz kırptı.

Colin göz kırpınca dişlerini sıktı. Gerçekten tatlıydı ama birden ikisinin birlikte ne kadar zaman geçirdiğini merak etti ve o süre zarfında neler yaptıklarının ihtimali midesini bulandırdı.

"Çok da güzel," diye ekledi Broc.

Colin kaşlarını çatı. "Evet... onu ne kadar iyi tanıyorsun?" diye sormaktan kendini alamadı ve bölgeci bir tavır takındığını biliyordu.

Broc'un ifadesi daha da meraklandı. "Öyle olsun," diye yanıtladı.

Colin, arkadaşının cevapları karşısında aniden sabırsızlanmaya başladı.

"Onun hakkında ne düşünüyorsun?" diye karşılık verdi Broc, aniden ona dik dik bakarak. Colin, bir kaşının... meydan okurcasına kalktığını düşündü.

Aniden Seana hakkında daha fazla konuşmak istemedi. Eski arkadaşıyla kavga etmek istemiyordu ama Tanrı aşkına, Broc'un Seana'ya ilgi duymasını da istemiyordu. Aslında, Broc'un onun hakkında ne düşündüğünü bilmek istemiyordu.

Seana'nın en çok istediği şeyi elde etmesine yardım etmek istiyordu; sorun şu ki... bu, onun en çok istediği şeyle tam zıttıydı ve hazinelerini başka bir adamın kollarına bırakmaya kendini ikna edemiyordu.

Colin, konuyu değiştirmek için "Cameron'a ne oldu?" diye sordu; en yakın arkadaşına öfkelenip taşaklarını koparmadan önce. O an hissettiklerinden hiç hoşlanmamıştı. Hayatında hiç bir kadın için bu kadar kıskançlık duymamıştı; üstelik kendisinin bile olmayan, üstelik de olmak istemediği bir kadın için! Nesi vardı acaba?

Hiçbir zaman kıskanç olmamıştı. Hatta bu duyguyu yaşayıp yaşamadığından bile emin değildi ama her halükarda bundan hiç hoşlanmamıştı.

"Emin değilim," dedi Broc, dikkatini düşünceli kuzenine çevirerek.

Colin de düşünceli haline geri döndü.

Her zaman, herhangi bir kadın onu istiyorsa -ki istemeyen pek fazla kadınla tanışmamıştı- bu onun için sorun değildi. Ve eğer onu istemiyorlarsa, isteyen çok fazla kadın vardı ve onun istemeyeceği bir kadın için yanıp tutuşması gerekmiyordu.

Seana farklıydı.

Seana... Seana'ydı.

Diğer kadınlara hiç benzemiyordu.

Cesurdu, gözü pekti, zekiydi ve tutku doluydu. Aynı zamanda inatçıydı da ve onu gülümsetmeyi başarıyordu, hatta hiç çabalamadığı zamanlarda bile...

Şimdi sadece onun düşüncesiyle bile gülümsüyordu...

Küstahlığı onu eğlendiriyordu ve hayatıyla başa çıkma konusundaki kararlı tavrı, ona pek çok erkeğe hayran olmadığı kadar hayran olmasını sağlıyordu. Topallığını, yaşlanıp bitkin düşüp insanların kendisi hakkında ne düşündüğünü umursamayacak hale gelene kadar karanlık bir yerde oturup çürümek için bir bahane olarak kullanmamıştı. Hayır, ama kimsenin ne düşündüğünü umursamıyor gibiydi. Kendi yolunu çizdi, ister istemez, ister istemez, kimden hoşlanmazsa cehenneme.

Broc, "Tuhaf davranıyordu" dedi.

Colin bir an kendi düşüncelerine o kadar daldı ki Broc'un kimden bahsettiğini fark edemedi.

"Nasıl yani?" diye sordu, Cameron olduğunu anlayınca.

Çocuk orada oturmuş, parmaklarını birbirine vuruyor, sabırsız ve öfkeli görünüyordu. Colin neler olup bittiğini merak etti.

Broc başını iki yana salladı ve "Tam olarak ne olduğunu anlayamadım ama o çocukta bir şeyler yolunda değil... Merry ile döndüğünden beri..." dedi.

"Senin köpeğin mi?" diye sordu Colin, kafası karışmıştı.

Broc'un başı düştü. Yere baktı. "Evet... öldü," diye açıkladı ve bu açıklamayı yaparken neredeyse boğulacak gibiydi.

Colin şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Ah! Nasıl?"

"Bilmiyorum," dedi Broc ve Colin'e baktı, gözleri yaşlarla doluydu. Ama Broc ağlamadı. Tekrar, "Bilmiyorum," dedi. Sonra doğruldu ve yüzündeki hüznü sildi. Bıçağı ayaklarının dibine bıraktı ve kuzenine bakmak için geri döndü.

"Lanet olası kız kardeşine bakması gerekirdi!" diye belirtti, "kendisine acıyıp oturması yerine."

Colin ne diyeceğini bilemedi. Broc'un köpeği, Colin'in hatırlayabildiği kadarıyla hep onun yanındaydı. "Kız kardeşi mi?"

"Evet," dedi Broc öfkeyle. "Bana hasta olduğunu söylüyor ve bencil bir piç gibi orada somurtarak oturuyor." Aniden ayağa kalktı. "Ona kendim bakmalıyım!"

Kuzeninin evine doğru yürüdü ve Colin, onu takip edip etmemesi gerektiğini düşünerek ayağa kalktı. Aile meselelerine karışmak istemiyordu. Bu onu hiç ilgilendirmezdi.

Broc durdu ve omzunun üzerinden ona baktı. "Geliyor musun?"

Colin omuz silkti ve duvardan uzaklaştı.

"Merry için ağlamak gibi bir şey bu."

"Broc!" diye seslendi Cameron arkalarından.

Broc, kuzenini görmezden gelerek yürümeye devam etti, ancak Colin durdu.

Cameron onların peşinden koşmaya başladı. "Nereye gidiyorsunuz?" diye sordu, sesi sıkıntılı geliyordu.

"Constance'a bakmaya," dedi Broc arkasını dönmeden.

"Bunu yapmak zorunda değilsin!" dedi Cameron. "Ben yaparım!"

Broc onu görmezden gelerek yoluna devam etti ve Colin ikisinden uzak durarak olduğu yerde kaldı.

"Onu rahatsız etme!" diye bağırdı Cameron ve Broc aniden durup ona doğru döndü.

"Bana ne yapacağımı söyleme Cameron," dedi Broc. "Constance'ı görmeye gideceğimi söyledim ve kesinlikle onu görmeye gidiyorum."

İkisi de birbirlerine dik dik bakıyorlardı ve Colin yumruklaşacaklarını düşünüyordu.

"Ne saklıyorsun Cameron?" diye suçladı Broc onu.

Cameron'un yüzü kızardı; öfkeden mi, üzüntüden mi, Colin hangisi olduğunu bilmiyordu.

"Kim demiş bir şey saklıyorum diye? Bırakın kız kardeşimi rahat bırak!"

İkisi de konuşmadı. Birbirlerine baktılar, ikisinin de yüz ifadesi hayal kırıklığı ve öfkeyle doluydu.

Tam o sırada onun sesini duydu.

Seana.

Ormanın içinden fırladı ve koşarken Broc'un adını seslendi.

Colin hemen ona doğru koştu; aradığı kişi kendisi olmasa da, içgüdüsel olarak bir şeylerin ters gittiğini biliyordu.

Seana, Colin'in yüzünü görünce rahatlamadan neredeyse ağlayacaktı. Nefes nefese ona doğru koştu, babasına yardım etmek için çok geç kalacağından korkuyordu.

"Babam!" dedi histerik bir şekilde, Colin'in kollarına atılarak. Yüzü gözyaşlarıyla yanıyor, gözleri yanıyordu ama umursamadı.

Colin başını tutup bakışlarını kendisine doğru çekti. "Ne oldu kızım? Söyle bana!"

Gözlerindeki endişe, gözyaşlarının yeniden akmasına neden oldu. Yanaklarından aşağı aktılar. Dudaklarında tadına baktı. Hayatında hiç kimseden bir şey dilememişti ama şu an gururu yoktu. Babası için ruhunu satardı.

"Babam," diye hıçkırdı. "Çok hasta!"

Colin onu tuttu, yoksa yere yığılırdı. Uzun ve zorlu koşudan bacağı o kadar çok acımıştı ki. "Bilmiyorum, ne olduğunu bilmiyorum!" Başını histerik bir şekilde salladı. "Karanlıkta yatıyordu!" diye açıkladı. "Nefes almadığını sanıyordum ama alıyordu! Ah, ölmesini istemiyorum!" diye bağırdı, yüreği acıyla burkularak.

"Nerede o?" diye sordu Broc.

Seana, Broc'un kolunu tutmak için uzandı. "Eve," dedi. "Lütfen bana yardım et Broc! Ne yapacağımı bilmiyorum! Ateşi var ve ne yapacağımı bilmiyorum!"

Broc, yıllar önce yaptığı gibi onu kollarına aldı. Güven verici bir şekilde sarıldı ve sırtını sıvazladı. "Endişelenme Seana, elimizden geleni yapacağız! Söz veriyorum kızım, elimizden geleni yapacağız!"

"Acele et lütfen!" diye yalvardı ve adam onu elinden tuttu. "Atlarımızı alacağız," dedi ve onu peşinden sürükledi.

Colin onu aniden kollarına aldığı anda şaşkınlıkla çığlık attı. "Benimle gelecek," dedi ve ses tonunda itiraz kabul etmiyordu. Seana, kucağında olduğu için o kadar rahatlamıştı ki, adamın ona nasıl davrandığına itiraz edemedi. Bacakları o kadar çok ağrıyordu ki, onu yere indirmesi için ısrar edemeyecekti. Ona yaslanıp boynuna sarılıp usulca ağladı. Çok geç kalacaklarından çok korkuyordu. Teninin kokusu onu bir şekilde rahatlatıyor, teninin tuzu gözyaşlarının tuzuyla karışıyordu.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı ona ve sımsıkı sarıldı.

Colin ona cevap olarak sıktı. "Her şey yoluna girecek Seana," diye fısıldadı. "Endişelenme."

Hiçbir şey yolunda görünmüyordu, onu saran kollar dışında. Seana sıkıca tutundu ve tüm gücüyle dua etti.

Bölüm 19

Colin, Broc'un öne geçmesine izin vererek, at sırtında giderken bile onun ağlamasına izin verdi. Broc'un, söylenmesine gerek kalmadan nereye gittiklerini biliyor gibi görünmesine bir anlığına sinirlendi; ama sadece bir anlığına, çünkü Seana'nın acısı yüreğini parçalıyordu.

Kollarına yığılmadan hemen önce yüzündeki ifadeyi fark etmişti. Gizlemeye çalışsa da biliyordu. Onu kollarına alıp bineğine taşımasının sebebi her şeyden çok buydu. Broc'un onu sürüklediğini görünce sadece kısa bir an için kıskançlık sancısı hissetmişti. Bu anda küçük erkek gururuna ayıracak zaman yoktu ve onun tekrar kendisine hükmetmesine izin vermeyi reddetti. Broc, ormanın hemen ötesinde, uçurumun Chreagach Mhor'un -MacKinnon'un kadim druid kalesinin- üzerinde yükseldiği yerde bineğinin dizginlerini çekip onu kollarına almaya geldiğinde, onu yanına bıraktı ve atından inip onu takip etti.

Bir an için şaşkına döndü, çünkü görünürde hiçbir kulübe göremiyordu. Ancak Seana onları uçurum kenarındaki küçük bir girişe götürdüğünde, onları nereye getirdiğini fark etti.

Bu, bu topraklara dağılmış birçok höyükten biri olan devasa bir höyüktü. Ancak bu höyük, neredeyse bir mağara gibi olmasına rağmen, çok daha büyüktü. Bununla bir mağara arasındaki tek fark, taşların birbirine değdiği yerlerde güneş ışığının girmesine izin veren sayısız çatlaktı. Seana ve Broc'u içeri takip etmek için eğildi ve nemli toprak kokusunu içine çekti.

Tek kişilik oda loş ışıklı ve az eşyalıydı. Güneş ışınları kadim druid mezarına her vurduğunda toz zerrelere uçuşuyordu. Seana'nın dası odanın arka tarafında dar bir şiltenin üzerinde duruyordu. Seana ona doğru ilerleyip yanına diz çöktü. Belki de ormanda üzerine konan kara kedi, Donal'ın yanında oturmuş, merakla yaklaşımlarını izliyordu.

"Da," diye fısıldadı Seana. Uzanıp kediye tek bir okşama yaptı, sanki varlığına minnettarmış gibi.

Babası kıpırdamadı.

Colin, yaşadığı yer karşısında bir an dehşete kapıldı. İçinde öfkeye benzer bir his kabardı ama neye veya kime karşı olduğundan emin değildi.

İnsan nasıl ömür boyu böyle yaşayabilirdi ki? Babasının yanında diz çökerken midесinin bulandığını hissetti.

Seana ona gzyaşlı bir bakış attı ve o da onu rahatlatmaya çalıştı ama kelimeler kifayetsiz kaldı.

"Lütfen ona yardım et," diye yalvardı ve Colin'e ihtiyaç duyduğu alanı açmak için ayağa kalktı. Ayağa kalktı ve Broc onu kollarına alarak rahatlattı.

Colin hemen babasını inceledi. Adam kıpırdamadı. Taş gibi hareketsiz ve soğuktu, sanki uzun zaman önce bu kadim mezarına gömülmüş gibiydi. Colin, adamın en ufak bir nefesini hissedebilmek için elini burun deliklerine götürmek zorunda kaldı.

"ok hasta," dedi Seana'ya, endişesi alnına kazınmış bir halde. "Onu buradan çıkarmalıyız!"

"Denedim," dedi Seana gözyaşlarıyla ve tekrar hıçkırmaya başladı. "Yapamadım."

"Onu Meghan'a götüreceğiz, Seana. Meghan onun için ne yapacağını bilir, kızım."

Kaybedecek vakti olmadığını bilerek, babasını kollarına aldı ve onu höyükten çıkarıp güneş ışığına çıkardı. Gözleri alışırken irkildi. Ancak ciğerleri sıcak havayla dolduğunda, o kulübede vücuduna sızan soğuğu fark etti.

Onun nasıl yaşadığını, kendi zalimliğini fark edince kelimeler ağzından döküldü. Uzun zaman önceki ifadesi, ona attığı o yaralı bakış, onu bin kat daha fazla rahatsız etti.

Kedi onları takip etti. Portalda bir nöbetçi gibi oturup arkalarından miyavladı.

Colin'in ilk aklına gelen mantıklı düşünce, onun geri dönmesine izin vermeyeceğiydi.

Asla hayır.

İkisine de lanet olası bir yuva vermek zorundaysa, başını bir gece bile o ıslak toprağa yaslamayacaktı. İkisinin de uzun zaman önce o yerde ölmemiş olması şaşırtıcıydı ve birdenbire Seana'nın neden onu evine kadar takip etmesine izin vermediğini anladı. Kalbi onun için burkuldu.

Öfke ve utanç içini kemiriyordu. Nasıl onun acısına acı katmaya cesaret edebilmişti? Yıllar önce ona nasıl bu kadar zalimce davranabilmişti? Seana, tanıyabileceği en cesur insandı. Vücudunda zerre kadar kendine acıma

yoktu ve gözlerindeki acımayı ona asla göstermeyeceğine yemin etti. Onu bir daha asla incitemeyecek kadar çok seviyordu.

Evet, onu seviyordu, kahretsin!

Onu seviyordu ve onun da onu sevmemesi umurunda değildi. Önemi yoktu.

Şu anda onun için tek önemli şey Seana'ydı. Onu mutlu görmek için her şeyi yapacağına inanıyordu; Broc'a gitmesine izin vermek anlamına gelse bile.

Colin haklıydı.

Büyükannesinin tıp alanındaki derslerinden faydalanan Meghan, ne yapması gerektiğini tam olarak biliyordu.

Seana, babasına ailesinin bir parçasıymış gibi davrandığı için ona minnettardı. Onu malikanelerinin içindeki bir odaya yatırdı ve ona özenle baktı, acısını dindirmek için ona iksir verdi ve ateşini nemli bezlerle düşürdü. Babası bir sıcaktan soğuğa, bir soğuktan sığağa savrulurken, Seana teninin solgunluğundan korkuyordu.

"İyi olacak mı?" diye sordu Meghan'a. Dudağı yumuşayana kadar onu izleyerek bekledi.

Meghan başını salladı. Seana'ya omzunun üzerinden bir bakış attı. "Bilmiyorum," dedi ciddi bir tavırla. "Çok hasta, Seana."

Seana'nın boğazında bir hıçkırık düğümlendi ve ağlamak istedi, ancak bunun durumu hiç iyileştirmeyeceğini biliyordu. Meghan'ın şu anda dikkati dağıtacak bir şeye ihtiyacı yoktu ve Colin ile Broc, Meghan'ın kocasıyla konuşuyorlardı.

"Bildiğim her şeyi denedim," diye itiraf etti Meghan, Seana'ya endişeli bir bakış daha atarak. Meghan'ın yeşil gözleri Seana'ninkilerle buluştu ve bakışları birleşti. Meghan, Seana'yı en kötüsüne hazırlamak için hem teselli hem de güç verdi. Seana güçlkle yutkundu ve babasının yatağının diğer tarafına yürüdü. Mümkün olduğunca göze çarpmamaya çalışarak oturdu, ancak yine de babasına olabildiğince yakın olması gerekiyordu.

"Daha önce de böyle bir hastalığa bakmıştım." Meghan, yatağın karşısındaki Seana'ya baktı ve babasının alnına bir bez koydu. Seana,

Meghan'ın bezi babasının zayıf yanaklarına nazikçe sürmesinden memnundu. "Büyükanne Fia..."

Seana yaşlı kadını zar zor hatırlıyordu. Bazen ormanda ot ararken ona rastlamıştı. Hatta bazen Meghan bile yanındaydı ama Seana konuşamayacak kadar utangaçtı. Çalılıkların arasında saklanıp güvenli bir mesafeden izliyor, keşke başını böylesine sevgiyle okşayan ve yanağından nazikçe öpen bir büyükanne olsaydı diye düşünüyordu.

Bakışları babasına döndü. Babası ona karşı pek şefkatli değildi ama o, onun dünyadaki tek varlığıydı. Seana, babası ölürse ne yapacağını bilmiyordu.

"Büyükanne ne oldu?" diye sormaya cesaret etti Seana.

Meghan başını hüzünle iki yana salladı, Seana anlayışla bakışlarını indirdi. Babasının elini okşamak için uzandı, sonra da onu kendi eline alıp nazikçe tutmaya cesaret etti.

Gözlerini aniden açtığı anda kalbi yerinden fırladı. Doğrudan Seana'ya baktı ve konuştu.

"Aşkım," dedi, sesi zayıftı ve Seana onu anlamak için kendini zorladı. "Geldin..."

Seana yutkundu ve elini sıktı. "Yakında iyileşeceksin baba," diye söz verdi. "Öyle değil mi Meghan?" Colin'in kız kardeşine umutla baktı.

Meghan tereddütlü de olsa başını salladı ve Seana inanmaya cesaret etti.

Titredi. "Seana'yı ağlarken bıraktım," diye saçmaladı ve Seana, adamın onu tanımadığını fark etti. Seana'nın annesi olduğunu sanıyor olmalıydı. "Gidip... onu a-almalıyız..." Gözlerini kapattı. "O daha küçücük bir bebek," dedi ve tekrar uykuya daldı.

"Ben buradayım, baba," diye onu rahatlatmaya çalıştı ve gözleri bir kez daha açıldı.

Bu sefer Seana onun kendisini tanıdığını düşündü.

"Seana mı?" diye sordu zayıf bir sesle.

Seana gülümsedi. "Evet, benim, baba."

Ona gülümsedi ve sonra biraz memnun bir şekilde içini çekti.

"İyi olacaksın, baba."

Gözlerini kapattı ve başını salladı.

"Evet!" diye sertçe karşılık verdi. "Öyle olacaksın!"

Titrek bir nefes aldı ve gözlerini yeniden açtı. "Şimdi Sevgilim'e kavuşacağım... ama bir gün," dedi ona, "beni tekrar göreceksin canım..."

Seana onu dinlemeyi reddetti. "Hayır, baba, beni bırakmayacaksın!"

"Evet," diye güçsüzce itiraz etti. Birdenbire elini tuttuğunu fark etmiş gibiydi ve parmaklarını sıktı. "Ve beni tekrar göreceksin," diye söz verdi. "Sevgilimi göreceksin ve yanında olacağım. Şimdi beni bekliyor, biliyor musun?" Hafifçe gülümsedi ve konuşma çabasını bastırmak için öksürdü.

"Da!" diye itiraz etti Seana. Gözyaşları yanaklarından süzülüyordu.

Meghan'a bir bakış attı. Meghan sessiz kaldı, dikkatinin dağılmaması için bezi çıkardı.

"İki kedi," dedi Seana'ya dönerek. "Ve biz senin gölgen olacağız, seni her zaman gözetleyeceğiz kızım. Göreceksin..."

"Hayır, baba," diye itiraz etti Seana, sanki onu tamamen kendi iradesiyle gitmekten alıkoymak istercesine elini daha sıkı tutarak. "Henüz ölmeyeceksin!"

"Beni ara," diye emretti. Öksürdü, sonra gözlerini kapatıp yine huzursuz bir uykuya daldı. Bir dahaki sefere gözlerini açtığında, onu hiç tanımamış gibiydi. Gözleri ateşle donuklaşmış ve dalgındı.

"Aşkım," diye fısıldadı boğuk bir sesle ve sanki yüzüne dokunmak istercesine elini uzattı.

Seana yutkundü, çünkü hayatı boyunca ona hiç böyle seslenmemişti ve gördüğü kişinin kim olduğunu biliyordu. Annesi. Keder dilini tuttu.

"Seana'yı yalnız başına ağlatma," diye yalvardı, sonra ayağa kalkmaya çalıştı.

Seana onu tekrar yatağa yatırdı. "Hayır, Da, dinlen!"

"Onu ağlatma!" dedi telaşla. Bakışları aniden ona odaklandı.

Seana başını iki yana salladı. Adam onu tanıyamadı. Gözleri yaşlarla doldu ve acısını yutkunarak geri çekti. "O... Yapmayacağım," diye söz verdi.

"Hemen yanına git!" diye emretti.

Seana gözyaşlarına boğulmamak için kendini zor tutuyordu. Ne yapacağını, ne söyleyeceğini bilmiyordu.

Buradayım, Da, diye haykırmak istiyordu. Buradayım!

Meghan yüzünü bir kez daha bezle serinletmeye başladı ve adam yine huzursuz bir uykuya dalarak kendini toparladı. Seana yanına uzandı ve adamın zor nefes alışını dinlerken sessizce ağladı.

"Onu daha önce getirmeliydim," diye hayıflandı. "Onu bu kadar uzun süre yalnız bırakmamalıydım..."

"Elimizden gelenin en iyisini yaptık," diye güvence verdi Meghan.

"Onu oradan çıkarmalıydım," diye hıçkırdı Seana, kendini suçlayarak. Keşke daha önce bir koca bulacak kadar cesur olsaydı...

Keşke Colin'e gitmek yerine doğrudan Broc'a gitseydi.

Ama o zaman bile Broc'un onu elde edeceğine dair hiçbir güvence yoktu ve o da hiçbir şey yapamayacak kadar çaresizdi. Broc ona karşı iyi ve nazikti, ama ona Colin'in baktığı gibi bakmıyordu...

"Colin," diye mırıldandı farkında olmadan, aniden onun yanında olmasına şiddetle ihtiyaç duydu.

Meghan'ın ona baktığının belli belirsiz farkındaydı ama nedenini bilmiyordu ve umursamıyordu. Gözleri ağlamaktan şişmişti ve başı da neredeyse kalbi kadar ağrıyordu.

Odanın kapısı açıldı ama Seana ne başını kaldırdı ne de gözlerini açtı. Meghan'ın arkasında duran kişiye fısıldadığını duydu ama Seana duyduklarını kabullenmeyi reddetti. Ölemezdi. Ölmesine izin vermeyecekti.

Bir ara babasının yanında hıçkırığa hıçkırığa uyuyakaldı.

Seana'nın hatırladığı son şey yanağına dokunan bir eldi ama bunun Meghan'ın eli olmadığını biliyordu. Sert ama nazık dokunuşlu bir erkek eliydi.

Bir şekilde kime ait olduğunu anladı ve elini uzatıp yanağına bastırmaya cesaret etti.

Kirpiklerinden süzülen gözyaşları, babası için olduğu kadar bu ifşa için de neredeyse aynıydı. Bir şekilde kalbini ısıtmayı başarmıştı ve varlığı bile onu rahatlatıyordu; dokunuşu ona güç veriyordu. Fısıldadığı "g'nite" onu uykuya daldırdı... ve tam uykuya dalmadan önce... ya da belki de sadece hayal etmişti... alnına kondurduğu yumuşak öpücük, kalbindeki değilse bile yüzündeki endişeyi yatıştırdı.

O an Colin Mac Brodie'nin aslında o kadar da kalpsiz bir düzenbaz olmadığını anladı.

Bölüm 20

Seana'nın babası, o uyurken gece öldü.

Ertesi sabah onu ormanın kenarındaki tek bir mezara gömdüler. Colin, Meghan'ın kocası ve Broc ile birlikte, onu defnettikleri mezarı kazdılar.

Seana, onun çok sevdiği toprağa cesedini indirdikleri anda kendini hiç bu kadar yalnız hissetmemişti.

Bir önceki geceden kalma gözyaşlarını akıtmıştı ve babasının cesedinin üzerine son toprağı atarken metanetliydi.

Güneş parlaktı, tıpkı babasıyla saatlerce birlikte güneşin altında oturdukları eski günlerdeki gibi... O zamanlar babasının gözleri bu kadar fakir değildi ve ışık onları bu kadar rahatsız etmiyordu.

Bu insanlar iyi ve naziktiler, elbette, ama kimse onu anmak için konuşmuyordu. Burada kimse onu hiç tanımıyordu. Onu sadece Sarhoş Donal olarak tanıyorlardı, ama Seana onu herhangi bir küçük kızın tanıyabileceğı en harika baba olarak tanıyordu. Evet, çok fazla içiyordu, çok erken bayılıyor ve eve gelmeyi unutuyordu. Belki de diğer babaların yaptığı gibi Seana'ya bakmamıştı, ama Seana onu her zaman sevdiğini ve koşulsuz kabul ettiğini biliyordu.

Babasının gözünde mükemmeldi; başkaları onu acınası biri olarak görse bile. Babası, ondan utandığı için bacaklarını düzeltmemişti. Seana yalvardığı için bacaklarını düzeltmişti.

"Benimle kalır mısın?" diye sordu Meghan ve Seana, Colin'in ona evinden bahsettiğinden şüphelendi. Bunu Meghan'ın gözlerinden anlayabiliyordu ama... gururu teklifi reddetmesine neden olsa da, o karanlık yere tek başına geri dönme düşüncesine dayanamıyordu. Babası orayı bir yuva yapmıştı. Şimdiyse kocaman bir taş yığınının başka bir şey değildi.

Seana başını salladı ve ona teşekkür etmeye çalıştı ama kelimeler ağzından çıkmadı.

"İstediğın kadar kalabilirsin, Seana." Kardeşine bir bakış attı ve sonra tekrar Seana'ya baktı.

Seana'nın gözleri yaşlarla dolmuştu ama onları dökmek istemiyordu.

Alison MacLean da Meghan'ı ziyarete gelmişti ve yanında durup onaylarcasına başını salladı. Seana onu tanımıyordu ama Alison'ın gözlerindeki ifade, Seana'ya Alison'ın kalbinin her zaman sandığı kadar iyi ve nazik olduğunu söylüyordu. Babasını hiç tanımamasına rağmen, onun da gözlerinde yaşlar vardı.

Son toprak da küreklenip üzeri ellendikten sonra, saygılarını sunmaya gelenlerin çoğu, giderken ona başsağlığı dileklerini ileterek uzaklaşmaya başladı... birkaçı da koluna hafifçe vurarak. Colin, elinde küreğiyle orada durmuş, ona yaslanmış, alçak sesle Broc'la konuşuyordu. İkisi, Seana'nın hiçbir fikri olmayan bir konu hakkında uzun uzun konuştular.

"Yapabileceğim bir şey varsa," diye ekledi Alison.

Seana takdirle başını salladı ve bu kadar çok yabancının önünde cesur olmaya çalıştı.

"İyi olacağım," diye ikisine de güvence verdi.

Alison, Broc'a bir bakış attı. "Meghan bana onun hakkındaki hislerini anlattı," dedi, "ve bence o iyi bir adam. Babanı kaybetmenin acısını hafifletmek için seni teselli etmeye gelmesi onun için çok iyi."

Elbette çok nazikti. Seana'nın ihtiyacı olduğunda ona yardım etmek için her zaman oradaydı. Bu sabahki varlığı onu şaşırtmamıştı ama Colin'inki gibi rahatlatmamıştı da.

Seana'nın bakışlarını çoğu zaman Colin'e dikmiş, Broc ve Piers'in yanında çalışırken ona güven verici bakışlar atan da Colin'di. Şimdi ise Colin'in onu rahatlatmasını özlüyordu. Colin'in kollarına koşmak istiyordu.

Şimdi teklif etse ve sözsüz seslense, Seana en ufak bir tereddüt etmeden ona doğru atılıp kucağına yığılacağını düşünüyordu. Onun yanında olmasını özlüyor ve bakışlarıyla karşılaştığında kendini çok daha güvende hissediyordu.

"Seni neyin neşelendireceğini biliyorum," dedi Alison ve elini uzatıp onu uzaklaştırmak için elini uzattı.

"Ah, ama kalmalıyım," diye itiraz etti Seana, Alison onu sürüklemeye çalışırken. Çok pratik bir kadın olan Seana, hayat devam ederken bütün gün burada ağlayıp durmanın anlamsız olduğunu biliyordu ama Colin'in yanında olması gerekiyordu. Bunu söylemeye cesaret edemiyordu ama onu bırakmak da istemiyordu.

"Gel," diye ısrar etti Meghan ve ses tonunda itiraz kabul etmiyordu. "Birlikte ziyaret edip yakında akşam yemeği yiyeceğiz. Tanrı aşkına, burada kalmanın sana hiçbir faydası olmayacak."

Seana yumuşadı ve onların kendisini götürmesine izin verdi, ama dönüp Colin'in bakışlarını aramayı da ihmal etmedi.

Adam onu izliyordu ve göz göze gelince hafifçe gülümsedi. Seana bakışlarını ondan ayıramıyordu; gözlerini tepeden aşağı kayıp gözden kaybolana kadar tuttu.

Alison, Broc'un elini çekiştirerek, "Broc sana veda etmeden gitmeyecek," diye söz verdi.

Ama görmek istediği kişi Broc değildi.

Colin'di.

Colin için yüreği ağlıyordu.

"İngiliz kadınlarının modası bu," diyordu Alison, Seana'nın yüzüne pudra sürerken, Seana hapşırıyordu.

"Çamur gibi," dedi, burnunu kırıstırarak parmaklarındaki dokuyu hissetmek için elini uzattı. Yüzü yumuşaktı ve bunu bu kadar kolay bulması onu şaşırttı. Sanki cildi on yıllık kuraklığa dayanmış ve çatlayıp susuz kalacağını tahmin etmiş gibiydi.

"Gözlerini kapat," diye emretti Alison sonra. Seana tereddüt ederek ona temkinli bir bakış attı. Alison parmağını küçük bir keseye soktu ve parmak uçlarında siyah bir maddeyle birlikte çıkardı. "Erkeklerin yüzü boyalı bir kadına karşı koyamayacağını söylerler," dedi Alison.

Seana, yüzünü boyayla kaplamasını isteyen bir adam isteyip istemediğinden emin değildi. Bu düşünceyle kaşlarını çattı ve Meghan ona gülümseyip göz kırptı.

Seana gözlerini kapattı ve Alison siyah külü gözlerinin etrafına sürdü.

"Ah, ama sen çok tatlı olacaksın!" diye haykırdı Alison.

"Çok tatlı," diye güvence verdi Meghan. "Seni istemeyen bir erkek aptaldır!"

Seana'nın yüreği biraz burkulmuştu, çünkü Colin de ona aynı şeyi söylemişti.

Sonra Alison kesesinden Seana'ya kurumuş kan gibi görünen bir şey çıkardı. Alison'ın eli yaklaşıncı Seana panikledi ve bileğini yakaladı.

"Ah, bu ne?"

"Dudakların ve yanakların için," diye açıkladı Alison ve Seana'nın birdenbire kendini saray soytarısı gibi gördüğüne dair bir görüntüsü belirdi.

"Evet, ama bu ne?"

Alison, Meghan'a merakla baktı ve ona sorular sordu.

Meghan omuz silkti. "Bilmiyorum," diye itiraf etti, "ama Piers'ın bana verdiği ipek kumaş dolu bagajdaydı."

Seana yutkundu ve onlara güvenmeye karar verdi.

Ancak Meghan gülümsemeye devam etti ve Alison yardım etmekten o kadar memnun görünüyordu ki Seana kırmızı boyayla ona yaklaştı. "Acaba bunun için hangi bakire kurban edildi," diye mırıldandı kendi kendine.

"Ne dedin?" diye sordu Alison, göreviyle meşguldü.

Seana, kuruyan boyadan kaskatı kesilmiş kaşlarını kaldırdı. "Dedim ki... bana yardım etmek için ayırdığınız zaman için teşekkür ederim," diye yalan söyledi ama Meghan onu duymuştu ve kıkırdamaya başladı.

Kahkahaları bulaşıcıydı ve kısa sürede Seana'yı da güldürdü.

"Eğer şimdi bu olgun meyve dudaklarıyla seni öpmek istemiyorsa, bence o aptalın teki," diye ilan etti Alison.

Seana, Colin'in kendisine gülmemesini umuyordu.

Broc'un ne düşündüğünü birdenbire pek umursamamaya başladı. Artık onunla evlenmek için bir sebebi yoktu ve Meghan ile Alison'a vakit kaybettiklerini söylemeye de gönlü elvermiyordu.

Bir erkeğin ona bakmasına ihtiyacı yoktu. Çaydanlığı vardı ve nasıl demleneceğini biliyordu. Kendine gayet iyi bakabiliyordu.

"İşte!" diye haykırdı Alison ve başyapıtından bir adım geri çekildi.

Seana, Meghan'ın tepkisini bekleyerek bakışlarını üzerinde tuttu, ancak Meghan sadece başını eğdi ve sessizce "Aman Tanrım" dedi.

Seana bunun tam olarak ne anlama geldiğinden emin değildi. Yüz ifadesinde düşüncelerini ele veren pek bir şey yoktu.

"Renkli," dedi ve gülümsedi.

"Kozasından yeni çıkmış bir kelebek gibi!" diye haykırdı Alison.

Seana, patlamak üzere olduğunu hissetti ve yüzündeki pislği hemen sildi, tabii Alison'ın MacLean'ını incitmek istemeseydi. Meghan'ın dikkatli ve yumuşak ifadesinden, Meghan'ın da Alison'ın çabaları konusunda Seana ile aynı şeyleri hissettiğini anladı, bu yüzden Seana sadece takdirle gülümsedi ve Alison'a teşekkür etti.

"Rica ederim!" dedi Alison göz kırparak. "Broc sana karşı koyamayacak!" diye söz verdi. "Bekleyip göreceğiz."

Seana bu düşünceye dayanamadı. Hafifçe gülümsedi ve Colin'in onu gördüğünde gülmemesini umdu.

Bir kucaklamaya ihtiyacı vardı.

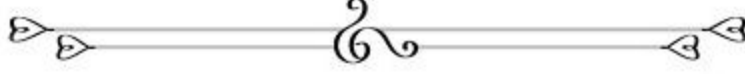
Onun da babasına ihtiyacı vardı ama artık bu imkânsızdı ve şu anda en çok bağlı olduğu kişinin Colin Mac Brodie olması onu korkutuyordu.

Kalbini bir kez kırmıştı ve bunu tekrar yapabilirdi. Bunu istememiş olabilirdi ama kesinlikle yapabilirdi. Bu gerçeği ona hatırlatması için tek yapması gereken, ardında bıraktığı kırık kalpler izini incelemektir.

Mesafeni koru Seana, diye uyardı kendini. Colin Mac Brodie'nin kalbi sadece kendisine aitti.

Belki de hatırladığı zalim, bencil çocuk değildi ama kalbini açıp sonsuz sevgi yemini etmeye de niyetli değildi; hele ki zavallı bir uisge bira üreticisinin kızına.

Bölüm 21

Seana, Meghan'ın kendisi için yaptığı her şeyi takdir ediyordu. Akrabaları Seana'nın babasını tanımasa da Meghan, onlara hem babası hem de Seana için bir günlük yas tutmalarını söyledi. Seana, babalarını onun için tek bir gözyaşı dökecek kadar tanımadıklarını çok iyi bilse de, gösterdikleri saygı onu bir şekilde rahatlatı.

İnsanlarla dolu olan malikaneyi terk edip dışarı çıktı ve günün olaylarını düşünmek için bir anlığına yalnızlığa çekildi.

Babasının bir gün öleceğini ve onu gömecek ve yasını tutacak tek kişinin kendisi olacağını hep düşünmüştü.

Uzun zaman önce onun ölümüne hazırlanmış olması, gerçeği daha da kolaylaştırmamıştı. Colin'in varlığı ve rahatlığı ile Meghan'ın ilgisi, bugün akıl sağlığını korumasının anahtarlarıydı. Meghan ona binlerce kez, hatta bir kez, cesur olduğunu söylemişti ama değildi. İçinde dehşete kapılmış ve yalnız hissediyordu. Seana hayatında ilk kez... gerçekten yalnızdı.

Gece sisli ama sıcaktı ve Meghan, sisin içinde, fark edilmeden kayboldu. Kimsenin onu özlemeyeceğinden emindi. Meghan'ın iki hizmetçisi Colin'le flört ediyordu ve Meghan, sisin içinde eve gitmek yerine geceyi orada geçirmeye karar veren Alison'la derin bir sohbete dalmıştı. Babasının bunu anlayacağını ve eve dönüş yolunda kendini tehlikeye atmak yerine Meghan'ın yanında güvende kalmasını isteyeceğini söylemişti.

Seana bu düşünceyle kendine bir an acıdı. En azından Alison'ın evde onu özleyecek biri vardı... ve yakında... Leith'i olacaktı... ve bir sürü küçük çocuğu olacaktı... belki de babasına benzeyecek küçük oğlanlar... mirasını sürdürecekteler ve herkesi gururlandıracaklardı.

Babası torunlarını görecektik kadar bile yaşamamıştı; Seana'nın torunları olacağı da kesin değildi. Şu anda da öyle görünmüyordu. Birdenbire kalbi kırılmıştı ve Broc Ceannfhionn da onu hiç harekete geçirmiş gibi görünmüyordu.

Broc çoktan gitmişti, özürler mırıldanıyor ve kuzeni Cameron ile köpeği hakkında bir şeyler söylüyordu. Seana ise onun ne hakkında konuştuğunu bilmiyordu, ayrıca soracak gücü de yoktu.

Montgomerie malikanesinin önündeki tarlada تنها bir yer buldu ve çimenlere oturdu.

Seana orada ne kadar süre oturup düşüncelere daldığının farkında değildi. Dakikalarca ya da saatlerce geçmiş olabilir.

Yukarıdaki ay parlak bir şekilde parlıyordu, ancak gece bulutları ışığını gizliyordu. Etrafındaki sis, uçuşan elbise etekleri gibi dönüyordu...

Başka bir gece ürkütücü görünebilirdi ama bu gece öyle değil. Bu gece pelerine ihtiyacı vardı.

Kalbi hem ağırdı hem de sanki çok hızlı atıyordu... Durup durmamaya karar veremiyor gibiydi. Yutkundu ve yıldızlara baktı... O kadar ucsuz bucaksızdı ki... Gökyüzü... Sanki sonsuza kadar uzanıyordu.

Şarkı söylemeye başladı...

Coolins'in yüzünün üzerinden gece sürünüyor, Banshee'nin feryadı etrafımızı sarıyor.

Duin'in mavi gözleri ağlamaktan sönük, Sen gittiğinden beri ve bir daha asla geri dönmeyeceğinden beri...

Bu, babasının ona küçükken söylediği bir şarkıydı; sadece gözlerindeki hüznü bakışlar vardı ve Seana, annesi için söylediğini biliyordu. Şimdi yanındaydı ve ikisinin de şarkısını duymasını ve iyi olduğunu bilmesini umuyordu.

Şarkı onu rahatlatıyordu ve sesi gecede yumuşak bir şekilde devam etti...

Benslerin esintisi hafif hafif esiyor.

Vadideki dereler yumuşak bir şekilde akıyor.

Dalların en koyu gölgelerinin düştüğü yerde,

Kuşlar senin için ağlıyor, asla geri dönmeyecek olan...

Colin onu salondan çıkarken takip etmişti ama bu gece sis çok yoğun olduğu için onu kaybetmişti.

Onu görmeden önce sesini duydu ve şarkısının sesini takip etti. Sesi çok hüznüydü ama içinde hayranlık duyduğu ve sevdiği bir güç vardı.

Onu çayırda otururken buldu ve bir siren melodisi gibi şarkısı onu cezbetmeseydi, onu tamamen kaçırabilirdi. Gece sisi onu sardı, sardı, bir sevgilinin kucağı gibi etrafına sardı.

"Seana mı?"

Sesini duyunca irkildi, şarkı söylemeyi bıraktı ve gözleri kocaman açılmış bir şekilde ona doğru döndü.

"Seni korkutmak istemedim," dedi.

Derin bir nefes aldı, sözlerini yalanladı. "Yapmadın."

"Bir arkadaşlığa ihtiyacın olabileceğini düşündüm," dedi Colin ve öyle olmasını umuyordu. Hayatında hiçbir erkekten bu kadar bağımsız bir kadın tanımamıştı.

Başını salladı ve yıldızlara dönerek ona sırtını döndü. Colin yanına gelip oturdu. Dizini istemeden uyluğuna değdirdi ve nefesini tutarak, ondan çekmesini istememesini umdu. Sanki daha çocukken ilk aşkını yaşarken hissettiği gibi hissediyordu; yanında olmaktan hem heyecanlı hem de gergindi; sanki dokunduğu ilk kadın oydu.

Kalbi biraz daha hızlı atmaya başladı.

"Onu özlediğini biliyorum kızım." Ağzı aniden konuşamayacak kadar kurudu. Sadece onun varlığıyla tahrik olma düşüncesi onu aptalca ve belki de biraz suçlu hissettirdi; çünkü onu bir sevgili olarak görmüyordu ve ayrıca yas tutuyordu.

Muhtemelen onun farkında değildi - kesinlikle öyle davranıyordu - ve hayatında ilk kez bir kadına karşı kendini bu kadar görünmez hissediyordu.

Hoşuna gitmedi.

"Bu elbiseyle çok güzel görünüyorsun," dedi ve sesinin titreyerek onu ele vermesinden hoşlanmadı.

O güzel yeşil gözleri ve dolgun dudaklarıyla ona doğru döndü... ve kız kardeşiyle Alison'ın vücuduna sürdüğü pudra ve ruj izlerini silmek istedi. Buna ihtiyacı yoktu. Yüzü, onun gözünde mükemmeldi.

"Ah!" diye haykırdı ve adamın düşüncelerini hissetmiş olmalı ki aniden bakışlarını kaçırdı ve ellerini ovuşturduğu kucağına baktı. "Kendimi aptal gibi hissediyorum," diye itiraf etti. "Alison'ın duygularını incitmek istemedim ama bu kadar abartılı bir şekilde resmedildiğim için kendimi aptal gibi hissediyorum."

Colin ona gülümsedi. "Buna kesinlikle ihtiyacın yok."

Omuz silkti. "Alison, bunun beni Broc'un gözünde karşı konulmaz kılacağını söyledi."

"Hmmmm," dedi Colin ve sırtıttı. "Bakalım." Yaklaştı, yüzünü inceliyormuş gibi yaptı, her nefesinin, her hareketinin farkındaydı. Derin bir nefes aldı ve kokusunu içine çekip ciğerlerine çekti, tadını çıkardı. Gözleri kapalıydı. Onu kızdırmak, yaklaşmak ve sonra... niyetinin ne olduğunu

bilmiyordu... sadece kokusunu içine çekmenin çok güzel olduğunu biliyordu... ve asla durmak istemiyordu.

Vücudu arzuyla titriyordu ama sakinliğini korudu, yoksa onu çimlere itip hemen sevişebilirdi. O bunu istemiyordu, onu istemiyordu, diye hatırlattı kendine.

Broc'u istiyordu.

Bu düşünce bile midesini bulandırıyor.

Ona baktığında, onun kendisini dikkatle izlediğini gördü.

"Kuyu?"

Colin masumca ona göz kırptı. "Ne olmuş yani?"

"Sanırım oldukça karşı konulamaz," diye sonuca vardı, adam ona doğru hareket etmeyince. Hafifçe güldü ve kasıklarını tırmaladı.

Sırtışı çarpıklaştı. Elinde değildi. Özünde bir haylazdı ve bunu inkâr edemeyecek kadar yaşıydı.

"Evet, ama o koku..." Havayı kokladı. "İşte bu, bir adamı şehvetle aptallaştırmaya yeter."

Tatlı kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "Ne kokusu? Bana hiç koku sürmediler."

Colin havayı tekrar koklayarak onunla dalga geçti. "Elbette öyle yapmış olmalılar."

"Hayır!" diye küfretti, adam ellerinin ve dizlerinin üzerine çöküp bir köpek yavrusu gibi oynayıp etrafındaki havayı kokladığında.

Kıkırdadı ve bu onu cesaretlendirdi. Kahkahasını duymak, gülümsemesini görmek istiyordu. Kaburgalarını koklayarak ona doğru atıldı ve kadın anlık bir korkuyla çığlık attı.

Ellerini uzattı ama onu itmedi. Colin onu koklamaya devam etti... boynuna doğru ilerledi.

"Colin Mac Brodie!" diye itiraz etti. "Ne yapıyorsun?"

"Kendimi durduramıyorum sanırım," diye itiraf etti, burnuyla sırtını çimlere doğru dürterek.

Kahkahaları yükseldi. "Bu gıdıklıyor! Ah, Colin Brodie, ne yapıyorsun!"

Ona aşık oluyordu, yaptığı şey buydu.

Delice ve derin bir aşka tutulmuştu ve buna karşı koyamıyordu.

Çiğli çimenlerin üzerine sırt üstü düştü, kıkırdadı ve bunu duymak onun kalbine iyi geldi.

Avını avlayan bir avcı gibi, onun savunmasızlığını hissetti ve üzerinden geçip onu altına aldı. Adil bir şekilde dövüşmeyecekti. Bir kadını nasıl

etkileyeceğini, nasıl memnun edeceğini biliyordu ve onu savaşımadan kaybetmeyecekti. Yeter ki kadın izin verse, onu mutlu edebilirdi.

Bunu yapma şansına nefes almaktan bile daha çok ihtiyacı vardı.

O gülerken o da ona sırıttı.

Elleri artık omuzlarındaydı, onu uzakta tutuyor, nazikçe itiyordu, ama gerçek bir niyeti yoktu. Colin kıpırdamayı reddetti ve sonra kadın itmeyi tamamen bıraktı, o uzun, ince parmaklarını teninde bıraktı... onu kışkırtıyordu...

Gülmeyi aniden bıraktı ve adamın onun nefes alışını, şaşkınlık dolu bir soluk alışını duydu; sanki şimdi durumlarının farkına varıyordu.

Vücudu sertleşti, ama şehvetini dizginlemeye çalıştı.

Seana, Colin'in altında bu kadar kolay yer aldığı için irkilerek ona baktı. Kalbi çarpmaya başladı, gecenin karanlığında davul sesleri gibiydi. Parmaklarının ete değdiği yerde teni sıcaktı ve bu gerçeğin farkına vardığında içinde oluşan hislerle nefesini tuttu.

Ay ışığında parlayan mavi gözleri, kalbini delip geçiyor, gümüş rengi saçları ise erimiş altın gibi dökülüyor, yüzünü okşuyordu. Uzamaya başlayan koyu sakalının üzerinde teni soluktu ve bu da yüzünü daha da keskin gösteriyordu.

Seana yutkundu.

"Güldüğünüzü duymak güzel."

Seana'nın kalbi kaburgalarını zorlayacak gibi atıyordu. Tekrar yutkundu. "Evet, şey... gülmek güzeldir," diye fısıldadı.

"Çok güzelsin Seana," dedi ve Seana'nın itiraz etme şansı olmadı. Adam ona dokunmak için uzandığında nefesini tuttu. "Ve buna ihtiyacın yok..." Başparmağını dudaklarına sürterek boyayı ilk başta sertçe sildi, sonra yavaş yavaş Seana'nın durduramayacağı kadar nazik okşamalara başladı.

Düşüncelerinin onun dokunuşuyla dağılmasını güçlükle engelleyebiliyordu.

Hiç konuşamıyordu.

Gözlerini kapatıp, parmaklarının dudaklarındaki dokunuşunun tadını çıkardı. Her yumuşak dokunuşta, içinde derinlerde bir yerlerde bir şeyler harekete geçiyor, bedenini hiç hayal etmediği şekilde canlandırıyor.

Aniden her şey keskinleşmiş gibiydi... koku alma duyusu... serin gece havasının teninde bıraktığı his... gecenin koyu, şehvetli renkleri... baştan çıkarıcı sis... serin fısıldayan parmaklar gibi vücuduna dokunması... üstlerindeki koyu mavi-siyah battaniye...

Seana derin bir nefes aldı ve dokunuşunun uyandırdığı imgelere daldı.

Colin'in ellerinin o kadar çok kadını sevmiş olması şimdilik önemli değildi. Şu anda, ona sanki tek kadınmış gibi hissettiriyordu. Dokunuşu onu çok seviyor, daha önce hiç hissetmediği kadar hissettiriyordu...

Kirpiklerini kaldırdığında adamın yüzüne baktığını gördü, ifadesi o kadar yoğundu ki ağlamak istiyordu. Kendini tutamadı... gözleri doldu.

"Korkuyorum," dedi ve yutkunmasını izledi. Dudakları titremeye başladı ve nedenini bilmiyordu. O anda, duygularını hiç kontrol edemiyordu. Sanki içindeki duygular aniden yükselip nefesini kesiyor ve onu bunaltıyordu.

"Biliyorum." Alt dudağını şefkatle araladı ve Seana onun için ağzını açtı... farkında olmadan dudaklarını araladı. Başını geriye doğru eğdi ve adamın vücudunu üzerine doğru indirdiğini, sonunda nazikçe üzerine uzandığını hissetti. Hissi o kadar lezzetli, sıcak ve baş döndürücüydü ki, boğazının arkasında gözyaşlarının tadını alacak kadar sert yutkundu.

"Neyden korkuyorsun, Seana?"

Sen, diye haykırmak istiyordu.

Vücudunun sıcaklığı başını döndürdü. "Yalnız olmak," diye itiraf etti, zorlukla da olsa, çünkü bu, istediğinden fazlasını açığa vuruyordu... Keşke bilseydi...

Keşke onun onsuz yaşamak istemediğinin kendisi olduğunu anlasaydı...

Kuyruğunu bacaklarının arasına alıp yanındaki kadının kollarına doğru kaçırdı.

Aman Tanrım, ona hayatında ihtiyacı vardı ve bu gerçek onu babasının ölümünden bile daha çok korkuttu. Colin bir şekilde kalbine girmenin bir yolunu bulmuştu.

"Asla yalnız olmayacaksın," diye yemin etti. "Bir gün torunların etrafında toplanmışken öleceksin."

O vizyonu göremiyordu.

Ona öyle görünmüyordu.

Yüzünün yanından bir damla yaş süzüldü ve saçlarına döküldü.

"Ağlama kızım." Sesi yumuşak ve şefkatliydi. "Ağlama."

Sonra ağzını onun yanağına yaklaştırdı ve diliyle gözyaşlarını nazikçe yaladı.

Seana'nın vücudu, dokunuşunun şokuyla titredi.

Arzu korkuyla savaşıyordu.

Sonra yanağından öptü ve dudaklarına doğru yöneldi, Seana'nın kalbi durma noktasına geldi.

Bölüm 22

Kendini tutamadı.

Onu öpme arzusu çok büyüktü, ihtiyacı ise karşılanamazdı.

Yavaşça ağzını onunkine yaklaştırdı, ateşli dudaklarına onun güzel dilinin ilk sıcak dokunuşunu bekliyordu. Dudakları tahmin ettiğinden daha yumuşaktı... ve onun için tatlı tatlı titriyordu.

Onu reddetmek için dudaklarını birbirine bastırmadı ama ayırmadı da ve belki de ne yapacağını bilmediğini düşündü.

"Aç bana," diye fısıldadı ve itaat ettiğinde ürperdi. "Ah, kızım," diye mırıldandı ve kalçalarını ona doğru yuvarlayarak her nefis kıvrımının tadını çıkardı. "Çok iyi hissediyorsun..."

Ellerini saçlarının arasına gömdü, başını ellerinin arasına aldı, ağzının derinliklerine bastırdı, onu tattı, içinde olmaya ihtiyaç duydu.

Hiçbir zaman birini bu kadar istememişti.

Gözlerini kapattı ve öpücüğü derinleştirdi, kendini tutamayarak, kızın ona tatlı, yumuşak dilini uzattığında zevkten inledi.

Tatlı.

Lezzetli.

Onun teklifini açgözlülükle kabul etti, dilini nazikçe emdi, ağzının baş döndürücü nektarını içine çekti. Onu yutmak istiyordu. Gece sisi gibi, kokusu onu sardı, duyularını sardı, kafasını daha önce hiç bu kadar yoğun bir şekilde deneyimlemediği sahiplenici düşüncelerle doldurdu.

Onu istiyordu, onun kendisinin olmasını istiyordu.

Sadece onun.

İhtiyaç, kasıklarını pençeliyor, onu yatıştırmasını istiyordu. Bunu çok istiyordu, buna çok ihtiyacı vardı.

Her şeyden çok bu kadını alıp kendisine ait kılmak, onun bedenini hayatıyla doldurmak istiyordu.

Ona zevk vermek istiyordu... Ona almadan da verebildiğini göstermek istiyordu...

Kalbi kulaklarında bir savaş davulu gibi gümbürdeyene kadar çılgınca atıyordu. Kadın hafifçe inledi ve bu onu tamamen sertleştirdi. Sınırdaki

olduğunu biliyordu... aklın sınırında...

Elini vücudundan aşağı doğru kaydırdı, dokunuşunun altında kıvrımlarını test etti... güzeldi... beli çok inceydi ve kalçaları mükemmel bir şekilde kavisliydi... bir erkeğin vücudunu beşiğe koymak için yaratılmıştı... sadece onun...

Onun bedeninin içine gömülmek nasıl bir duygu olmalı... Onu tamamen sardığını hissetmek...

Onu elde edebileceğini biliyordu.

Yüzündeki şaşkın ifade bunu söylüyordu.

Seana'nın kalbi kulaklarında acımasız bir şekilde çarpıyordu.

Artık bedeni onun emrinde değildi.

Her duyguyu çağrıştıran bir flütçü gibi, bedeni onun her fısıltısına, her dokunuşuna itaat ediyordu.

Tanrım, ama onun çıkardığı hafif inlemeler bile onu heyecanlandırıyordu. Yüreğine müzik gibi geliyordu. İçini dolduruyor, ruhunu yükseltiyor ve ona istediği her şeyi vermeyi arzulamasını sağlıyordu...

Onu mutlu etmek istiyordu, onu memnun etmek istiyordu.

Ona çocuk vermek ve uyurken yüzünü okşamak istiyordu.

O an ona her şeyi vermek istiyordu, her şeyi...

Eğer kalbini isteseydi, onu ona verirdi.

Eğer onun nefesini istiyorsa, o da memnuniyetle verirdi.

Boğazını öptü ve Seana içgüdüsel olarak başını geriye atarak ona tüm zevkini tattırdı. Dili, teninde büyü yaptı, onu kışkırttı... tadına baktı...

"Colin," dedi sızlanarak.

Cevap vermedi, onu öpmeye devam etti ve Seana, eğer durursa öleceğini sandı. Aniden ağzını boynuna doğru açtı ve dişlerini nazikçe etine geçirerek şefkatle ısırıldı.

Seana zevkten çılgık attı ve kalçaları içgüdüsel olarak yukarı doğru fırladı... daha fazlasını arıyordu...

Tekrar onu kendine bastırdı, kalçalarını ona doğru yuvarladı, boğazına doğru inledi ve vücudu zevkten titredi.

Ah, ama daha fazlasını istiyordu... daha fazlasına ihtiyacı vardı... onun bunu bulmasına yardım etmesini istiyordu. Bacaklarını ayırdı, ona en çok ihtiyaç duyduğu yerde sertliğini hissetti ve bacaklarının arasına kayarak onları daha da ayırdı.

Seana, bacaklarını onunkilere dolayarak, vücudundaki her siniri hissederek, küstahça karşılık verdi. Adam ona nazikçe dokundu ve Seana,

bu zevkten öleceğini sandı. O anda, aralarında duran kıyafetlerden nefret etti... daha derin, daha yakın bir şey istedi...

Aman Tanrım... daha fazlasını istiyordu... içgüdüsel olarak yalnızca onun verebileceğini bildiği bir şey.

Ama o anda geri çekildi ve Seana, adamın bu basit geri çekilmeyeyle ruhunu göğsünden söküp aldığını sandı.

Ay ışığının aydınlatığı karanlıkta soluk mavi gözleri ve ardındaki düşünceleri okunamayacak kadar keskin bakışlarıyla ona baktı. O kadar güzeldi ki, kadın ağlamak istedi.

İçini bir karışıklık kapladı.

Bakışları onu baştan çıkarmıştı... dudakları onun yumuşak dokunuşunu arzulamasına neden oluyordu... elleri onu arzuyla titretiyordu...

Onu geri çekmek istiyordu, onu asla terk etmemesi için haykırmak istiyordu... ama cesaret edemiyordu.

"Güzel," diye fısıldadı. Kalbi göğsünde küt küt atıyordu. "Çok güzelsin Seana," dedi tekrar.

Ama bunu gerçekten kastetmiş olamaz.

Gözleri yaşardı.

Şimdi ona bakışı, çok uzun zaman önce ona baktığından çok farklıydı...

Seana konuşamıyor, hareket edemiyor, sadece acımasız bir avcıyla karşı karşıya kalmış çaresiz bir hayvan gibi gözlerinin içine bakabiliyordu... ama onu tutan şey korku değildi. Onu saran o kadar büyük bir özlemde ki. Bakışları onu şaşkına çeviren duygularla doldurdu.

Bunun için minnettar hissetmek istemiyordu...

Onun geri çekildiğini hissettiğinde yüreği göğsünde sıkıştı.

Aman Tanrım, onu ne kadar kolay yakalamıştı.

Ve şimdi o kadar kolay durabiliyordu ki, kadın da bir şeyler istiyordu.

Seana, nefesini kesecek kadar yükselen duyguları yuttu. Şimdi onu tatlı sözlerle yatıştırıyordu, ama kalbinde onu bir kez daha reddetmişti ve bunun acısına dayanamıyordu.

Gözlerinde apaçık bir arzu vardı ve Colin bunu görünce ürperdi. Ama gözyaşları da vardı... Dökmemek için elinden geleni yaptığını biliyordu. Onu incitmek istemiyordu.

Her şeyden çok onu memnun etmek istiyordu.

Arzu aşk değildi ve sonradan pişmanlık duymak istemiyordu.

Bu, hayatında yapmak zorunda kaldığı en zor şeydi ama bir şekilde kendini kurtardı. Titreyen kollarıyla kadının üzerinden kalktı, yana

yuvarlandı ve sonra elini kaldırıp alnındaki saçları düzeltti.

Onu görmek istiyordu... Ona sarılmak istiyordu... Onu sevmek istiyordu... Her zaman... Ama onu zorlayamıyordu... Onu baştan çıkaramıyordu.

O değil.

Ona kendi isteğiyle gelmesi gerekir.

Ve çok erkendi.

Babası daha bu sabah toprağa verildiği için bu gece fazlasıyla savunmasızdı. Hayır, onu istiyordu ama onun da kendisiyle birlikte olmasını istiyordu. Onu sadece birinin onu kucaklamasına ihtiyacı olduğu için istemiyordu. Geçmişte, neden onu sevmesine izin verdiği onun için önemli olmayabilirdi ama şu anda önemliydi.

Ve bu çok fazla önemliydi.

Arzusuna hakim olmayı kendi kendine istedi, onu ne kadar çok istediğini düşünmemeye çalıştı... Kasıklarındaki zonklayan ağrıyı.

Yutkundu ve başparmağıyla yanağını okşadı. "Bir daha asla o güzel yüzünü saklama," diye fısıldadı.

Gece serin olmasına rağmen, geriye uzanıp tuniğini başından geçirdi ve çıkardı. Bezi yüzüne doğru kaldırdı ve yüzündeki rengi silmeye başladı.

"Alison'ı dinleme," diye emretti, gözyaşlarını pudrasıyla birlikte silerek. Aralarındaki havayı yumuşatmaya çalışarak hafifçe kıkırdadı. "Ve hazır bunu yaparken... Meggie'yi de dinleme."

Daha sonra kendine tekme atacağını biliyordu.

Hayatında hiç bu kadar çok istediği bir şeyden vazgeçmemişti; ve onu geri isteyen bir kadından da vazgeçmemişti.

"Kız kardeşim erkeklerin şampiyonu değil," diye açıkladı ve ona göz kırptı. Eğilip burnunun üstüne masum bir öpücük kondurdu.

"Senin acımana ihtiyacım yok, Colin Mac Brodie!" diye haykırdı, yüzünü iterek. Onu iterek uzaklaştı ve ayağa kalktı.

Colin, onun tepkisi karşısında şaşkın bir şekilde orada oturuyordu.

Seana buna dayanamadı.

Nasıl olmuştu da onun öpücüklerine, tatlı diline, nazik okşamalarına kurban gitmişti?

Zayıftı ve bu sefer kendisini bir kez daha ona zarar verebilecek bir konuma soktuğu için kendinden nefret ediyordu.

Kendisiyle o kadar gurur duyuyordu ki... Kendini o kadar güçlü sanıyordu ki, ama aslında öyle olmadığı ortadaydı!

Ayağa kalktı, elbisesini silkeledi, kendisine ihanet etmekle tehdit eden hıçkırıklarını bastırmaya çalıştı. Gözlerini ondan kaçırdı, gözyaşları yanaklarından aşağı akıyordu.

"Seana mı?"

"Senin acımana ihtiyacım yok!" dedi ona ve bir daha zayıf olmayacağına yemin etti.

Meghan'ın elbisesinin eteğini kavrayarak ona doğru uzandı. Seana onu hızla çekti. "Bana dokunma!"

"Seana," diye yalvardı. "Ne dedim? Ne yaptım?"

"Hiçbir şey!" dedi ve sesi neredeyse çatlayacaktı.

Hiçbir şey söylememişti! Ve hiçbir şey yapmamıştı da - sorun da buydu! Seana, devam etmesini istediği için kendine öfkeliydi. Bu ne çılgınlıktı?

Ne aptalmış!

Onu bu kadar kolay kendi arzularına terk edip kendi arzularından vazgeçmesi onu nasıl bu kadar incitebilirdi ki! Colin Brodie'nin en iyi yaptığı şey buydu: kadınları sevmek ve onları terk etmek! Sadece onunlayken, onu baştan çıkarma zahmetine bile girmemişti. Ona layık değildi, hiç olmamıştı!

Meghan'ın yanına dönemezdi, kız kardeşinin yanında olmaya dayanamazdı. "Meghan'a söyle, elbisesini yarın geri vereceğim!" dedi ve hıçkırıklara boğularak kendini daha fazla utandırmadan aceleyle uzaklaştı.

"Seana!" diye seslendi arkasından.

Durmadı, onunla yüzleşemedi.

Gözyaşları yanaklarından aşağı akıyordu ve onları silerek yoğun gece sisinin içinden görmeye çalışıyordu.

O buraya ait değildi.

"Nereye gidiyorsun, kızım?"

"Eve!" diye cevap verdi ve onu durduramadan ormana doğru kaçtı.

Bölüm 23

Cameron ormanda kaybolmuştu ve Broc onu bulmaya kararlıydı.

Broc, Seana'ya saygılarını sunduktan sonra eve vardığında, kuzeninin ormana doğru süzüldüğünü gördü. Saat ne kadar geç olsa da, Broc ortalıkta dolaşırken ne halt ettiğini hayal bile edemiyordu. O da şüpheli davranıyor, takip edilip edilmediğini görmek için omzunun üzerinden bakıyordu. Broc'a doğru bir bakış atsa da, Cameron'ın onu görmediği aşıkardı, çünkü kuzeni hiçbir tanıma belirtisi göstermeden ormana dalmıştı.

Gece sisliydi ve muhtemelen Broc'u Cameron'ın görüş alanından gizliyordu. Sorun, Cameron'ı da kendi görüş alanından gizliyor olmasıydı. Bu gece ormanda neredeyse hiçbir ses duyulmuyordu; gözetlenecek bir hayvan da yoktu. Sessizliği neredeyse ürkütücüydü.

Ormanda ustalıkla ilerlerken, hafızasının rehberliğine güveniyordu. Bu ormanlar ona sadece çocukken burada çok zaman geçirdiği için tanıdık geliyordu. MacKinnon, MacLean ve Brodie toprakları arasındaki sınır bölgeleriydi bunlar; artık Montgomerie'nin de. Bu ormanların hangi klanı ait olduğu belli değildi çünkü uzun süredir anlaşmazlık içindeydiler ve öncelikle zamanın en büyük kılıcına aittiler. O an için Montgomerie'ye ait gibi görünüyorlardı, ama Broc bunu kesin olarak kabul etmiyordu.

Çocukken bu ormanda savaşmışlardı; her klan birbirine karşı savaşmıştı; özellikle MacKinnon'lar ve Brodie'ler kılıç yerine sopa kaldırmışlardı. Colin ve o, bölünmüş sadakatlerine rağmen bu sayede arkadaş olmuşlardı. Seana ile de ilk kez burada tanışmıştı.

Broc, iki arkadaşı arasında bir şeyler olduğunun farkındaydı, ancak ikisi de bunun farkında değil gibiydi. Yıllar önce ikisini birlikte hayal etmemiş olabilirdi ama Seana büyüyüp hoş bir kadın olmuştu ve Broc, Colin'i çok sevse de, onun Colin üzerinde bu kadar etkili olması bir tür şiirsel adaletti. Arkadaşının bir kadın tarafından alt edilmesinin zamanı gelmişti. Ve Colin'in çöküşünün Seana'ya ait olduğunu görmek daha da tatlıydı.

Kuzenini düşününce morali bozulsaydı da, ikisinin bir arada olması düşüncesiyle içten içe kıkırdamasını engelleyemiyordu.

Colin ve Seana; bunu kim tahmin edebilirdi ki.

Belki de bir Tanrı vardı.

"Hak ettin, tatlı dilli piç!" diye fısıldadı kendi kendine.

Seana'nın onu kulaklarından yakalayıp, onu ganimet olarak o sevgi dolu testislerine asmasını umuyordu.

Bir ayak sesi dikkatini çekti. Sanki ona doğru geliyorlardı.

Cameron!

Broc, ağaçların arasından fırlayıp üzerine doğru gelen silueti görünce saklanmaya bile vakit bulamadı. Durduğu yerde donakaldı. Önce siluet tanınmaz hale geldi, sonra da onu gördü. Nereye gittiğine dikkat etmiyordu, nişan alıp doğrudan ona çarptı, hiç durmadı, onu hiç gözetlemedi, ta ki çok geç olana kadar.

Adamın ciğerlerindeki havayı boşalttı, ama adam çarpmanın etkisiyle kıpırdamadı. Adama çarptığında çığlık attı ve adam, kadının geriye doğru, kış üstü düşmemesi için onu tutmak zorunda kaldı.

"Seana!"

Neredeyse histerik bir şekilde ağlıyordu, korkacak kadar bile üzgün değildi. Broc onu kollarından tutup hafifçe sarstı.

"Seana! Neyin var kızım, söyle bana!"

Seana nereye gittiğini zar zor görebiliyordu ama Broc'un sesini tanıdı ve onu gördüğüne minnettar olarak hemen kollarına atıldı.

"Colin!" diye hıçkırdı, ama yüreğindeki acıyı tek kelime bile söylemek istememişti ve Colin onu daha da sıkı kucakladı.

"Ah, Seana!" Sırtını sıvazladı. "Şimdi ne yaptın, kızım?"

Seana, onları görebilecek biriyle karşılaşmayı hiç beklemediği için gözyaşlarına boğulmuştu. Yüreği acıyordu ama bu Colin'in değil, kendisinin suçuydu. Broc'u rahatlatmaya çalıştı, sırtını sıvazladı ve Colin söz konusu olduğunda onu kurtarmaya geldiği son zamanı hatırladı. Aralarına girmek istemiyordu ve gerçekten de Colin hiçbir şey yapmamıştı.

Onun ne olduğunu, kim olduğunu bilmesine rağmen onu kalbine kabul eden aptal oydu.

Colin, kendisi olmaktan başka bir şey yapmamıştı.

Seana, Broc'un tuniğiyle gözyaşlarını silip doğruldu. "Hiçbir şey yapmadı, Broc." Uzanıp adamın büyük göğsüne vurdu. "Hiçbir şey yapmadı," diye onu temin etti, sevebileceğini sandığı o nazik deve bakarak. Ama sevedemedi. Artık babası gitmiş ve içindeki telaş geçmişti, Broc'u daha önce hiç sahip olmadığı bir netlikle görüyordu.

Onu sevebileceğini umuyordu ve belki de sevebilirdi... ama Colin yoktu.

Aptal kalp.

"Hepsi benim suçum!"

Broc da onu sevmiyordu; hatta ona sevebileceğini hissettirecek şekilde bakmıyordu bile.

Colin'in ona bakış şekli kesinlikle böyle değildi.

Yutkundu güçlükle.

"Ah, Seana," dedi tekrar ve uzun zaman önce yaptığı gibi başını okşamak için eğildi. Dostça, hatta şefkatli bir hareketti, ama umutlu bir sevgiliye verilebilecek türden bir hareket değildi. Seana, bu onaya gülümsedi. "Seni bu kadar üzecek bir şey yapmış olmalı! Söyle de o lanet olası piç kurusunun burnunu kırayım. Seni bir kez incitmişti ve bir kez yeterdi!"

Seana histerik bir şekilde güldü. "Hayır! Ona zarar vermeyeceksin!" diye ısrar etti arkadaşına. "Yemin ederim hiçbir şey yapmadı! Benim suçum!" diye küfretti. "Colin hiçbir şey yapmadı, kendisi dışında, bense sadece aptalım!"

Ne demek istediğini anlamış gibiydi, çünkü ona anlayışlı bir bakış attı. "Ah, değilsin!" diye itiraz etti ve ona bir kez daha sarıldı. "Sen aptal değilsin, canım Seana!"

Seana, a lamamaya karar vermesine rağmen tekrar a lamaya başladı.

"Ah, zor bir gün ge irmişsin," dedi onu teselli ederek. "Seni eve bırakayım."

Seana başını salladı ve adam ormana baktı, onu takip etmesi için ısrar etmeden önce sadece bir an tereddüt etti. "Gel," dedi kaşlarını çatarak.

Seana itiraz etmedi. Gece, daha önce hiç g rmediğı kadar sisliydi ve kalbi hiç olmadığı kadar acıyordu. Bir omuza ihtiyacı vardı ve Broc ona her zaman cömertçe destek olmuştu.

Sis o kadar yo undu ki Seana önlerindeki yolu zar zor görebiliyordu.

"Konuşmak ister misin?" diye sordu yürürken.

Seana titredi ve başını salladı. Adam ona baskı yapmadı, sadece daha sıkı sarıldı.

" ok berbat bir gece," dedi konuyu değiştirerek. "Sisin bu kadar yoğun olduğunu hiç görmemiştim!"

"Evet," diye onayladı Broc. "Berbat bir gece." Ve sanki birini... ya da bir şeyi arıyormuş gibi etrafına bakındı.

Seana, tam olarak  ş mese de yine titredi. İçini bir huzursuzluk kapladı. "Burada ne yapıyorsun sen?"

Yürürken onu nazikçe sıktı. "Soru şu... bu saatte dışarıda ne yapıyorsun? Meggie ile kalacağını sanıyordum, kızım? Hiç kendin için endişelenmiyormusun?"

"Ben burada yaşıyorum Broc! Bu ormanlarda ne yapacağımı biliyorum - sis olsun ya da olmasın. Ruhları kontrol etmek için bu ormanlarda birçok gece yürüdüm. Ve her neyse, ne olacaksa olacak," dedi ona ve buna tüm kalbiyle inandı. "Hayatını korkarak yaşayamazsın!"

Babası ona bunu öğretmişti. Ne kadar yoksul olsalar da, her güne büyük bir umutla yaklaşmıştı.

"Hayır," diye onayladı Broc. "Yapamazsın. Bu yeterince doğru."

Babasını çok özleyecekti ama babası umudunu ona bırakmıştı ve Seana bunun için minnettardı. Gece ne kadar karanlık görünse de Seana sabah ışığının geleceğini biliyordu.

"Baban seninle gurur duyardı kızım."

Seana, Broc'a gülümsedi. Broc'un ona söylediği nazik bir sözdü ve belki de bu an onu neşelendirebilecek tek şey buydu. "Onu küçümsemeyen tek kişi sendin Broc. Seni çok severdi!"

"Ben de ondan hoşlanırdım," dedi Broc. "İyi bir adamdı."

Seana gülümsedi. "Ah, sadece onun içkisini seviyordun!" diye takıldı. "Ama evet, o..." Boğazında yükselen keder düğümünü yuttu ve tekrar ağlamamak için kendini zor tuttu. "...çok iyi bir adamdı."

Sessizce yürüdüler ve Seana buna minnettardı, çünkü sakinliğini koruyup babasından da bahsedebileceğini sanmıyordu. Aralarındaki hava, orman havası kadar kasvetliydi.

"Peki, o gittikten sonra şimdi ne yapacaksınız?"

Seana seçeneklerini kısaca düşündü, o kadar azdı ki. "Uisge beatha'yı yap," dedi tereddüt etmeden. "Bu babamın mirasıydı ve neden devam ettirmeyeyim ki? Ruhları onun kadar iyi tanıyan çok az kişi var."

"Çok doğru," diye onayladı Broc. "Ama Seana," diye başladı, dikkatli bir ses tonuyla. Seana ne söyleyeceğini biliyordu. "Kızım..."

Duygularını incitmek istemediğini biliyordu, ama morali babasınıninkinin gölgesinden öteye gitmemişti. Aslında, babası, değerli tarifini o kadar gizli tutuyordu ki, başka bir canlıya sunmak yerine hepsini yere dökerdi.

"Biliyorum Broc," dedi Seana, dikkati dağıttığı için minnettar bir şekilde. "Ama bu benim suçum değil. Çok fazla kutlama oldu ve uisge'yi yaşlandırmak için yeterli zaman olmadı. Perilere paylarını vermezsen olacağı bu."

Broc karnını tuttu ve Seana da savunmacı tavrını hiç kaçırmadı. Ruh haline rağmen bu hareket onu gülümsetti. Hatta neredeyse gülecekti.

"Neyse, sana iyi geliyor Broc! Bu kadar çok içmenin cezası bu işte!"

"Ah!" diye haykırdı. "Tıpkı Iain'in lanet karısı gibi konuşuyorsun! Bir adamın hayatındaki zor duruma hiç acıma yok!"

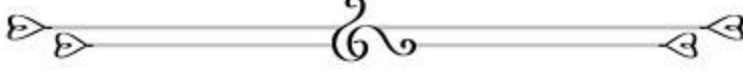
Seana o zaman güldü. "Onu şimdiden sevdim," dedi Broc'a. "Tam da gönlüme göre bir kadın gibi!"

"O da benim gibi bir kadın," diye itiraf etti. "Keşke ben ona önce ulaşıyaydım." Güldü. "Eğer benim lordum ve dostum olmasaydı, sanırım onu dul bırakmak zorunda kalırdım."

Seana da onunla birlikte güldü. "Yalancı! Bir sineğe bile zarar verirsin, Broc Ceannfhionn!"

Hayretle başını salladı. "Neden herkes bunu söylüyor?"

Bölüm 24

Gitmesine izin vermişti ama bu bir hataydı. Gece, bu ormanda tek başına dolaşması için fazlasıyla tehlikeliydi.

Çok fazla duygusal davrandı.

Colin, adını haykırarak onu ormana kadar takip etti ama kadın cevap vermeyi reddetti. Onu üzecek ne yaptığının farkında bile değildi. Doğru olanı yapmak için çok uğraşmıştı... Onu korumak için... Kendinden bile.

"Seana!" diye seslendi.

Cevap yoktu ve Tanrım, bu ormanı onun kadar iyi tanımıyordu. Bildiği kadarıyla, daireler çizerek koşuyordu. Nefesinin altında bir küfür mırıldanarak, yönünü bulmak için durdu ve ormanı seyretmeye koyuldu.

Kanlı çürümüş sis!

Nereye gitmişti?

"Seana!"

Cevap yok.

"Lanet olsun!" diye kendi kendine alçak sesle küfretti. Ona ne yapmıştı ki? Anlamaya çalışarak orada durdu ama anlayamadı. "Ne yaptım ben?" diye sordu, özellikle kimseye değil. Başının hemen üzerinde bir tıslama sesi duyunca aklını kaçıracak gibi oldu.

Colin irkilerek çığlık attı ve geriye doğru sendeledi.

Bakışları suçluyu aradı ve buldu.

Bir kediymi.

Seana'yı babasının imbiğinin yanında bulduğu gün kafasına konan aynı lanet kedi. Ensesindeki tüyler diken diken oldu ve bir dizi küfür savurdu.

"Şeytan kedi!" dedi ona dik dik bakarak. O da sadece ona baktı, gözleri karanlıkta hafifçe parlıyor, kırpışıyor.

Siyah bir kediymi... en ufak bir batıl inancı yoktu gerçi. Bu saçmalığı çoktan ölmüş büyükannesine ve kız kardeşine bırakmıştı. Yine de, geceyle neredeyse fark edilmeyecek kadar karıştığı için rengine dikkat etmemek elde değildi. Burada her şey saklanıyor olabilirdi.

Titreyerek kediden uzaklaştı, birdenbire Seana'yı bulmak için biraz çaresiz hissetti.

Orman sessizdi... çok sessizdi...

İçinde bir şeylerin ters gittiğini hissediyordu... Aralarındaki şeylerin bırakılma şeklinden çok daha fazlasıydı bu.

Tekrar adını seslendi ve iyi olduğunu umarak peşinden koştu.

Ona bir şey olursa kendini asla affetmezdi.

Höyük, Seana'nın bıraktığı gibiydi.

Elbette öyleydi; neden olmasın ki? Artık burada işleri değiştirecek kimse yoktu; zaten babası da son haftalarda yatağından pek kalkmamıştı. Küçük evlerini darmadağın edecek kadar da paraları yoktu. Evleri, başkalarının yaşam tarzına kıyasla bakımsızdı.

Seana, başkalarının pencerelerinden içeri sık sık bakar, etrafa saçılmış battaniyeler ve güzel mobilyalarla döşenmiş rahat odalarını kıskanırdı. Ancak şu anda, bu kıskançlığın hiçbirini bulamıyordu. Kendi mobilyaları kabaydı ama babasının elleriyle özenle yapılmıştı. Seana elinden geldiğince ona yardım etmiş ve yanlış bir şey yaptığında asla şikayet etmemişti.

Babasıyla birlikte akşam yemeği yedikleri küçük masaya doğru yürüdü ve parmaklarını pürüzlü tahtanın üzerinde gezdirdi. Bir köşesi, Seana'nın yardım çabasından dolayı, gözle görülür şekilde kesilmişti. Coşkusu yüzünden baltayı gereğinden fazla geniş tutmuş ve planladıkları masanın büyük bir kısmını kesmişti. Babası memnun olmasa da kızmamıştı da. O kadar küçüktü ki, baltasını tutmaması gerekiyordu ama tutmuş ve tahtayı tek hamlede ikiye bölmüştü.

Bu anıyı hatırlayıp gülümsedi.

Babasının gurur ve hayal kırıklığı arasında kaldığını hatırladı. Seana o kadar zayıf bir çocuktü ki... Baltayla olan gücü onu çok mutlu etmişti. Yine de... Masanın üstünü oydu ve hatta akşam yemeği yerken kıymık batmasın diye kenarlarını bile düzeltmişti.

Ah, onu azarlamamıştı bile. Kaşları bir anlığına çatılmış, ardından eserine duyduğu hayranlıkla kalkmıştı. Seana gururla dolup zevkle ışıldamıştı.

İçini çekti.

Masayı olduğu gibi bırakmıştı... sadece kestiği yeri düzeltmişti ve Seana sık sık onu, dudaklarında hafif bir gülümsemeyle, parmaklarını pürüzlü

kenarda gezdirirken yakalamıştı.

Hayır... başkalarının sahip olduğu tüm konforlara sahip olmamıştı... ve belki de babası bazen biraz fazla içmişti... ama ona hiç kimsenin sahip olmadığı bir şey vermişti. Ve kimsenin de sahip olabileceğinden şüpheliydi.

Koşulsuz sevgi.

"Onu özleyecek misin?" dedi Broc. Bu bir soru değildi.

Gözlerinden yaşlar akıyordu ama dökmedi. "Evet," dedi ve içini çekti.

Broc arkasından gelip babasının masaya uygun olarak yaptığı küçük taburelerden birini çekti. Oturdu ve Seana, adamın geriye doğru yuvarlanıp kıcının üstüne düştüğünde yüzündeki ifadeyi görünce kaşlarını kaldırdı.

Gözlerindeki yaşlara rağmen kıkırdamasını bastıramadı. "Bacağı çok kısa," dedi ona, ama çok geç kalmıştı.

Broc ayağa kalkmaya zahmet etmedi. "Ah, şimdi söyle bakalım!"

Seana güldü. "Peki, sorma!"

Broc kıkırdadı ve sonra etrafına bakınarak höyüğü inceledi. "Lanet olsun, Seana... Burada nasıl yaşayabildiğini hiç anlayamamıştım," diye itiraf etti, başını bariz bir tiksintiyle sallayarak.

"O kadar da kötü değildi!" diye küfretti. Sonra fikrini değiştirerek hafifçe güldü. "Kışın ve yağmur yağdığında hariç."

Taşların gevşekçe yerleştirildiği yerden ay ışığı huzmeleri sızıyordu. Nasıl bakılırsa bakılsın, geceleri başınızı koyacak yer bulmak zordu, ama bazılarının hiç çatısı yoktu ve Seana, hayatına dönüp baktığında hiçbir şeyi değiştirmezdi.

Broc hâlâ kaşlarını kaldırmış etrafa bakıyordu. "Hmmm," dedi sadece. Seana ise yine güldü, çünkü Broc'un evini hararetle savunmasına karşılık ne söyleyeceğini bilmediğini biliyordu. Ama Broc, Seana'nın takdir edebildiği şeylerin kıymetini pek bilemiyordu. Burada yaşamamıştı. Babasını onun kadar iyi tanı mıyordu.

Hayır, bunu anlaması mümkün değildi.

"Evet, peki..." Ona bir bakış attı. "Artık burada kalmana gerek yok."

"Biliyorum," diye cevapladı ve babasının uzak duvara dizdiği meşe fiçilerin yanına yürüdü. Çoğu artık boştu, çünkü çok kısa bir sürede çok fazla kutlama yapılmıştı, ama birkaçı hâlâ doluydu ve yaşlanan içkilerin keskin kokusu ciğerlerini dolduruyordu. Bir fiçiyi sevgiyle dokundu, hayatında ilk kez hiçbir şey yapmak zorunda olmadığını düşündü. Hiçbir yerde ona ihtiyacı olan kimse yoktu. Dilediği her şeyi yapabilir, dilediği yere gidebilirdi.

Ama bunların hiçbirine şimdi karar verilmesi gerekmiyordu ve Broc'la gelecek planlarını tartışmak da istemiyordu.

Ona doğru döndü, namluya yaslandı. Adam ona acıma dolu bir ifadeyle bakıyordu.

"Ah!" diye haykırdı ve ona doğru yaklaşarak parmağını salladı. "Bana acımaya cesaret etme, Broc Ceannfhionn!"

Broc, kadının beklenmedik azarına şaşırarak gözlerini kırıştırdı.

"Sanırım tanıdığım en şanslı kadın benim!" dedi ona ve gerçekten de öyle olabileceğini düşündü.

Broc, onun bu çıkışından ürkmüş bir şekilde başını salladı, ona ayak uydurdu.

Seana, Colin'in tepkisinden ne kadar farklı olduğunu düşünerek kaşlarını çatı. Küstah köpek Colin ona sırtırdı ve tepkisi onu hem çileden çıkarır hem de eğlendirirdi.

Ona parmağını salladı. "Artık bana ne yapacağımı söyleyecek bir erkeğim yok ve kendimi geçindirecek param var! Bir kadın daha ne isteyebilir ki?"

Broc başını sallamaya devam etti, ifadesi ciddiye. "Elinde olan bu... ama şu yaptığın iğrenç uisge ile bütün müşterilerini öldürmezsen tabii," diye belirtti.

Seana'nın kaşları kalktı.

Gecikmeli olarak ona sırtırdı.

"Ah, seni koca herif!" Ayağıyla onun parmağına bastı.

"Ah!" diye haykırdı ama şikayetini daha büyük bir gülümsemeye bozdu. Sonra ekledi: "Ah, ama içtiğim en berbat içkilerden biri bu, Seana! Ve biliyorsun ki doğru olmasaydı böyle bir şey söylemezdim, kızım."

Seana dudağını ısırđı ve gerçeğı öğrenince yüzünü buruşturdu. "Biliyorum," diye itiraf etti.

Odayı kokladı ve sonra tekrar sırtarak sözlerinin etkisini yumuşattı. "Bir alev yak," dedi, "ve endişelenecek hiçbir şeyimiz kalmazdı!"

Seana ona bir tokat atmak istedi. Ah, o kadar da kötü değildi! Ama istemedi gülerek, "Sus Broc!" diye ekledi.

Gerçi haklıydı da, o da diğeri tabureyi çekip oturdu, düşündü.

Uisge beathası ne bir insan ne de bir hayvan için, hatta en dayanıklı İskoç için bile fazlasıyla güçlüydü. Vicdanında ölümler olmadığı için şanslıydı, ancak şimdiye kadar ruhsal gücünü gerçekten düşünmemişti. Sadece talebi karşılamakla fazlasıyla meşguldü.

"Endişelenme Seana. Sana yardım edeceğim... daha iyi bir parti satana kadar. Kendini buna zorlama, kızım."

Gururu reddetmesini emreliyordu. Sağduyusu ona bunu yapamayacağını söylüyordu. Başını eğip yerde yatan adama baktı. "Sen benim için iyi bir arkadaşsın Broc. Hem de çok iyi bir arkadaş."

Ona göz kırptı. "Ve sen çok tatlı bir kızsın. Ve çok iyi olacağını düşünüyorum."

Keşke yüreği sızlamasaydı.

Keşke sahip olamadığı tek adamı özlemeseydi.

Colin'i ya da ona sahip olduğu her şeyi vermeye ne kadar yaklaştığını düşünmemeye çalışarak seçeneklerini değerlendirdi.

İsmi mahvetmekten çok, bahsedecek bir ismi yoktu. Ne de olsa sarhoş Donal'ın kızıydı ve kimse ondan hiçbir şey beklememişti; tek beklentisi kilerlerini soyması ve çamaşırlarını çalmasıydı!

Hayır, ama bu gece dayanamadığı tek şeyi kaybetmeye çok yaklaşmıştı. Gururunu neredeyse kaybetmişti.

O iyiydi.

Colin kapısının önünde durup içeriden gelen sesleri dinledi.

Seana ve Broc.

Broc ona hizmet etmek için buraya gelmiş olmalıydı ve Seana'nın Meghan'da kalmayı hiç düşünmediği belliydi. Yoksa ikisi, Broc onu daha yeni terk etmişken, nasıl bu kadar çabuk bir araya gelebilirlerdi ki?

Panikleyip kaçmasına şaşmamak gerekti. Adam onu neredeyse baştan çıkarmıştı ve kalbi hâlâ Broc'a aitti.

"Evet, peki... burada kalmak zorunda değilsin," dedi Broc'un.

Colin kendini tutamadı. Uzaklaşmaya çalıştı ama başaramadı. Orada durup kulak misafiri oldu, kendini tam bir budala gibi hissediyordu, kalbi sürekli sıkışyordu.

"Biliyorum," diye yanıtladı Seana.

Bir an sesleri kısıldı ve Colin gururunu bastırarak onları duymaya çalıştı.

"Sanırım tanıdığım en şanslı kadın benim!" dedi Seana ve Colin onun sesindeki gerçeği duydu.

Buna inandı.

Broc'a aşıktı.

Başından beri ona bunu söylüyordu ve o buna inanmak istemiyordu.

Kapıyı çalmaya bile tenezzül etmedi. Rahatsız etmek istemiyordu. Onu kazanma şansı olduğuna inanarak kendini kandırıyordu. Ve bu ona iyi gelmişti. Onu hak etmiyordu. Colin'in ona verebileceğinden çok daha fazlasını hak ediyordu.

Sesleri arkasından kaybolup gitti ve tek yapabildiği, geri dönüp deli gibi evine dalmaktan kendini alıkoymaktı.

Onun için savaş, diye haykırdı küçük bir ses. Eğer onu seviyorsan geri dön ve onun için savaş!

Broc onun en iyi arkadaşıydı.

Yapamadı.

Seana kesinlikle buna değerdı ama sesindeki sevinci duyduktan sonra geri dönemezdi.

"Aman Tanrım, sanırım tanıdığım en şanslı kadın benim!" diye bir kez daha söylediğini duydu ve irkildi.

Bunu onun için istiyordu. Gerçekten istiyordu. O mutluluğu hak ediyordu ve Broc ona bunu verebildiyse, o zaman bunu da istiyordu...

Tanrı yardımcısı olsun, onun için mutlu olmanın bir yolunu bulacaktı, çünkü Seana tanıdığı en iyi kadındı.

Ama onu sonsuza dek şımartmıştı.

Artık başka bir çift dudağı öpebileceğini hayal edemiyordu... Parmaklarını daha yumuşak saçların arasında gezdirebileceğini hayal edemiyordu...

Başka kimseyi istemiyordu.

Uzaklaşırken yüreği göğsünde sıkışıyor. Her adımda orman, bir daha asla kaldırılmayacak kasvetli bir battaniye gibi daha da kararıyordu.

Onsuz hiçbir şeyin önemi kalmıyordu.

Bölüm 25

Ağlama sesi Seana'nın dikkatini çekti.

Bir an hayal görmüş olabileceğini düşündü, ama Broc'a bir bakış atınca onun da ifadesinin düzeldiğini gördü. Dinlerken kaşları çatıldı.

Uzakta mı, yakında mı olduğunu tam olarak anlayamıyordu ama kesinlikle bir çocuğun hıçkırıklarıydı.

"Seana'yı ağlatmaya kalkma," demişti babası.

Acaba bahsettiği şey bu muydu?

Ateşli haliyle bu çocuğun kendisi olduğunu hayal edebilir miydi? Ancak... Seana en son buraya geldiğinde ağladığını hatırlamıyordu.

"Duyuyor musun?" diye sordu Broc, başını yana eğerek.

"Evet!" diye ayağa kalktı.

"Nereden geliyor?"

"Bilmiyorum," diye yanıtladı Seana, uzaktaki sesi dinlerken odada dolaşırken. Minik bir çocuk olduğundan emindi. Hayvan sesine hiç benzemiyordu, gerçi ilk aklına gelen buydu. Sesi takip ederek babasının yatağına yaklaştı.

Ses giderek yükseldi, ama yine de çok az.

Uzanıp babasının yatağının yanındaki toprak duvara çekinerek dokundu. Ses kesildi. Broc'a bakmak için döndü. Broc yerde hareketsiz yatıyor, dikkatle dinliyordu, yüzünde meraklı bir ifade vardı.

Seana'nın aklından her türlü düşünce geçiyordu; manevi olanlardan daha dünyevi olanlara kadar her şey: Sihire... ya da keklere inanmıyordu. Ruhlara da inanmıyordu; hatta Sevgilim'in kanlı bir kedi olarak hayata geri dönmüş sevgilisi olabileceğine de! Ama babası kesinlikle farklı düşünüyordu ve çocuğun ağlama sesi tüylerini diken diken etti.

"Durdu," dedi ve Seana, apaçık ortada olanı dile getirdiği için kaşlarını kaldırdı. Adamın yüz ifadesi düşünceliliğini korudu.

Seana duvardan uzaklaştı ve ağlama sesleri yeniden başladı. "Ah!" diye bağırdı. "Sanki bu duvarın diğer tarafından geliyor!"

"Peki orada ne var?" diye sordu Broc.

"Hiçbir şey," diye cevapladı Seana, Broc kadar şaşkın bir şekilde. "Hiçbir şey."

Sesin güçlü kalıp kalmadığını görmek için kapıya doğru ilerledi, ama ağlama sesi giderek uzaklaştı... yine de odada yankılanıyordu. Tekrar yaklaştı ve ses güçlendi. Şaşkınlıkla tekrar duvara dokundu, hissetti... düşündü...

Ağlama devam etti ve Seana babasının yatağının üzerine diz çöküp kulağını duvara dayadı.

Bir an sonra ağlama sesi kesildi. "Çok tuhaf." Başını iki yana sallayıp Broc'a döndü. "Bu duvar... sanki arkası boş gibi..."

"Bu mümkün mü?"

Seana omuz silkti ve kulağını tekrar kulağına dayadı. "Sanmıyordum... ama belki de. Bu bölgede birçok taş yığını var. Babam bunu kullanmıştı çünkü çok büyüktü, ama başka birçok taş yığını da var. Sadece başka taş yığınlarının bu kadar yakın olduğunu düşünmemiştim!"

Broc toprak zeminden kalkıp yanına geldi. Ağlama yeniden başladı. "Bu odadan bir giriş var mı acaba?"

Seana ona baktı ve sorduğu soruya azarlarcasına baktı. "Ah, ama olsaydı, bunca yıldan sonra bunu bileceğimi mi sanıyorsun? Hayır," diye güvence verdi.

"Çocuk sesine benziyor," dedi, sesinde endişe vardı.

Seana da aynı fikirdeydi.

İkisi de sesi dinledi ve Seana daha iyisini bilmesine rağmen, duvara doğru eğildi, içeri girmenin bir yolunu aradı... bir çatlak... bir şey...

Taş yığınının duvarları sağlam görünüyordu. Taşlar, Chreagach Mhor'u taşıyan uçurumun kenarına yığılmış, bu mağaranın üzerinde bir tür çatı oluşturmuştu... çatlaklarla dolu bir çatı. Ancak odanın büyük bir kısmı aslında yer altındaydı ve bu da onları rüzgardan koruyordu. Ancak bu duvar, topraktan yapılmış olmasının yanı sıra... uçurumla aynı hizada duruyordu... ya da en azından o öyle sanıyordu...

"Bunun arkasında ne var Seana?" diye bir kez daha sordu ve Seana, ilk cevabından dolayı hayal kırıklığına uğradığını biliyordu. Ama eğer onu aydınlatmasını istiyorsa, bu gerçekleşmeyecekti. "Uçurum duvarı olduğunu sanıyordum. Bilmiyorum Broc... Gerçekten bilmiyorum..."

Broc aniden duvara yaslandı ve tüm gücüyle onu yerinden oynatmaya çalıştı. Ne kadar iri olsa da duvar hareket etmeyecekti ve Seana, onun bunu kendi kendine keşfetmesini bekledi. Ya da belki de içinde bir yerlerde

yanıldığını umuyordu. Ağlama kesinlikle hayal ürünü değildi ve her kimse, kesinlikle sıkıntıdaydı.

Ve eğer bir çocuk olsaydı...

Seana da yardım etmek için çaresizce duvarı itti, ama çabaları boşunaydı.

"Oraya girmenin bir yolu yok!" dedi Broc'a kesin bir şekilde.

Çocuğun ağlaması arttı...

Eğer onlar duyabiliyorsa, birdenbire şu düşünce geldi aklına... belki çocuk da onları duyabilirdi?

"Orada kimse var mı?" diye seslendi Seana ve soruyu sorduğu için kendini aptal gibi hissetti. Hem o hem de Broc ağlama sesini duyduysa, orada birileri olduğu belliydi.

"Kim var orada?" diye bağırdı Broc ciğerlerinin tüm gücüyle, başını taş çatıya doğru eğerek. Sesi her yerde yankılandı ve Seana'yı bile ürküttü.

Ağlama birdenbire kesildi.

"Merhaba!" diye seslendi Seana ve duvara eliyle vurmaya çalıştı ama başaramadı. "Orada kimse var mı?"

Cevap yoktu ama Seana tatmin olmamıştı. Ağlama sesini duymuştu, Broc da duymuştu ve içeride biri vardı! Eğer bir çocuk olsaydı, cevap vermemelerine şaşmamak gerekirdi. Korkudan çılgına döneceklerdi! Duvardan uzaklaştı ve ayağa kalktı.

Dışarıya aceleyle çıktı, uçurumun kenarına doğru baktı, inceledi.

Çok yukarılarında, gece göğünde neredeyse belirsiz bir silüet halinde, MacKinnon'ın kalesi Chreagach Mhor, tüm ihtişamıyla duruyordu. Surları, bu yaylalardaki tek taş kaleydi ama hepsi... bu höyükler... onları koruyan druid taşları... Seana'nın söyleyebileceğinden çok daha uzun zamandır buradaydı. Çok eski bir zamanın kalıntılarıydılar... kadimlerin yadigarları... gizemle örtülüydüler... tıpkı babasının yaptığı uisge beatha gibi.

Gerçekten de uçurumlar evinin arkasındaydı... taşlar yüksekçe yığılmıştı... Seana orada birinin olmasının nasıl mümkün olabileceğini göremiyordu...

Karanlıkta inşaatı inceledi. Broc onu takip etti ve yanında durdu.

"Nedir?"

"Hâlâ ağlıyor mu? Buradan artık duyamıyorum."

"Evet," diye cevap verdi.

Seana, kafası karışmış bir şekilde başını salladı. "Sanki uçurumun dibine gömülmüş gibi," diye yüksek sesle düşündü. "Ses şu duvarın diğer tarafından geliyor... ama orada hiçbir şey yok."

Broc sessizliğini koruyarak Seana ile birlikte höyüğün yapısını inceledi.

"Belki onu burada duyabilirim diye düşünmüştüm ama hayır..."

Kayalıklar ormanlık alana yaslanmıştı. Dolayısıyla, gözle görünenin ötesinde bir şey görmek zordu. Kayalıkların kenarlarını iyice keşfetmek için eğrelti otları ve ormanın arasından geçmek gerekiyordu ve Seana bunu daha önce hiç yapmamıştı...

Başka bir giriş olabilir miydi? Buraya bitişik başka bir höyük? Pek olası görünmüyordu ama ağlama sesi bir yerden geliyordu. Dışarıdan pek iyi duyamıyordu, o yüzden yukarıdaki uçurumlardan gelen bir yankı olamazdı. Bazen yukarıdan gelen sesleri duyabiliyordu.

"Benimle gel Broc," diye ısrar etti, sesi kararlıydı ve Broc onu höyüğün içine kadar takip etti. Neredeyse hiç kullanılmamış iki meşaleyi askılarından çıkarıp, titremeye başlayan üçüncüsünden yaktı. Birini Broc'a uzattı ve tekrar dışarı çıkmasını işaret etti.

"Sen uçurumun sağ tarafını ara. Ben sol tarafını arayacağım," diye yönlendirdi. "Bir şey bulursan beni ara, ben de aynısını yaparım."

Broc meşaleyi ondan alıp başını salladı. Seana beklemedi. Broc'u biraz şaşkın bir halde bıraktı ve bir kadından talimat almaya alışkın olup olmadığını merak etti. Eh, çaresi yoktu. Dışarıda bulunması gereken bir çocuk vardı ve bu görevi höyüğün içinde durup birbirlerine aptalca sorular sorarak başaramayacaklardı.

Uçurumun kenarını aramaya başladı, eğrelti otları ve ormanlık alanların arasından geçerek, başka bir giriş, bir çocuğun içinden geçebileceği bir açıklık bulmayı umuyordu. Bu toprakları Broc'tan çok daha iyi biliyordu, bu yüzden onu ormanlık alanın açıldığı ve uçurumun kenarının çok daha belirgin olduğu göl yönüne göndermişti.

Bu yönde orman daha da sıklaştı ve uçurumlar çalılıklarla kaplandı. Bu topraklar çok güzeldi, çeşitliliklerle doluydu... çayırlar, tepeler, göller ve nehirler... nesiller boyu gururlu bir büyükbaba gibi dikilen görkemli uçurumlar. Ama bu saatte gece kapkaraydı ve sis, ay ışığını kullanamayacak kadar yoğundu. Meşalesi titreyip nemli gece havasına itiraz edercesine tükürüyordu ama Seana, meşalenin güçlü bir şekilde yanacağını biliyordu. Babasının onları şekillendirmek için kullandığı turba, uzun süre ve parlak bir şekilde yanmalarını sağlıyordu.

Çocuğun ağlama sesini duymak için kulaklarını dört açtı, ama hiçbir şey duyamadı.

Hiç kimsenin, höyüğün içinden duyulabilecek kadar derin bir çukura düşmesi mümkün değildi... yukarıdaki uçurumlardan... en azından intihar etmeden. Sanki toprağın içine gömülmüşlerdi ve Seana içeride başka bir yol olduğuna inanmak zorundaydı...

Onu bulmaya kararlıydı, çılgınca aradı, bir an için kendi dertlerini unutmuştu.

Sonra kendine acıyabilirdi... daha sonra yalnız kaldığında ve onu görececek kimse olmadığında...

Bölüm 26

"Nerede o?" diye sordu FitzSimon.

"Ormanda," diye yanıtladı adamı. "Serseriye sakladığımız yerin çok yakınında."

FitzSimon'ın kalın kaşları çatıştı. Sandalyesinde geriye yaslanıp bu gerçeği düşündü. "Onu arıyor."

"Öyle görünüyor efendim."

"Aptal herif." FitzSimon'ın çenesi öfkeyle kasıldı, ama yine de sandalyesinde yaslanmaya devam etti, vücudu kibirden doğan bir uyuşuklukla gevşemişti. "Zamanımı yeterince boşa harcadı," dedi bir an düşündükten sonra. "Benim olanı geri vermenin bir yolunu bulsaydı, onu kolayca geri alabilirdi."

"Ne yapmamızı istersiniz efendim?"

FitzSimon başını salladı. "Aptal İskoç piçi," dedi tekrar ve elini yüzüne götürüp öfkeyle sıktı. İçini çekti, pes etti. Adama, "Onu öldür," diye emretti ve sonra ekledi, "kızı da."

Adamın kaşları seğirdi. "Lordum?" dedi, doğru duyup duymadığından emin değildi.

"Daha iyisi," dedi FitzSimon, bu hareketi fark edip bir zayıflık olarak değerlendirerek. Adamlarından hiçbiri görevlerinden kaçmasa iyi olur. "Cameron'ı ve yaramaz kız kardeşini bana getirin," diye emretti. "Kız kardeşinin ölümünü izlerken yüzünü görmek istiyorum."

Adam gözle görülür bir şekilde yutkundu. "Peki efendim," dedi ve başını salladı.

FitzSimon, adamının tepkisinden memnun bir şekilde gülümsedi.

İhanetin nasıl karşılanacağını görmek, tüm adamlarının yararına olurdu. Onlara örnek olmayalı çok uzun zaman olmuştu. Cameron sonuçta ona iyi gelebilirdi. Page'e gelince, hain orospu kızını geri almanın başka bir yolunu bulmak zorundaydı.

Kapıyı işaret ederek ayağını önündeki göğsüne vurdu. "Git getir onları," diye emretti adama. "Ve vakit kaybetme. Yorgunum," dedi, her ne kadar yorgun olmasa da. Olacakların düşüncesi can sıkıntısını alıp götürdü.

Adam gitmek üzere döndü ve FitzSimon gülümsedi.

Belki de her iki başını da işlemeli yastıklara koymaya cesaret edebilirdi; MacKinnon ve gelinine düğün hediyesi olarak!

Adam gittikten ve yalnız kaldıktan sonra, "Nankör kaltak!" diye yüksek sesle söyledi. "Tıpkı lanet olası annesi gibi!"

Bunu ona ödetmeyi kesinlikle amaçlıyordu - ta ki o kanlı güne kadar!

Ağlama sesi onu şaşırttı.

Bu ormanlar geceleri kimsenin dolaştığı yerler değildi, hele ki bu gece.

Colin, bir kadının hıçkırıklarına hiç benzemediği için kendini belli etmemeye dikkat ederek sesi takip etti. Gölgelelerin arasında geri çekilip nemli zeminde oturan figürü seçmeye çalıştı. Çocuk... genç bir oğlana benziyordu... başını kollarının arasına almış, kollarını dizlerinin üzerine koymuştu... ama Colin onu tanıyamadı, ta ki çocuk Colin'in ayaklarının altındaki eğrelti otlarının çıtırtısıyla irkilerek başını kaldırına kadar.

"Cameron!" diye haykırdı Colin. "Burada ne halt ediyorsun evlat?"

"Kim var orada?" diye sordu Cameron, daha iyi görebilmek için gözlerini kısarak. Gözlerindeki yaşları hızla sildi.

"Colin Brodie."

Cameron başını bir kez daha kollarının arasına gömdü. "Defol git!" diye emretti.

Colin gölgelerin arasından çıktı ve çocuğun önünde durup ona merakla baktı. "Bu ormanda ne halt ediyorsun, Cameron?"

"Sanırım sen de burada aynısını yapıyorsun!" diye cevapladı çocuk sert bir şekilde.

"Kendini rezil mi ediyorsun, seni istemeyen bir kadının peşinden mi koşuyorsun?" diye dürüstçe cevapladı Colin.

Cameron kaşlarını çatarak ona baktı.

Colin ona mahcup bir bakış attı.

Cameron alaycı bir tavırla kaşlarını çatı. "Her kadının Colin Mac Brodie istediğini sanıyordum?"

Colin, çocuğun perişan olduğunu bildiği için konuyu kapattı. En azından perişan olması gerekiyordu, çünkü Colin'in ruh hali, çocuğun pazarlık edebileceğinden çok daha kötüydü.

"Sanırım hayır."

"Hımm!" diye bağırdı Cameron. "İnanamıyorum! Ne?" diye acı acı ekledi. "Broc mu gönderdi seni peşimden? Eğer gönderdiyse, gidip ona dediye ihtiyacım olmadığını söyleyebilirsin!"

Colin bunun üzerine kaşını kaldırdı. "Seni almaya neden beni göndersin ki, Cameron?"

"Çünkü ben aptal değilim!" diye tısladı çocuk, gözleri hançer gibi parlayarak. "Beni takip ettiğini biliyorum. Ama sandığı kadar kurnaz değilmiş!"

Colin, sızlanan küçük çocuklarla uğraşacak havada değildi. "Ve sen de sandığın gibi bir adam değilsin, değil mi?"

"Sen!" Cameron yumruklarını iki yanına koyup ayağa kalktı.

Colin kaşını kaldırdı. "Bunu aklından bile geçirme evlat, yoksa bir hafta boyunca dişlerini tükürürsün."

Cameron öfkeden titreyerek ayağa kalktı, ama kıpırdamadı. Colin, buna cesaret edemeyeceğini biliyordu, çünkü çocuk Colin'i alt edebilecek kapasitede değildi; sadece cüsse olarak değil, güç ve beceri olarak da yetersizdi.

"Ne diye ağlıyorsun Cameron?"

"Bu seni ilgilendirmez!"

Cameron'ın yüzü öfkeyle gerilmiş olsa da Colin, çocuğun gözlerinde çok daha fazlasını görebiliyordu. Orada bir korku da vardı; Colin'den değil. Evet, temkinliydi ve yumruklarını ne zaman kullanmaması gerektiğini bilecek kadar zekiydi, ama Colin'den korkuyordu, hayır.

Ama yine de gözlerinde korku vardı.

"Yardım etmek istiyorum," dedi Colin, "ama sen izin vermezsen yapamam."

Aniden kollarını savurarak Colin'e doğru atıldı ve Colin iğrenerek homurdandı. Çocuğu tek bir hızlı hareketle durdurdu ve kolunu boynuna dolayarak onu engelledi.

Cameron boğulur gibi bir ses çıkardı ve Colin onu biraz daha sıktı. Amacı ona zarar vermek değildi ama Cameron'ın içinde bulunduğu zor durumu anlamasını istiyordu.

"Broc'u bu kadar sevdiğim için şanslısın," dedi Cameron'a, uyarı dolu bir tonla. "Çünkü çok ama çok kötü bir ruh halindeyim!"

Cameron yine boğulma sesi çıkardı, elleriyle Colin'in kolunu boynundan kurtarmaya çalıştı ama başaramadı. Colin onu yere düşürdü.

"Şimdi," diye tekrar sordu, "burada ne halt ediyorsun?"

Cameron öksürük krizine tutulup dizlerinin üzerine çöktü ve Colin kaşlarını çatarak ona baktı. Cameron onu bu kadar sıkı tutmuştu ki böyle davranması gerekmezdi. Sonra aniden hıçkırıklara boğuldu ve Colin ne yapacağını bilemeden öylece kalakaldı.

"Kahretsin! Neden yaşlı bir kadın gibi ağlıyorsun, Cameron?"

Cameron başını salladı, artık ciddi ciddi hıçkırıyordu ve Colin ne söyleyeceğinden emin değildi.

"Ah!" diye haykırdı Colin ve Cameron'ın yanına diz çöktü. "Ne oldu evlat?"

Cameron ona baktı, gözlerindeki kırmızılık karanlıkta bile görünüyordu. "Bu Constance," diye yumuşadı, yanaklarından yaşlar süzülüyordu. "Küçük kız kardeşim."

Colin, adamın gözlerindeki korku dolu bakışı görünce ürperdi.

"FitzSimon," diye ekledi Cameron ve Colin adamın adının geçmesiyle dudaklarının titrediğini gördü... dudakları ancak şimdi iyileşmeye başlıyordu.

"FitzSimon mı?" Colin şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Iain'in karısı mı?"

"Hayır," dedi Cameron ve gözyaşlarını yuttu, boğazı çabalamaktan titriyordu. "Onun o iğrenç Sassenach piç babası!"

Colin hâlâ anlamamıştı ve Cameron ona her şeyi anlattı; Cameron'ın FitzSimon'a kızını geri verme planındaki rolünden, FitzSimon'ın ihanetine... kız kardeşini kaçırmasına, Broc'un köpeğini öldürmesine kadar. Hikâye onu sarstı. Montgomerie ile kendi karşılaşması bile bu kadar soğuk olmamıştı.

"Lanet olası piç," diye fısıldadı Colin. Elini Cameron'ın omzuna koydu.

"Bütün gece onu aradım!" dedi Cameron. "Onları izledim ve onu beslemek için buraya geliyorlar. Burada bir yerlerde olduğunu biliyorum ama bulamıyorum. Onu bulmalıyım, Colin!"

"Ah, biliyorum evlat."

Cameron yüzünü tekrar silerek gözyaşlarını sildi. "Merry'yi görmedin," dedi ve kendini tutamadı. Tekrar ağlamaya başladı. "Çürümüş piçler!"

Colin başını salladı ve omzundan tuttu. "Broc biliyor mu?"

Cameron başını iki yana sallayıp gözyaşlarını bir kez daha sildi. "Hayır. Ona söylemeye cesaret edemedim... ve tek kelime edersem Constance'ı öldüreceklerini söylediler. Riske giremezdim."

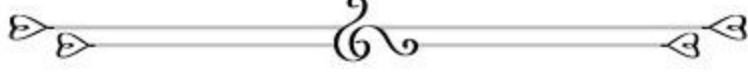
"Bilme zamanı geldi," dedi Colin ocuğa. "Bunu benim için yap evlat... git Iain'e söyle. Broc'un nerede olduğunu biliyorum, ona kendim söyleyeceğim ve birlikte Constance'ı bulacağız." Cameron'ın omzuna vurdu. "Tanrı'ya yemin ederim onu bulacağız. Şimdi ayağa kalk ve Constance için glü ol."

Cameron başını sallayıp dizlerinin üstünden kalktı, Colin de aynısını yaptı. "Ona zarar verdiyse yemin ederim..."

"Aklından bile geçirme," dedi Colin. "Git Iain'i al, ben de Broc'un peşine düşeyim."

"Hayır! Seninle geliyorum!" dedi. Ama Colin tartışmaya vakit kaybetmedi. Arkasını dönüp höyüğe doğru koştı.

Bölüm 27

Hava soğuyordu, rüzgar sert esiyordu ve Broc'tan hiçbir haber alamamıştı.

Seana ne kadar zamandır aradıklarını bilmiyordu ama henüz hiçbir şey bulamamıştı ve bulunacak bir şey olmadığını hissetmeye başlıyordu. Ağlama sesini dikkatle dinledi ama kulağına ulaşan tek ses, kadim taşların arasından esen rüzgarın yumuşak ulumasıydı.

İşte böyle gecelerde insan perilere ve hayaletlere inanmak zorundaydı, diye düşündü Seana; bulunamayan ağlayan bir çocuk... rüzgar, sevgilisini ölüme çağıran bir peri gibi çılgık atıyordu. Bunlar, insanın dolanıp duracağı geceler değildi. Kapılarını kilitleyip ağır battaniyelerin altına saklandığı gecelerdi. Yaz olduğunu unuttuğu gecelerdi.

Ama Seana hayaletlere inanmıyordu ve deli de değildi. Duyduklarını biliyordu. Dışarıda yardıma ihtiyacı olan bir çocuk vardı ve bu onu aramaya devam ettirdi.

Sonunda azmi meyvesini verdi. Mağaranın ağzını bulmadan önce çocuğun hıçkırıklarını duydu.

"Merhaba!" diye seslendi. İçeri girmeden önce Broc'a seslendi. Ama ağlama sesleri daha da şiddetlenmişti ve Seana, Broc'un onu duyup duymadığını görmek için beklemedi. Meşaleyi önünde taşıyarak çocuğun peşinden içeri girdi. Meşalenin ışığı kadim duvarlar boyunca dans eden gölgeler oluşturuyor, ürkütücü gölgelerin ona doğru fırlamasına neden oluyordu. Mağara küçük ama çok derindi ve Seana, höyüğe dik olması gerektiğini düşünerek geçitten hızla geçti.

"Ah, Tanrım!" diye haykırdı, koridorun sonunda çocuğu görünce. Onu görünce yüreği burkulmuştu. Küçük elleri arkasında, ayakları ve ağzı da bağlıydı, gerçi bez azıcık da olsa kendini kurtarmıştı. Seana, meşaleyi duvara dayadı, dik durmasını istedi ve önce ağızlığını çözdü. Gözyaşları ve tükürükle ıslanmıştı ve Seana ellerini çözmek için hareket ettiğinde küçük kız korkudan titriyordu.

"Her şey yolunda canım!" diye mırıldandı, omzunun üzerinden girişe bakarak. "Her şey yolunda. Şimdi her şey yolunda... her şey yolunda..."

endişelenme." Broc'un onu duymuş ve yola çıkmış olmasını umarak çocuğun başını okşamak için uzandı.

Aslında, her şeyin yolunda olduğunu hissetmiyordu. Biri onu burada bırakmıştı ve o her kimse, mutlaka geri dönecekti. Bileklerindeki bağları hızla çözen Seana, bağların hassas teninde bıraktığı izleri görünce yüzünü buruşturarak bacaklarını çözdü.

Zavallı çocuk kirlenmiş ve korkmuştu; yüzü tanınmayacak kadar kirli olsa da belli belirsiz tanıdık geliyordu. Broc'a tekrar seslenmek istedi ama cesaret edemedi. Ya onu kaçırانlar yakındaysa? Çocuk ağlamaya devam etti ve Seana onu kaldırdı, sonra meşaleyi eline alıp dışarı taşırken onu rahatlatı. Çocuk ona sarıldı, histerik bir şekilde hıçkırarak ağladı.

"Şşşş," dedi Seana. "Şşş, canım... hadi buradan çıkalım, sonra bana her şeyi anlatırsın. Şşş..."

Mağaradan aceleyle çıktı ve sisli gece havasına çıktığında hâlâ ortalıkta kimse görünmeyince rahat bir nefes aldı. Mağaranın girişi evinden o kadar uzaktı ki, orada kimsenin onları arayacağından şüphe ediyordu. Bu yüzden höyüğe doğru yürüdü, bu arada kimsenin onları görmemesini ve Broc'un çığlıklarını duymasını umuyordu. Şimdi onu çağırmaya, dikkat çekmeye cesaret edemiyordu. Nazik bir çocuğa bunu yapabilen her kimse, kesinlikle vicdan sahibi olamazdı.

"İstiyorum... Ben... Ben kardeşimi istiyorum," diye sızlandı çocuk ve söylediği ilk şey buydu.

Seana sırtını sıvazlayarak onu sakinleştirdi. "Yakında onu bulmaya gideceğiz," diye söz verdi. "Endişelenme!"

Elinde meşaleyle çocuğu da taşıyarak var gücüyle koşmaya başladı.

O kadar acelesi vardı ve sis o kadar yoğundu ki, ziyaretçilerini çok geç olana kadar fark edemedi. İlk önce onu gördüler, bakışları el fenerine kaydı. Seana, Colin'in... ve bir başkasının geldiğini fark edene kadar korkudan neredeyse kalbi yerinden fırlayacaktı.

"Aman Tanrım!" diye haykırdı Colin'in yanındaki çocuk. "Constance!" Ona doğru koştu ama Seana, onu tanıdığını belli eden bir çığlık atıp neredeyse kollarına atlayacak olmasa, çocuğu ona vermezdi. Ona sarıldı ve çılgınca hıçkıra hıçkıra ağladı.

"Onu nerede buldun?" diye sordu Colin.

Seana kendini tutamadı; kalbi çılgınca çarparak kendini Colin'in kollarına attı. "Bir mağarada saklandım," dedi çaresizce tutunarak.

Onu gördüğüne o kadar sevinmişti ki, geldiğine o kadar sevinmişti ki! Onu neyin getirdiğini bilmiyordu ama o an umurunda da değildi. Ona sarılmaya ihtiyacı vardı.

"Broc ve ben höyüğün içinden ağıladığını duyduk," diye aceleyle açıkladı. "Onu aramaya gittik. Onu küçük bir mağarada, iple bağlanmış ve ağzı tıkalı halde buldum."

Colin irkildi ve etrafına bakındı. "İçeri gir," dedi Cameron'a, höyüğü ve içeriden parlayan hafif ışığı işaret ederek. "Onu da yanına al ve ışığı söndür!" diye emretti çocuğa.

Cameron bir kez olsun itaat edip höyüğün içine eğildi ve içeri aceleyle girerlerken küçük kız kardeşini sakınleştirdi. Kızını o kadar sıkı tutuyordu ki, Seana onu kıracağını sandı.

"Böyle bir şeyi kim yapmış olabilir?" diye sordu Seana titreyerek.

"FitzSimon," dedi ona sıkıca sarılarak.

Seana onun kendisini bırakmasını asla istemiyordu.

Colin boğazında oluşan düğümü yuttu.

Allah yardımcısı olsun, onu hiç bırakmak istemiyordu.

Çenesini şakağına dayadı, onu tutmaya cesaret etti, kokusunu içine çekmeye cesaret etti, onu korumak istedi.

Her zaman.

"Broc nerede?"

"Hâlâ arıyoruz. Ayrıldık," diye açıkladı, "daha çabuk aramak için." Ona sarıldı ve Colin'in kalbi kaburgalarını dövüyordu. "FitzSimon kim?" diye sordu, tekrar titreyerek.

"Sayfanın babası."

Parmakları omuzlarına gömüldü, onu kavradı ve Colin, kadının ona sarıldığı tutkunun tadını çıkardı. Korkuyordu, biliyordu ama sebebi önemli değildi. Onu kollarında hissetmenin tadını çıkarıyordu.

Ona baktı. "MacKinnon'ın gelini mi?"

"Evet."

Yüzü şaşkınlıkla buruştu ve başını eğdi. Aman Tanrım, o anda onu öpmek istiyordu. Başını ellerinin arasına alıp ağzını dudaklarına yaklaştırıp ağzının tatlı nektarını tatmak istiyordu.

"Kızını geri istiyor," diye açıkladı, "ve onu geri almak için hiçbir şeyden vazgeçmeyecek gibi görünüyor - piç Sassenach!"

Bir an dehşete kapılarak aniden ona sarıldı. "Geliyorlar mı? Aman Tanrım, Broc!" diye haykırdı ve Colin, Broc'un FitzSimon ve adamlarıyla

karşı karşıya kalma düşüncesinin yarattığı dehşeti görünce yüreği burkularak "Bilmiyor Colin! Ya başına bir şey gelirse?" dedi.

Yapmak istediği son şey onu terk etmektir ama Broc da onun arkadaşıydı ve ona zarar gelmesini istemezdi. Kolunu boynuna doladı, onu kendine çekti, ona sarılmaya cesaret etti; bunun muhtemelen son olacağını biliyordu. O onun kadını değildi, hiç olmamıştı.

Onu sevmiyordu.

"Onu bulacağım," diye yemin etti. "Söz veriyorum onu bulacağım. Endişelenme Seana!" Rüzgar saçlarını kaldırıyor, fısıltılar gibi yüzüne çarpıyordu.

Broc'u bulacaktı çünkü onu seviyordu.

Çünkü onun hak ettiği her şeye ve arzuladığı her şeye sahip olmasını istiyordu.

Uzun bir an boyunca kendini ondan ayıramadı. Onu kaybetmenin acısını yüreğinde hissetti, gerçi aslında hiç sahip olmamıştı ona. Onu kollarında hissetmeyi, teninin kokusunu... saçlarının yüzündeki hissini hatırlamak istiyordu. Onu öpmek istiyordu...

Kendini tutamadı. Allah belasını versin ama kendini tutamadı. Ağzını onunkine yaklaştırdı ve sormadan dudaklarını aldı.

Kadın çığlık attı ve onu itmeye çalıştı ama adam itiraz edercesine homurdandı. "Lütfen," diye yalvardı, dudaklarına ateşli bir şekilde fısıldayarak. "Sadece bir öpücük, Seana..."

Seana ona karşı koyamayacak kadar zayıftı.

Bunu onun bilebileceğinden çok daha fazla istiyordu; açıklamaya cesaret edebileceğinden çok daha fazla. Bacakları aniden dayanamadığı için ona sarılacağına güvenerek ona sarıldı. Öpücüğü dudaklarını yaktı, dili ağzında sıcaktı...

Ona açıldı, tadına bakmasına izin verdi, içeri girmesine izin verdi ve aman Tanrım, hayal edebileceği en tatlı teslimiyetti bu.

Başı dönüyordu ve kalbi çarpıyordu, onu öpmeye cesaret ettiğinde.

Colin, onun dilinin dudaklarına değdiğini hissettiğinde ürperdi... Ağgözlülükle emdi onu... Verdiği her şeyi ağgözlülükle aldı.

Bunu yaptığı için tam bir pislik olabilirdi ama Broc onu her kucağına aldığı anda bu öpücüğü hatırlamasını umuyordu.

Ağzının tadını, dilinin dokunuşunu hatırlamasını umuyordu...

Kendini ondan uzaklaştırdı, son kez dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdu, ağzına fısıldadı...

Sonra onu itti, bir daha asla gitmemek için. "Onu bulacağım, Seana," diye söz verdi, "ama sana iyi davransa iyi olur, yoksa onu da öldürürüm!"

Onu orada öylece durup, gidişini izlerken bıraktı, fısıldadığı sözler yüzünden gözleri donuklaşmıştı.

Seana, öpücüğündeki tutkudan morarmış olan parmaklarını dudaklarına götürdü.

Kalbi çılgınca çarpıyor, başı dönüyordu.

Seni seviyorum, diye fısıldamıştı.

Seni seviyorum, Seana.

Gözlerini kırıştırdı, bunun yalnızca hayal olduğunu düşünüyordu.

Ona bu sözleri söylemiş olması mümkün değildi... Rüzgarın acımasız oyunları olmalıydı... Bu mümkün değildi.

Dudakları hâlâ onun hissiyle karıncalanıyordu... Öyle şaşkındı ki içeri girmeyi unuttu.

Adam gözden kaybolduktan çok sonra bile, orada durup karanlığa baktı...

Ve umut etmeye cesaret etti.

Bölüm 28

Colin çok geç kalmıştı.

Ormanın kenarında, ağaçların gölgesinde saklandı, çayırdaki biteni izledi, kendini göstermeye henüz hazır değildi.

Broc'unkine karşılık dört kişiydiler ve ağır silahlıydılar. Broc hepsinden çok daha iriydi ama cüssesi dördüne karşı hiç kalırdı. Broc'un silahsızken, kemerindeki hançer dışında hiçbir şansı yoktu. Colin'in ise pek bir şansı yoktu. Meghan'ın evinden savaşmak niyetiyle ayrılmamıştı. Seana olmasaydı Meghan'ın evinden ayrılmayı hiç düşünmemişti...

Broc'u dizlerinin üzerine çöktürmeye zorladıklarında irkildi. İçlerinden biri sırtına diz attı ve darbeyeyle yere yığıldı. Colin öfkeyle peşlerinden koştu, ama tereddüt etti, seçeneklerini tarttı, vücudu öfkeyle kaskatı kesilmişti.

Seçenekleri azdı: Uzaklaşıp en iyi arkadaşını, Seana'nın sevdiği adamı öldürmelerine izin verebilirdi ya da bir savaş narası atıp onlara saldırabilir, şansını deneyebilir ve Broc'un yanında savaşabilirdi... ve büyük ihtimalle onun yanında da ölebilirdi.

İkincisi, ne kadar tatsız olsa da, kesinlikle bir seçenektir, ama birincisi hiç de öyle değildi. Broc'u onların insafına bırakamazdı. Broc da onu bırakmazdı, biliyordu. Yine de, ikisi bir arada olsa bile, olasılıklar onlara karşı yüksekti.

Ayrılıp yardım çağırmaya da vakit yoktu. Colin geri dönmeden Broc ölmüş, Sassenach piçleri de çoktan gitmişti.

Hayır, ne yapılması gerekiyorsa, hemen şimdi yapılmalıydı.

Konuştuklarını duyabiliyordu ama sesleri çok kısıktı. İçlerinden biri kılıcını çekip Broc'un sırtına doğru ilerledi. "Piç!" diye fısıldadı Colin sertçe. Korkak! Onu öldürürken bir adamın yüzüne bile bakamazdı!

Seana'nın Broc'un ölümü üzerine ağlayışının görüntüsü içini parçaladı. Zaten çok fazla acı çekmişti.

Silahsız olmasına rağmen ne yapabilirdi ki... ne yapabilirdi?

Broc'u sorgulayıp sıkıştırdıklarını izlerken gerginlik onu ele geçirdi. Adamlardan biri sırtına tekme atarak Broc'u öne doğru savururken, diğeri

yüzüne tekme attı. Colin'in parmakları, saklandığı ağacın kabuğuna saplandı.

Broc'un arkasındaki adam kılıcını kaldırdığında Colin düşünmedi, sadece tepki verdi.

"Durun!" diye seslendi.

Dört adam ve Broc da ona doğru baktılar. Onu göremediklerini biliyordu, ne kadar saklanmış olsa da. Yutkundu, aniden korkmuştu ama daha önce hiç böyle bir zayıflık hissetmemişti. Zaten soğukkanlılıkla öldürülmeye hiç teslim olmamıştı.

Güç, diye hatırlattı kendine. Asla zayıf bir konumdan pazarlık yapma.

"Sassenach piçleri!" diye tükürdü onlara ve bakışları onun sesini aradı.

Kılıçlı adam bir adım öne çıktı, kılıcını hafifçe indirdi. "Göster kendini, korkak!" diye bağırdı Colin'e.

Ah, ama Colin şu anda kendini tam bir korkak gibi hissediyordu. Kalbi, ilk gecesindeki bir bakireninkinden daha hızlı atıyordu. Kılıç kolu iyiydi ama pratik yapmaya gerektiği kadar zaman ayırmamıştı; daha özel bir kılıç kullanmak için harcadığı kadar bile zaman harcamamıştı. O kılıcı çok iyi kullanıyordu ama bu onu bu beladan kurtaramayacaktı.

"Gelin beni alın!" diye alay etti ve güldü. "Ama bunu yaparsanız, kendinizi kara kalplerinizden kanlı bir okla bulacaksınız! Beni yakalayabilirsiniz, evet, ama gittiğimde hepinizi cehenneme götüreceğim! Sassenach piçleri!"

Orada durup birbirlerine baktılar, sonra tekrar ormana doğru döndüler.

Ah, ama bunun işe yaramasını umuyordu. Eğer işe yaramazsa, sonunda kılıcına kanlı bir kılıç saplanacaktı.

"Hadi ama! Bunu uçurmam için bana bir sebep söyle!" diye emretti, elinde bir tatar yayı taşıdığını düşünmelerini umarak.

Hiçbiri kıpırdamadı.

Colin'in kalbi şiddetle çarpıyordu. "Bırakın onu!" diye bağırdı.

Kılıcını çekmiş adam bu talebe alaycı bir tavırla karşılık verdi. "Neden yapayım ki?" diye sordu ve Colin beyninde bir cevap aradı.

Peki, neden öyle yapsın ki?

Ah, ama nereden bilebilirdi ki! Onların yerinde olsa, ormanda saklanan bir okçuya boyun eğeceğini hiç düşünmezdi. En azından o kadar kolay değil.

Aman Tanrım, çok zor bir durumdaydı.

"Çünkü sen zeki bir adamsın!" diye cevapladı ve aldığı kötü cevap karşısında irkildi. Bu gidişle ikisini de öldürecekti.

"Öyle mi?" diye alay etti Sassenach lideri.

"Evet, FitzSimon," diye karşılık verdi Colin.

"FitzSimon değil!" diye bağırdı Broc aniden. "Aptal uşaklarından biri!" Bunun üzerine kafasına tekme yedi. Yere düştü ve Colin, Broc'un dayanamayıp patlama noktasına geldiğini anladı.

FitzSimon yanlarında olmasaydı... ona bir şeyle geri dönmeleri gerekecekti. Seana ve Cameron çocuğu güvende tutuyordu... Broc çocuğun nerede olduğunu bilmiyordu, bilseydi de söylemezdi... Peki çocuğun gittiğini fark etmişler miydi?

Bundan şüphe ediyordu... Çocuğu almaya giderken Broc'a rastlamış olmalılar...

"Çocuğu aldım!" diye patladı.

Dikkatlerini çektiğini anlayabiliyordu. Birdenbire birbirleriyle konuşmaya başladıklarında, vücudunda adrenalin yükselmişti. Vücut dillerinden hiçbir şey anlayamayan Colin devam etti. "Şimdilik yalnızız," diye uyardı, "ama uzun sürmeyecek! MacKinnon kığınızın derisinin yüzülmesini izleyecek," diye söz verdi ve keşke Cameron yardım peşinde koşsaydı.

Lanet etmek!

Sözlerini düşündüklerini anlayabiliyordu, çünkü konuşmaları giderek hararetleniyordu. Şimdi ne yapması gerekiyordu? Aslında, sadece zaman kazanıyordu. Tek şansı, Broc'u bırakıp geri çekilmeye karar vermeleriydi...

"Bırakın gitsin!" diye bağırdı onlara bir kez daha. "Başlarınız ve bedenleriniz sağlam bir şekilde buradan ayrılma şansınız varken bırakın gitsin!"

Sassenach lideri aniden başını kaldırıp Colin'e baktı. "İskoç piçi!" diye tükürdü. "Sen kendini ne sanıyorsun!"

Hiçbir planı olmayan aptal bir adam olduğunu sanıyordu.

Sassenach lideri kılıcını kaldırdı. "Onu geri mi istiyorsunuz?" diye bağırdı. "Geri vereceğim!" Adamlarına Broc'u durdurmalarını işaret etti. Adamlar da kolayca yaptılar, ancak Broc onlara karşı koydu. "Kafasını size fırlatırım, MacKinnon'a bir mesaj olarak götürebilirsiniz! FitzSimon kızını geri istiyor ve onsuz gitmeyecek!" Broc'a doğru dönüp kılıcını kaldırdı.

"Hayır!" diye bağırdı Colin. "Yapma! Onun yerine beni al!"

Adam durdu ve ona doğru baktı. "Hangi kafanızı koparacağımın ne önemi var?"

Bunun nereden geldiğini bilmiyordu. "Çünkü Iain MacKinnon benim kardeşim!" diye yalan söyledi Colin.

Broc başını kaldırmaya çalıştı - Colin şokta olduğunu biliyordu - ama onu sabit tuttular.

Ama yalanı liderin dikkatini çekmişti. "Kardeşi mi diyorsun?"

"Evet!" diye tekrar yalan söyledi Colin, bu sefer daha kararlı bir şekilde.

"Eğer bu doğruysa, neden bu adama karşılık kendini feda etmek istiyorsun?"

"Çünkü onun yasını tutacak bir kadını var, ama benim yok!"

"Colin!" diye bağırdı Broc, onu hâlâ tuttukları için öfkeliydi, bu kadar çok insan arasında çaresiz kaldığı için de öfkeliydi. "Bunu yapma! O piçlere güvenemezsin!"

Colin, Broc'u görmezden gelerek, "Bırakın gitsin!" diye akıl yürüttü. "Bırakın gitsin, ben de yayımı bırakıp, hayatı karşılığında göz önünde yürürüm!"

"Geri dönüp kaçmayacağınıza dair bize ne güvence var?"

"Çünkü sana bir MacKinnon olarak söz veriyorum," diye cevapladı Colin ve yarı deli olduğunu düşündü.

"Yeterince iyi değil!" diye ilan etti Sassenach. "Bir İskoç'un onuru yoktur, bir MacKinnon'ın ise daha da az!"

"Peki ya sen?" diye karşılık verdi Colin. "Küçük bir kızı bir adamın savaşlarında kullanıyorsun! Ve eğer onu bırakmazsan," diye blöf yaptı Colin, "ölen ilk adam sen olacaksın! Ben mükemmel bir nişancıyım!"

Sessizlik.

Colin ısrar etti. "Onu serbest bırakırsan yayımı bırakıp gelip beni görebileceğin bir yerde duracağım," dedi ve ellerinde yay olmadığını, sadece kılıçları olduğunu belirtti.

Yakup'un taşı aşkına, kesinlikle delirmişti.

"Colin, hayır!" diye bağırdı Broc. "Aptal bir piç olma! İkimizi de öldürürler!"

"Hayır," diye itiraz etti Colin, Broc'a bağırarak. "Yapmazlar... çünkü artık pazarlık edecekleri Constance'ları yok, Cameron da yok. Tekliflerini Iain'e bir haberciyle göndermeleri gerekiyor ve ellerinde sadece ikimiz var! Bırakın gitsin!" diye ısrar etti, FitzSimon'ın adamlarına bağırarak. "Ve siz de beni rehin olarak tutabilirsiniz!"

Adam bunu uzun bir süre düşündü. Ve o an, bataklıkta bir sessizlik yankısı vardı. Druid taşları onun deliliğine tanıklık ediyordu.

Colin beklerken dişlerini sıktı.

"Ve siz MacKinnon'un kardeşi olduğunuzu söylüyorsunuz?" diye bağırdı Sassenach lideri sonunda.

"Evet!" diye cevapladı Colin ve Broc'un ona yalancı dememesini umuyordu.

Aniden bunu yapması gerekti.

Hayatı boyunca hep bir şeyler almıştı, almıştı, almıştı—Seana haklıydı. Karşılığında bir şey beklemeden kimseye hiçbir şey vermemişti. Bir kez olsun özverili bir şey yapmak istiyordu. Ona değiştiğini göstermek istiyordu.

Sessizlik ona cevap verdi.

Göğsü küt küt atıyor, avuçları terlemeye başlıyordu. Aslında yasını tutacak kimsesi yoktu. Ama Seana, Broc'un yasını tutacaktı ve Broc ona geri dönseydi Colin'in hayatı boşa gitmeyecekti. Hiçbir sanrıya kapılmamıştı. Hayatta kalma şansının çok az olduğunu biliyordu. Iain, ne Broc ne de Colin için, gelininden vazgeçmeye hiç niyetli değildi. İkisinin de hayatı boşa gidecekti. Colin'inki daha kolay harcanabilirdi.

Kahretsin, ama öyleydi.

"Pekala!" diye onayladı Sassenach. "Kendini göster!"

Aman Tanrım.

İkisini de öldürmeyeceklerine dair ne gibi bir güvencesi vardı? Broc haklıydı.

"Yayını bırak," diye emretti adam ve Colin yüzünü buruşturdu, keşke gerçekten bir tane olsaydı diye düşündü. Her birine içten bir veda ederdi.

"Önce Broc'u bırakın!" diye bağırdı Colin onlara. "Bırakın serbest kalsın ve bana doğru yürüsün!"

Onu bırakıp ayağa kalkmasına izin verdiler. Colin, Broc'un sert duruşundan, kendi hilesine tamamen karşı olduğunu anlayabiliyordu. Colin, ağaçların arasından çıktı, onu çok net göremeyeceklerinin farkındaydı. Ama onu görebiliyorlardı.

"Onlardan uzaklaş, Broc," diye emretti.

Broc isteksizce de olsa aynısını yaptı. "Sen aptal bir orospu çocuğusun, Colin! Aptal!"

"Belki de öyledir," diye onayladı Colin, çayıra doğru yürürken. "Bana doğru yürü Broc ve gidip Iain'e söyle!"

Broc, onu esir alanlara bakma zahmetine girmedi. Sadece itaat ederek Colin'e doğru ilerledi.

Sassenach lideri Broc'a bağırdı. "Iain MacKinnon'a söyle, eğer kardeşini geri istiyorsa FitzSimon'ın kızını teslim edecek. Eğer etmezse, kardeşi kesinlikle ölecek!"

Colin bu tehdit karşısında irkildi. Tanrı aşkına, MacKinnon FitzSimon'la iş yapmazdı. Colin ölmüştü.

Broc'un yanından geçti. "Seana'ya söyle... ona söylediklerimi hatırlamasını söyle."

"Iain karısını seviyor," diye uyardı Broc hararetle. "Öleceksin."

"Biliyorum," diye itiraf etti Colin ve FitzSimon'ın adamlarına doğru yürümeye devam etti; sözlerinden dönmelerine sebep olmak istemiyordu. Anlaşma en iyi ihtimalle belirsizdi ve ihtiyatla izliyor, gerekirse kavga etmeye hazırdılar. O ve Broc güvenli bir yere kaçabilirlerdi, ama ikisi de birbirini riske atmaya istekli değildi; en azından Colin öyle değildi ve Broc bunu seziyor gibiydi.

"Bu senin savaşın değil Colin!" diye tısladı Broc arkasından, durup fikrini değiştirmesi için ona bir fırsat daha vermek üzere döndü. "Koşun - ikimiz de hemen! Başarabiliriz!"

"Ve sevmeyebiliriz de. Seana seni seviyor," dedi Colin sakince, arkasını dönmeden. "Ona iyi davran, Broc."

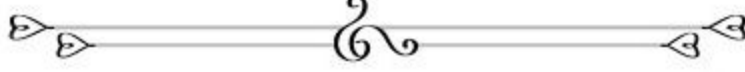
FitzSimon'ın adamları aniden ileri atıldılar ve kuduz kurtlar gibi onun üzerine saldırdılar.

Sassenach lideri kılıcını kaldırıp kabzasıyla ona vurdu. Colin yere yığılmadan önce duyduğu son şey, Broc'un uzaktan bağırmasıydı...

"Bunun bedelini ödeyeceksiniz, lanet olası piçler!"

Sonra Seana'nın gülümsemesini gördü... Gece yarısı kadar siyah saçları ve o ışıldayan gözleri.

Bölüm 29

Bu, uzun yıllar hatırlanacak muhteşem bir andı; çünkü tüm kan davalarının bir kenara bırakılıp bir araya gelindiği, MacKinnon'ların, Brodie'lerin, Montgomery'lerin ve MacLean'ların bir araya geldiği bir an.

Hepsi, Colin'in kaçırıldığı çayırdaki atalarının yonttuğu büyük taşların arasında toplanmışlardı. MacKinnon'lar, aralarındaki husumet kimsenin hatırlayamayacağı kadar eskiden başlamış ve Dougal MacLean'in en büyük kızı Mairi'nin ölümüyle tırmanmış olan MacLean'larla birlikte oturuyorlardı. Mairi'nin, kocasının dokunuşuna katlanmaktansa kendini pencereden attığı söyleniyordu. Brodie'ler ise, çalınan bir keçinin intikamı olarak Deli Meghan Brodie'yi kardeşlerinin burunlarının dibinden çalmaya cesaret eden Sassenach Lordu Montgomerie ile görüşüyordu.

Ve sonra Seana vardı... o, bu klanların hiçbirine ait değildi ama yine de bir şekilde hepsinin bir parçası olduğunu hissediyordu.

"Kaç kişi var ki, bu kadar hafife almayalım?" diye sordu MacLean'ların lordu Dougal MacLean. "Etrafına bak Iain! Hep birlikte onları ayaklarımızın altında ezeriz!"

Iain MacKinnon, birleşik klanların tam ortasında duruyordu. Bu yayla kabilelerinin açık ara en güçlüsüydü. MacAlpin'in güçlü oğullarından gelen Iain, uzun zamandır hepsinin dile getirilmeyen lideriydi. Ne Dougal MacLean, ne Brodie'ler, ne de diğer klanlar bunu itiraf etse de, ona saygı gösteriyorlardı. Şimdi etrafında toplanıp öğütlerini dinlemek için bir tür çember oluşturmalarından bu belliydi. Bu tarihe doğmamış olan Montgomerie bile ona gereken saygıyı gösteriyordu.

FitzSimon'ın kızı, MacKinnon'ların yanında sessizce oturuyordu; yüzünde endişeli bir ifade vardı. Kocasının eli saçlarının altındaydı ve Dougal'ın bildirisini düşünürken farkında olmadan boynunu okşuyordu.

Topluluk, Dougal'ın sözlerini alkışladı, onun duygularını dile getirdi, her biri FitzSimon ve adamlarının başına gelecek korkunç trajedilerden bahsetti.

Leith Mac Brodie aniden bir taşa atladı. "Kardeşimi tutuyor!" diye bağırdı gürültünün arasından. "Hepiniz için böyle şeyler söylemek çok

kolay, çünkü dökülecek olan sizin kanınız ve canınız değil! Onu istediğiniz gibi ele geçirirsek, o kanlı piç kurusunun kardeşimi öldürmesini ne engelleyecek?"

Seana'nın yüreği, onun sözlerinin doğruluğu karşısında burkulmuştu.

Eliyle göğsünü kavradı ve tüm bu insanların önünde ağlamamaya çalıştı. Ah, ama dayanamazdı... eğer ona onu sevdiğini söyleme şansı hiç olmazsa.

Evet, artık onun da onu sevdiğini biliyordu. Mecbur olmadığı halde kendini feda etmişti. Silahsız olduğu halde yardım çağırmaya gitmiş olabilirdi. Çoğu erkek böyle yapardı, Seana buna ikna olmuştu. Ama Colin öne çıkmış, Broc'un hayatını kurtarmış ve Seana'nın Broc'u geri alabilmesi için kendi hayatını riske atmıştı.

"Neye çarptığını anlamayacak!" diye karşılık verdi Dougal. "Bence onu uyurken yakalayıp Sassenach'ın boğazını keselim!"

"Hayır!" diye itiraz etti Meghan. Ayağa kalkıp kalabalığa seslendi. "Kardeşimin kanını ellerinize bulaştırmanıza izin vermeyeceğim!" Hıçkırarak ağlamaya başladı ve kocası onu kollarına alıp teselli etti.

Seana'nın gözleri yaşlarla doldu.

O kadar çok duygu arasında kalmıştı ki: Meghan'ı teselli etmek istiyordu, kendisi de teselli edilmek istiyordu ama yine de bu mücadelenin nasıl yürütüleceği konusunda söz hakkı bile yoktu. Yutkundu.

Iain MacKinnon karısının arkasına geçti. Omuzlarından tutup teselli edercesine sıktı. "Yeterince güçlüyüz," diye araya girdi. Sesini yükseltmemiş olmasına rağmen kalabalık sustu. "FitzSimon'ı zorla almak..." Bakışları önce Dougal MacLean'in, sonra Leith Brodie'nin ve son olarak da Montgomerie'ninkilerle buluştu. "Ama ne pahasına?" diye sordu hepsine birden. MacLean'a döndü. "Bundan senin çıkarın ne?" diye sordu yaşlı toprak sahibine.

Dougal MacLean kaşlarını çatarak karşılık verdi. "Toprağımnda Sassenach istemiyorum!" diye cevapladı sonunda.

Toplantı sessiz kaldı. Birkaç kişi sadece başlarını sallayarak onun duygularını dile getirdi, ancak başka kimse sesini çıkarmadı.

Ardından Page FitzSimon konuştu, yüzünde acı ve keder vardı. "Babam Colin'i öldürmekten... çekinmeyecek."

Kocası onu korumacı bir tavırla kendine çekiyordu. Babasına karşı ne hissederse hissetsin, Iain MacKinnon'ın ona yöneltilen bu tür davranışlara asla tahammül etmeyeceği açıktı.

Aralarındaki hava daha da kasvetli bir hal aldı.

Iain MacKinnon, Leith Brodie'ye döndü. "Onun sana zarar görmeden geri dönmesini istediğini anlıyoruz Leith... ama başka seçeneğimiz yok gibi görünüyor. Deneyimlerime dayanarak FitzSimon'ın acımasız olduğunu biliyorum." Karısına baktı.

Kendi kızından bahsederken, "Onu tut ya da öldür, hangisi olursa olsun," diyebilen bir adam hafife alınmamalıdır.

Leith'in çenesi kenetlenmişti. Öfkesi yüzünden açıkça okunuyordu.

"Ben olmalıydım," diye ilan etti Broc Ceannfhionn, toprak sahibinin yanında ayağa kalkarak. Önce Leith Mac Brodie'ye, sonra da Dougal'a döndü. "Bunu yapmanın en iyi yolunu bilmiyorum ama ben olsaydım... o pişin öldüğünü görmek isterdim!"

Page hafifçe nefesini tuttu, eli ağzına gitti ve Broc, geç de olsa, onun sözlerinin önemini anladı.

Ne olursa olsun, o her şeyden önce onun babasıydı.

"Ah, o seni hak etmiyor, Page," dedi sessizce, ama onun garip özrü yalnızca Seana ve Iain tarafından duyulabilirdi.

Page'in gözleri doldu. "Hepsi benim suçum!" dedi, sesinde pişmanlık vardı.

"Hayır!" dedi Iain. "Öyle değil!" Ve onu inandırmaya çalışıyormuş gibi hafifçe sarstı. "Öyle değil!" diye tekrarladı.

Seana, Page'in bakışlarıyla karşılaştı ve elini uzatıp Page'in eline koymaya cesaret etti. "Senin suçun değil," dedi ve bunu içtenlikle söyledi. "Babanın yaptıkları veya yapmadıklarından dolayı sen suçlanamazsın."

Page hafifçe gülümsedi ve elini çevirerek Seana'nın hareketini kabul etti. Orada el ele oturdular ve Seana'nın yüreği Colin için duyduğu acıyla burkuluyordu.

Page, Seana'nın zavallı ifadesini bir şekilde yorumladı.

"Onu seviyor musun?" diye fısıldadı Page.

Seana başını salladı, gözlerinde yaşlar vardı, yüreği ağzındaydı.

Page elini hafifçe sıktı.

"O benim için hayatını riske attı," dedi Broc, orada bulunanlara, "Ben onun hayatını feda etmesine izin vermeyeceğim!"

"Biz de onunla pazarlık yapmayız!" dedi toprak sahibi, karısını sıkıca tutarak, herkes kadar sinirli görünüyordu.

Sabahtan beri bu tartışmayı sürdürüyorlardı ve hiçbir yere varamıyorlardı. Seana, herkesin kendisi kadar çaresiz hissettiğini biliyordu.

Keşke yapabileceği bir şey olsaydı. Colin'i kaybetme düşüncesine dayanamıyor ve bu mutlak çaresizlik hissinden nefret ediyordu.

Yapabilecekleri bir şey olmalı...

Yapabileceği bir şey olmalıydı...

Ah, ama bu adamlar kaderini tartışırken, aptal bir aptal gibi oturup onu sonsuza dek kaybedemezdi. Hiçbiri bir plan üzerinde anlaşıyor ve hepsi bir araya gelene kadar kimse hiçbir şey yapmaya niyetli görünmüyordu. Seana'ya göre, değerli zaman kaybediyorlardı. FitzSimon fırsatını kaçırdığını düşünürse, Colin'i öldürüp kaçırdı.

"Lanet olası bir içkiye ihtiyacım var!" diye haykırdı yaşlı Angus aniden. "Hepimizin var," diye ekledi, herkes ona bakmak için döndüğünde.

Seana ona doğru döndü ve gözlerini kırıştırarak onun kızarmış yüzüne baktı, içinde bir fikir tohumu filizleniyordu...

Evet... ama belki de yapabileceği bir şey vardı. Belki de buradaki kadınlar, bu erkeklerin başaramadığı bir şeyi başarabilirlerdi.

Angus'un kalın beyaz kaşları çatıldı. "Kahrolası taş adına, ne dedim?"

Seana'nın kalbi umutla çarpmaya başladı. Oturduğu taştan fırlayıp heyecanla haykırdı: "Bir fikrim var! Ah, Tanrım! Ne yapacağımı biliyorum!" Hatta sevinçten zıplayıp zıplayabilirdi, ama bu açıklaması bir anlığına taş gibi bir sessizlik ve hatta onaylamamayla karşılandı. Adamların yüz ifadeleri en iyi ihtimalle şaşkıncı.

İlk konuşan Dougal MacLean oldu. "Otur kızım." El sallayarak onu gönderdi. "Adamlar yerleşsinler—"

"Ama..." Seana bunu tek başına yapamazdı. Yardıma ihtiyacı vardı. En azından konuşmasına izin vermeliydiler!

Meghan'ın bakışlarıyla karşılaştı, yalvarıyordu

Meghan'ın kocası da öyle.

"Sus, Peder!" dedi Alison MacLean aniden ayağa kalkarak. Ellerini kalçalarına götürdü. "Seana konuşsun!"

Meghan Brodie öne çıktı, yüzünde umut dolu bir ifadeyle. "Evet," diye emretti, "konuşmasına izin ver!"

"Evet!" diye haykırdı diğer kadınlardan. Teker teker ayağa kalkıp erkeklerine meydan okudular. Bir itiraz mırıltısı onlara cevap verdi, ama Seana aniden umutlandı.

"Hadi... anlat bize," diye yalvardı Iain MacKinnon.

Seana'nın kalbi göğsünde çılgınca atıyordu. Desteği için minnettarlıkla Iain MacKinnon'a, sonra da Page'e bakıp gülümsedi. Page de ona

gölümşedi.

Cesaretlenen Seana, planını onlara anlattı. "Ama yardıma ihtiyacım olacak," diye yalvardı herkese.

Cevabı sessizlik oldu.

Bakışları bir kez daha Meghan'inkilerle buluştu... sonra Alison'ın... ve Page'in...

"Yapacağım!" diye haykırdı Meghan, hiç tereddüt etmeden. "Ve kocamın da malzemeleri var!"

"Ben de!" dedi Alison öne doğru bir adım atarak.

"Çok iyi bir plan Seana," dedi Page, Meghan'ın kirli elbisesine dokunmak için elini uzatarak. "Beni tanısa bile... Elimden geldiğince yardım edeceğim."

Seana gülümşedi. "Teşekkür ederim," dedi. Ve daha fazla gönüllü olup olmadığını görmek için toplantıya döndü.

"Ben de yardım edeyim," dedi arkalardan bir kadın öne çıkarak.

"Ben de!" diye haykırdı bir diğeri.

"Ve yapacağım!" dedi bir diğeri.

Ve bir tane daha.

Ve bir tane daha.

Ve bir tane daha.

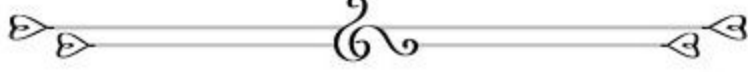
Seana, Colin'in tüm kadınları için ilk kez minnettarlık duyarak göğsünü kavradı. Kendini tutamadı. Sevinçle kıkırdadı ve sonra neşeyle bağırdı: "Öyleyse Meghan'a gidelim!"

Kadınlar teker teker Meghan'a doğru ilerledi; kimisi babalarını, kimisi kardeşlerini, hatta birkaçı da oğullarını ve kocalarını terk etti. Hepsi protestoları ve felaket tellallığını görmezden gelerek, yardım etme arzusunda kararlıydı.

Seana başını salladı, hem gençlerin hem de yaşlıların öne çıktığı sayıya hayran kalmıştı.

Ellerini yanan yanaklarına götürdü. "Seni pis herif!" dedi Colin'e kısık sesle, ama bunu söylerken gülümsüyordu...

Bölüm 30

Colin baş ağrısıyla uyandı.

Sassenach piçleri.

Ona vurmalarına gerek yoktu. Kaçmayı planlamamıştı. Ellerini ve bacaklarını bağlarından kurtarmaya çalıştı ama çabası boşunaydı.

Neyse ki hâlâ hayattaydı.

Ve bu şekilde, en azından, kendini nasıl özgürleştireceğini bulmaya çalışmak için yeterli zamanı olurdu... ya da yaklaşan ölümünü düşünmek için zamanı olurdu.

Bu düşünceyle yüzünü buruşturdu ve inleyerek dönmeye çalıştı. Tüm vücudu ağrıyordu ve bunun, onu bağlayıp bu şişman lordun çadırının bir köşesine, rahatını hiç düşünmeden fırlattıkları için olduğunu düşündü. Uzuvları son derece iğrenç bir şekilde bükülmüştü ve ne kadar süredir öyle uyduğunu... ya da şimdi saatin kaç olduğunu... kestirmek mümkün değildi.

FitzSimon'la henüz tanışmamıştı, tanışmış olsa bile, bu önemli olayı kesinlikle hatırlamıyordu. Çadırdaki zayıf ışığa bakılırsa, hâlâ geceydi... ya da belki yine...

Çadırın altına baktı... gece...

Aman Tanrım, ne kadar uyumuştı acaba?

Orada yatıyordu, yönünü bulmaya çalışıyordu... Seana'yı düşünüyordu...

Onun mutlu olmasını istiyordu; Broc'la çok mutlu olmasını umuyordu.

Kamışın hafif sesi kulaklarına ulaştı ve gözlerini kapattı, bunu sadece hayal ettiğini düşünüyordu... bunun onu rahatsız eden bir anı olduğunu düşünüyordu... Seana ile ilk kez tekrar karşılaştığı zamandı... Meghan'ın düğün gecesiydi... müzik de aynı derecede hareketliydi... ama sonuçta bu bir kutlamaydı.

Bu gece kutlanacak pek bir şey yoktu.

Ya da belki de vardı.

Eğer dedikleri gibi, bu kadar çok kalbi kırmışsa... belki de tanıdığı tüm kadınlar şimdi onun ölümünü kutluyordu.

Ama henüz ölmemişti.

Colin bu düşünceyle inledi, yaşadığı hayattan pek memnun değildi.

Ah, ama baba olmak istiyordu. Seana'ya eve dönüp onu öpücüklerle ve... uisge falan ile karşılamak istiyordu! Başka bir şey yapmayı biliyor muydu acaba? İçkisinden bir yudum bile içme düşüncesi yüzünü buruşturdu. İçki bir adamı öldürecek kadar çürümüştü. Ve içerken ölmediyse, ertesi sabah ölmeyi dilerdi herhalde.

Neyse, önemli değildi. Yemek yapmayı bilmemesi umurunda değildi. Yine de onu seviyordu.

Kamışın sesi giderek güçlendi... ve neşelendi. Colin bunu düşünürken kaşlarını çatı. Sesler ona eşlik ediyordu... kadın sesleri... ve şenlik...

Ne halt ediyorlardı? Gerçekten de kanlı bir festival mi düzenliyorlardı? Aman Tanrım, diye düşündü Colin. MacKinnon'ın FitzSimon'la pazarlık yapmayacağını biliyordu ama henüz ölmemişti bile!

Sinirlenerek bağlarını bir kez daha denedi ama nafi. Bağlarını bile gevşetemedi. Başını yere sertçe vurarak içinden küfürler savurdu.

FitzSimon dinlerken başını eğdi. "Bu da ne?"

Kadınlar, kahkahalar ve müzik, huzurlu geceye eşlik ediyordu. Bu gece, bir önceki gecenin aksine, gökyüzü açıktı ve onlara mükemmel bir manzara sunuyordu... ama henüz kadınlardan eser yoktu. Şenlikleri gece havasına yayılıyor, müzikleri tatlı ama coşkuluydu.

"Bilmiyorum efendim."

"Öyleyse git ve gör, aptal!" diye emretti FitzSimon.

Adamı hemen ayağa fırladı ve yemeğini bıraktı.

FitzSimon, büyük ölçüde kömürleşmiş tavşan etinden büyük bir ısırık alırken başka bir adama başını salladı. "Onunla git," diye emretti.

Adam kendi lokmasının ortasında donakaldı. "Peki efendim," dedi ve yemeğini masaya bıraktı. Ayağa kalktı ve efendisinin emrini yerine getirmek için acele etti.

"Lanet olası İskoçlar!" diye bağırdı FitzSimon. "İnsan huzur içinde yemek bile yiyemiyor!"

"Tutukluya yemek verelim mi?" diye sordu adamlarından biri.

"Kesinlikle hayır!" diye yanıtladı FitzSimon. "Ya yakında kardeşinin yanına döner ve karnını doyurur ya da ölür ve hiçbir şeye ihtiyacı kalmaz. Bu kadar basit!"

"Doğru efendim," diye onayladı adam ve kendi işine bakmaya karar vererek tabağına geri döndü, yoksa kendi yemeğini feda etmek zorunda kalacaktı.

FitzSimon etinden bir lokma daha koparıırken gülümsedi. Her şeyden önce saygıydı.

Soruşturma için gönderdiği iki adam, yüzlerinde gülümsemeyle, kasılarak hızla geri döndüler.

"Bunlar sadece bir grup kadın, efendim."

FitzSimon'ın yüzü buruştu. "Kadınlar mı? Ne yapıyorlar?"

Adam başını iki yana sallayıp omuz silkti. "Dans ediyorum."

"Ve nasıl da dans ediyorlar!" diye haykırdı diğeri, gözlerinde hayalperest bir bakışla.

"Acaba kamp takipçileridirler mi?" diye sordu tutukluya yemek verilmesini soran adam.

"Sadece kadınlar için olduğundan emin misin?" FitzSimon'ın ifadesi şaşkındı. Kendine saygısı olan hiçbir erkek, savaşması için bir kadını göndermezdi. MacKinnon'ı korkak olarak görmüyordu.

Neşeleri saygılı bir mesafede kaldı, yoksa şüphelenebilirdi...

Etini yere attı ve merakına yenik düşerek ayağa kalktı. Bütün adamları da onunla birlikte ayağa kalktı.

"Hayır, hayır, hayır, hayır!" diye bağırdı onlara. "Hepimiz gidemeyiz!" Mahkûma yemek teklif eden adama başıyla işaret etti. "Siz kalın," diye emretti ve diğerlerine de onu takip etmelerini işaret etti.

Sesi takip etmek yeterince kolaydı, ancak şeffaf elbiseleriyle dönüp durmaları FitzSimon'ın beklediği gibi değildi. Kıvrak, tatlı bedenler ay ışığı altında kamışların üzerinde dans ediyordu...

Daha önce gördüğü en uhrevi manzaraydı ve bir an için öldüğünü ve cennete gittiğini düşündü.

Ya da cehennem.

Antik taşların etrafında dans edenleri izliyordu.

Seana, Colin'in hayatı için dans etti.

Nasıl yapacağını bilmeden dans etti.

Meghan'ın güzel müzikleri ve kendisine hediye ettiği elbiselerle hayatında ilk kez kendini güzel hissetti.

Artık izlediklerini biliyordu. Ağağların arasında konuşlanmış, ormandan izleyen adamlar vardı; bu alanda dans eden kadınlar dışında kimse onları görmüyordu. Sinyalleri birkaç dakika önce gelmişti ve Seana o zaman ciddi bir şekilde dans etmeye başlamıştı.

FitzSimon'un kampı yakın olduğundan bu tarlayı seğmişlerdi.

Planının işe yarayacağı umuduyla, o, Meghan, Alison ve diğerleri, içkinin ruhuna bir pagan rit elindeymiş gibi, uisge fıçılarının etrafında dans ettiler. Birbirleriyle birlikte, etraflarını saran bu taşlar kadar eski görünen bir dansla uçuşan, incecik bir ipek yığınıydılar.

Kızlardan ikisi, planladıkları gibi birbirlerinin peçelerini  karmaya başladı ve Seana bunun doğru zaman olduğunu biliyordu. FitzSimon'ın adamları kendilerini g stereceklerse, şimdi tam zamanıydı.

Peki ya yapmazlarsa?

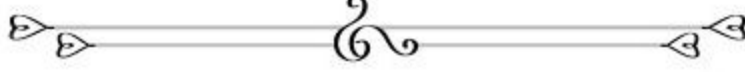
Ne yaparlardı?

Cameron, sadece yedi veya sekiz kişi olduklarını söylemişti; sayıları çok fazlaydı ve yine de planının işe yaraması için kamplarından uzaklaştırılmaları gerekiyordu. Daha da kötüsü, ya Colin'den şüphelenip hemen  ld r rlerse?

Seana bunu düşünmesine izin veremezdi. Babasını kaybettikten hemen sonra onu kaybetmeye dayanamazdı - onu kaybetmeye hiç dayanamazdı.

Hayır, başarısızlığa uğramamalılar!

Bölüm 31

"Ne yapıyorlar bunlar?" diye fısıldadı FitzSimon.

"Bilmiyorum efendim."

Adamlarından biri, "Bu bir tür pagan ritüeline benziyor," diye önerdi.

"Evet, öyle," diye onayladı FitzSimon. "Lanet olası vahşiler."

"Evet," dedi efendim, bir başka adam dalgın dalgın, "ama sevimli vahşiler de. Hayatınız boyunca tek bir yerde bu kadar çok güzellik gördünüz mü?"

"Hayır," diye kabul etmek zorunda kaldı FitzSimon.

"Sanki o varillere dua ediyorlarmış gibi görünüyor," diye belirtti kaptanı.

"Hayır," diye yanıtladı başka bir adam. "Bana öyle geliyor ki içlerindekiyle yetinmiyorlar. Şuna bak... başını nasıl da içiyormuş gibi geriye yatırıyor. Orada bir çeşit musluk olmalı."

"İçlerinde ne olabilir?"

"Kim bilir. Her şey olabilir. Bildiğimiz kadarıyla kan."

"Tanrı'nın dişleri!" diye haykırdı FitzSimon. "Şunlara bak!" Vücudu, önündeki görüntüye tepki vermekten kendini alamadı. İki kişi şimdi birbirlerini soyuyor, peçelerini teker teker kaldırıyorlardı. Birinin göğüsleri çoktan açılmıştı, diğeri ise baştan çıkarıcı bir şekilde onun etrafında dans ediyordu. Derin bir nefes aldı.

"Aman Tanrım... Onları görüyorum efendim. Onları görüyorum!"

"Bir tür şeytan dansı olmalı," diye ilan etti FitzSimon. "Belki de cadılar?"

"Belki de öyledir," diye onayladı kaptanı. Ama adamlarının geri kalanı, karşılarında gördükleri manzara karşısında ağızları açık, sessiz kaldılar.

"Ama bunlar şimdiye kadar gördüğüm en sevimli cadılar," diye iç çekti adamlarından biri.

FitzSimon onu azarlayacak kadar aklını toplayamadı. Pantolonu aniden çok sıkılaşmaya başlamıştı.

İki kadın artık neredeyse çıplaktı, geri kalanlar ay ışığı altında kıvrak bir şekilde dans ediyor, seyircileriyle hiç ilgilenmiyorlardı. FitzSimon'ın adamlarının hepsi onları görünce başları döndü.

"Sence tam burada mı olacaklar?" diye sordu kaptanı.

FitzSimon yutkundu. Konuşamıyordu. Şehveti onu ele geçirmişti.

Adamlarından biri, "Onlara katılmalı mıyız?" diye sordu, sesinde umut vardı.

"Hayır, ya bir hile ise?"

"Pöh! Onlar sadece kadın," diye haykırdı FitzSimon. "Hem de fahişeler... hiçbir saygın kadın böyle elbiseler giymez. Ve hiçbir saygın erkek, kadının böyle giyinmiş halde dışarı çıkarmaz."

"Evet, ama dediğiniz gibi, bunlar vahşiler efendim!" diye itiraz etti kaptanı.

"Bunlar vahşilerin giyebileceği elbiseler değil," diye karşılık verdi FitzSimon, giyim tarzlarını düşünerek. "Kadınları bu şekilde giyinmiş halde sadece Doğu'da gördüm. Hayır, bunlar vahşi değil... belki de çingeneler."

"Ya da cadılar," diye hatırlattı kaptanı ona, "baştan çıkarmaya ve fedakarlık yapmaya kararlılar."

İki çıplak kadın birbirlerini okşamaya başladı, şeytani bir şehvetle kıvranarak dans ediyorlardı. FitzSimon daha önce hiç böyle bir şey görmemişti... Doğu'da bile.

"Evet, bedenlerimizle ziyafet çekecekler ve kalplerimizle beslenecekler!"

"Azizlerin baloları! Bırakın bedenim onlara ziyafet çeksin," diye ilan etti adamlarından biri. "Bu gece ölürsem, mutlu bir adam olarak öleceğim!" Eğretili otlarının arasından kalkıp çayırdaki dans eden kadınlara doğru yürüdü.

Diğer adamlar, eli açıkça kasıklarını kavrayan FitzSimon'a baktılar. Yüzü yanıyordu ama şehveti umurunda bile değildi. Hiçbiri tek kelime edemedi çünkü hepsi kanlı taşlar kadar sertti.

"Onlar sadece kadın," dedi FitzSimon tekrar ve adamlarının hepsi aynı fikirdeydi. Yoldaşlarını izlemek için döndüler ve nasıl karşılanacağını beklediler.

Kadınlar çemberine ulaştığında, kadınlar hemen ona doğru koştular, onu ritüel danslarına kaptırdılar, kıyafetlerini çekiştirip çekiştirdiler. Öpücüklerinin ve okşamalarının saldırısı altında kendinden geçmiş gibiydi.

Bir kez daha hepsi ona baktı ve FitzSimon şiddetle yutkundu. Pantolonundaki şişkinlik artık belirgindi ve kalbi kulaklarında gümür gümür atıyordu.

Ama bir şeyler yolunda gitmiyordu...

"Hadi gidelim," dedi onlara, ama onu tamamen yanlış anladılar. Hemen kadınların ve artık kendinden geçmiş arkadaşlarının peşinden sahaya

koştular. Kadınlar onu fiçilerine götürmüşlerdi ve o, yüzünü musluğun altına dayamış, vücudunu okşarken içiyordu.

"Kahretsin!" diye haykırdı ve peşlerinden gitti, kendisine boyun eğmeyeceğini söyledi... hayır, sadece onları geri almak istiyordu. Ve sonra hepsinin kışını alacaktı - dizleri zayıf emzikli yavrular oldukları için!

Onlara doğru yürümeye başlar başlamaz, adamlarına yaptıkları gibi ona da saldırdılar, onu hemen çevrelediler... ona dokunuyor, baştan çıkarıyorlardı. Direnmeye çalıştı ama aniden daha fazlaları varmış gibi geldi... ve daha da fazlaları... bir sürü lanet el ve çıplak göğüs...

Savaşarak öldü, diye düşündü kendi kendine. Kesinlikle cadılardı bunlar, adamları haklıydı!

Seana, adamlarını FitzSimon'ın kampına kadar takip etmeye kararlı bir şekilde ormana daldı. Planın bir parçası değildi ama kimse onu bundan alıkoyamazdı. Broc ağaç tepesindeki direğinden inerken ormana ulaştı ve onu takip etti.

"Geri dön, Seana," diye emretti ona.

"Hayır," diye reddetti ve istese de istemese de onu takip etti. Colin'in yüzünü görene kadar rahat edemeyecekti.

Kaşlarını çattı ama onu geri döndürmedi; deneseydi de bunu yapamazdı. Bacaklarına yapışıp onu sürüklemeye zorlardı.

FitzSimon'ın kampını kolayca buldular ve Colin'i korumak için bıraktıkları tek asker, sayılarının çokluğu karşısında şaşırıp kaçtı.

Adamın kaçışını izleyen Auld Angus eğlenerek kıkırdadı ve Leith başını iki yana sallayıp kıkırdadı ve "Aptal Sassenachs!" dedi.

Seana, Colin'in hayatta ve iyi durumda olduğunu kendi gözleriyle görene kadar bu durumda hiçbir komiklik bulamadı.

Onu FitzSimon'ın çadırında, bağlı ve topallayarak bir köşede buldular. Onu görünce, farkında olmadan tuttuğu nefesini bıraktı ve yanına koştu, onu kurtaracak kişi olmak istiyordu, onu kucaklamaya ihtiyacı vardı.

Colin, ağzındaki tıkaçı çözünce, "Seana!" diye haykırdı. "Burada ne halt ediyorsun?" Sanki kurtarılmasında Seana'nın rolünü anlayamıyormuş gibi şaşkın bir bakış attı.

Erkek gururu kahrolsun! Kolları ne kadar çabuk serbest kalırsa, o kadar çabuk kendini onların arasına atabilirdi. Bağları çözerken sevinç gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü. "Seni kurtarıyorum, Colin Mac Brodie! Ne yapıyorum sanki?"

Artık aceleleri kalmamıştı, bu yüzden adamlar geri çekilip Colin'e yardım etmesine izin verdiler. FitzSimon ve adamları büyük ihtimalle onun uisge'siyle sarhoş olmaya çok yakındı ve ilk fırsatta bağlanıp ağızları tıkalı olacaktı; Seana'nın uisge'si işe yararsa sabah yine tıkalı olacaktı. Bu grup, şimdiye kadar yaptıklarından çok daha etkiliydi! Birkaç kadeh içseler, çok daha kötü durumda olurlardı. Üstelik kadınların sayısı da onlardan on kat fazlaydı. Onlara karşı hiçbir şansları yoktu. Ama bu başarısız olursa, adamların çoğu onları korumak için ağaçlardaki mevzilerinden inmeye hazır bir şekilde kalmıştı.

"Lanet olsun," dedi Broc, Seana'nın planının başarılı olduğunu aniden fark etmiş gibi. "Senin değersiz kışını kurtardı, Mac Brodie!"

Seana, Colin'in ellerini bırakıp kendini kollarına attı. Onu sıkıca tuttu ve asla bırakmak istemedi. Colin de onun varlığı karşısında hâlâ şaşkın görünse de, ona sarıldı.

Sevinçle güldü ve kimin duyduğunu umursamadı. "Seni seviyorum Colin Mac Brodie! Beni bir daha asla böyle korkutma!"

"Beni seviyor musun?" diye sordu Colin, onu yanlış anlamamak için yüzüne bakarak.

Başını salladı.

Colin, sevincine kimin tanık olduğunu bir anda umursamaz oldu.

Onu kollarına alıp hararetle öptü. "Ah, beni seviyorsun!" diye haykırdı ve onu tekrar öptü. "O da beni seviyor!" diye haykırdı kardeşlerine. Ve onu son bir kez öptü... etraflarını saran sırtışlara aldırmadan.

"Bana öyle geliyor ki yine kendimize bir düğün yapacağız," dedi Leith, hayretle başını sallayarak.

"Kesinlikle!" dedi Colin başını sallayarak ve tek dizinin üzerine çöktü. Hiçbir zaman şu andan daha iyi olamazdı. Hiçbir kadın onu bu kadar mutlu edemezdi. Onu önünde ayağa kaldırdı ve güzel yüzüne baktı. "Seana," diye başladı, çatılmış kaşları karşısında bir anlığına cesaretini kaybederek. Derin bir nefes aldı ve gözlerinde tüm umutla, tüm hayalleriyle ona baktı. "Canım..."

Bir an şaşkına döndü, sonra niyetini anlamış gibi sendeledi. Hafif bir nefes aldı ve gözleri yaşlarla doldu. Yutkundu, gözyaşları hemen yüzünden aşağı akmaya başladı.

Colin tek eliyle onları nazikçe sildi. "Karım ol!" diye yalvardı. "Sevgilim ol, Seana!"

Başını salladı ama Colin bir şekilde onun kendisini reddetmediğini, sadece konuşmadığını anladı.

"Sana kalbimi ve ruhumu emanet ediyorum!" diye devam etti. "Ve bir gün bile pişman olmana izin vermeyeceğim!"

Çadırda tek bir nefes bile kıpırdamıyordu. Herkes onun cevabını duymayı bekliyordu.

"Evet!" dedi.

"Artık birinin sakinleşmesinin zamanı geldi!" dedi Gavin.

Çevrelerindekiilerden sevinç çılgınlıkları yükseldi.

Angus hariç. "Birisi şu lanet olasıca kıyafetini kontrol etmeli!" diye haykırdı, sevgililerin görüntüsünden tiksinererek. "Bunca yıldır bu kadar çok evli erkek görmedim! O çocuğa evlenmemesini söylemiştim!" Dönüp çadırdan çıktı ve şikayet ederek, "Ah, şu lanet kıyafette bir şeyler olmalı!" dedi.

Broc'un içten kahkahasına diğerleri de katıldı ama Seana ve Colin artık onları duymuyordu.

Colin, aralarındaki şakalaşmanın farkında olmadan onu öptü.

O an, tek umursadığı şey Seana'ydı.

Çadırın dışında, uzaktan gelen saz sesleri kesildi ve zafer sesleri yankılandı.

MacKinnon'lar, Brodie'ler ve MacLean'lar birlikte kutlama yapalı yarım yüzyıldan fazla zaman olmuştu.

Bu gece aralarında yeni bir anlaşma yapıldı... ve aralarında yeni bir klan doğdu...

Yıldızlar, şenlik sesleriyle daha da parlaklaşıyor gibiydi.

Bu bir göz aldatmacası olabilirdi, çünkü Seana'nın uisge'si boşa gitmemişti, ama yıldızlar ormanlık alana peri tozu gibi parılıyordu.

Herkes görmüştü ama kimse görmediğini iddia etmiyordu. Gözlerini ovuşturup gördükleri manzaranın Seana'nın uisge'sine bağlı olduğunu söylediler.

Ama ormanın sisli gölgelerinde, dans eden perilerle aydınlanan ortamda, iki çift altın göz, kahkahalarla dolu çadıra bilmiş bilmiş bakıyordu.

Bir an sonra iki kara kedi çalılıkların arasına dalıp oynamaya başladı.

Sonsöz

Karısını baştan çıkarmasının zamanı gelmişti.

Colin, bekleyebileceği kadar uzun süre beklemişti. Hayatında hiç bu kadar uzun süre sevişmeden kalmamıştı ama Seana'nın, onu sevdiği için değil, başka bir sebepten dolayı onunla evlendiği düşüncesine kapılmasını istememişti.

"Sevimli geline!" dedi Lyon Montgomerie kadehini havaya kaldırarak.

Herkes onun peşinden giderek kadehlerini Seana'nın onuruna kaldırdı.

Colin en yükseğe kaldırdı ve karısı ona kalbini çarptıran parlak bir gülümseme hediye etti.

Bu, halkının alışkın olduğundan biraz daha sakın, yapmacık bir hareketti, ama Lyon Montgomerie, Seana'yı babasının yerine vermek için öne çıkmış, Colin ise geri çekilip rolün tamamını onun üstlenmesine izin vermişti. Seana'nın hoşuna gitmiş gibiydi.

Kız kardeşi ve yeni kocası Seana'yı evlerine almış, ona akraba gibi davranmışlardı ve Seana'nın yüzündeki gülümseme, yabancı etkilerinden duyabileceği her türlü rahatsızlığa değecek kadar büyüktü. Düğün kapalı alanda kutlanmış ve dört klan şimdi Montgomerie'nin salonunda toplanmıştı. Colin, herkesin içeri nasıl girdiğini bilmiyordu. Bir arp, aşıkları birbirlerinin kollarına atıp bayıltmayı amaçlayan güzel İngiliz baladlarını çalıyordu, ancak dans edecek yer yoktu.

Karısını kucağına almak istiyordu.

Onu daha önce hiç görmediği kadar güzeldi.

Gelinliği Meghan'ın giydiğiyle aynıydı ve Tanrı aşkına, Meghan onun kız kardeşi ve olması gerekenden daha güzel olmasına rağmen, Seana bir şekilde nefesini kesmeyi başardı. Uzun siyah saçları fildişi rengi kumaşın üzerine dökülüyor, muhteşem bir şekilde parlıyordu. Gül yanakları sağlıklı parlıyor ve gülümsemesi göz alıcıydı. Kız kardeşi ve kocasıyla birlikte gülüyor, onlara bol bol teşekkür ediyor, tam bir İngiliz prensesi gibi görünüyordu; elindeki kaliteli İngiliz şarabı kadehiyle, Meghan'ın o ihtişamlı elbisenin altında yaşadığını bildiği vahşi orman ruhunu özlemesini sağlıyordu.

Buradan cehenneme gitmek için sabırsızlanıyordu... Karısını düğün yatağına taşımak için bir an daha bekleyemiyordu.

O zaman sırttı, çünkü bu Sassenach töreninin onu en çok mutlu eden kısmı buydu: Karısının merdivenlerden yukarı, paylaşacakları odaya taşınacağı kısım. Sadece Colin'in bu gece başka kimsenin ona dokunmasına izin vermeye niyeti yoktu. Kendi karısını yatağa taşımıştı!

Bunu aklında tutarak ve hiç uyarıda bulunmadan eğilip onu kollarına aldı ve kız kardeşinden Seana'nın şarabını elbisesinin her yerine döktüğü için özür diledi. Seana irkilerek çığlık attı. Kadehini ayaklarının dibine düşürdü.

Seana'nın itirazlarını duymazdan geldi. "Yatma vakti!" diye bağırdı.

"Ah, ama sen çok vahşisin!" diye suçladı Meghan, sertçe kaşlarını çatarak.

Colin ona sadece sırttı. "Biliyorsun, sabır benim en büyük erdemim olmadı," diye hatırlattı kız kardeşine ve alnından öptü. "Görüşürüz, Meggie, canım."

Seana kalabalığın arasından sıyrılıp yürümeye başladığında bu sefer kahkahalarla bir çığlık daha attı. "Çekil yolumdan," diye seslendi konuklara.

Seana ellerini boynuna doladı ve ona sımsıkı sarıldı. "Sen ne yaptığını sanıyorsun, kocam?"

"Seni yatağa götürüyorum!" dedi, ses tonu itiraz kabul etmiyordu. Akrabalarının yanından geçerken aldığı alay ve küstahça bakışları görmezden gelerek göz kırptı. Kalabalık, yeni evlilere edepsiz öğütler yağdırarak onlara yol verdi. Montgomerie'nin adamları, kendi adamlarına kıyasla daha naziktiler, ama yanlarından geçerken gözlerindeki takdir parıltısını da kaçırmadı.

Seana, merdivenleri çıkmaya başladığında güldü. "Ah, ama daha yemek bile yemedik!"

Colin ona sırttı, kendini oldukça acımasız hissediyordu. "Başka bir ziyafet planlıyordum karıcığım." Kimin görüp kimin duyduğunu umursamadan eğilip dudaklarını öptü. Kahkahalar ve küfürler odalarına kadar onları takip etti.

"Bizi takip etmeyi aklından bile geçirme," dedi arkasını dönmeden. Ama adamların orada olduğunu biliyordu çünkü arkasından nefes nefese geldiklerini duyabiliyordu.

"Awwww," diye hep bir ağızdan cevap geldi.

"Açgözlü piç!" dedi MacKinnon'lardan yaşlı Angus.

"Kesinlikle öyle!" dedi Colin ve itirazları üzerine kapıyı çarparak kapattı. Seana'yı içeri taşıdı. İngilizlerin nasıl yaptığını umursamıyordu. Gelinini kendisinden başka kimse göremezdi. Yatağa doğru yürüdü, onu yatağa fırlattı, sonra kapıyı sürgülemek için geri döndü... ne olur ne olmaz diye.

Bu ziyafetin tadını yalnızca kendisi çıkaracaktı.

Seana, kocasının kararlı adımlarını izlerken, yüreği göğsünde küt küt atıyordu, nefesini tutuyordu.

Bu anı hem bekliyordu hem de korkuyordu, çünkü adamın onu eksik bulacağından emindi. Ah, ama o kadar çok kadınla birlikte olmuştu ki!

O kadar güzel bir adamdı ki... Onu nasıl isteyebilirdi ki? Ona mükemmelmış gibi nasıl bakabilirdi ki, oysa o mükemmellikten çok uzaktı?

Seana, ona duyduğu arzuya rağmen titreyerek, kapıyı sürgülemesini izledi. Sonra adam ona döndü ve yaramazca gülümsedi.

Bakışları aniden açık pencereye kaydı. Pencere pervazında öylesine ciddi bir şekilde oturan iki kara kediye görünce şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı.

"Aşkım?"

Bunlar buraya nasıl çıkmıştı acaba?

Colin yatağa diz çökerek, "Dudaklarından çıkan ses o kadar güzel ki," dedi.

Seana şaşkınlıkla ona baktı. "Sen değil!" diye haykırdı. "Kedi!"

Şimdi pencereye baktı, bakışlarını takip etti. "Burada ne yapıyorlar?"

"Ne bileyim ben!" diye cevapladı Seana, şaşkınlıkla. İki taneydiler. İki kedi. Babasının iddia ettiği gibi olacaktı ama hayır, inanmazdı. İnanamazdı. Onları görünce şaşkına dönerek başını salladı.

"Ne oldu Seana?"

Kocasına bir kez daha baktı. Ne söyleyebilirdi ki? O da buna asla inanmazdı. "Hiçbir şey," diye yalan söyledi, kaşlarını çatarak.

Güzel ödünç elbisesinin üzerinden bacaklarını okşayarak, kedileri Seana'dan daha iyi savuşturdu. Hayatında hiç bu kadar mutlu olmamıştı ama yeminlerini yerine getiremezdi... annesi ve babası izlerken.

"Ne oldu aşkım?"

Ah, ama Seana'ya bile saçma geliyordu. Bunu nasıl yüksek sesle söyleyebilirdi ki?

"Hiçbir şey," dedi tekrar ve kocasına bakarken yüzünü buruşturdu. Artık kocasıydı ve neden iki sıska kedinin önünde onunla sevişmesindi ki? Eli elbisesinden aşağı kaydı... bileğine kadar, onu yumuşakça okşadı, sonra eteğinin üzerinden yukarı kaydı, dudakları yaramazca kıvrılarak onu izledi.

Seana ondan uzaklaştı. Lanet kediler düğün gecesini mahvediyordu!

"Korkma canım," diye onu kandırdı, belli ki ürkekliğini yanlış anlamıştı. "Hepinizi seviyorum," diye temin etti onu, sesi ipeksi bir mırıltıya dönüşerek. "Güzel vücudunun her bir santimini..."

Adam eteğini yukarı doğru iterken, parmakları onu yumuşakça okşarken, kalbi kaburgalarına çarparak çarpıyordu.

Seana inledi ve yatağa uzandı, panjurları kapatmak için ondan uzaklaşmak istiyordu... ve onun asla durmamasını istiyordu...

Dokunuşu başını döndürüyordu.

"Colin," diye mırıldandı, ona karşı koyma isteğini yitirerek.

"Şşş, Seana," dedi ve elini daha da yukarı, baldırlarına doğru kaydırarak bacaklarını açığa çıkardı.

Seana nefesini tuttu, adam yatağın kenarından yere doğru kayarak önünde diz çöktü. Önce ona baktı, sonra terliğinin birini çıkarıp diğerini... kenara fırlattı.

"Colin," diye itiraz ederek inledi, ama adam onu yatağın kenarına çekerken kalbi daha hızlı atıyordu. "Ah, Colin," diye haykırdı ve adam eğilip ayaklarını ağzıyla öperken boğazındaki yumruyu yuttu. Her bir ayak parmağını öptü, sonra... ayak bileğini... sonra da yumuşak, sıcak dudaklarıyla baldırlarını okşadı.

Seana, boğazında düğümlenen duyguyu yuttu, çünkü adamın niyetini anlamıştı. Ne yaptığını biliyordu ve bu hareket onu hayatında hiç olmadığı kadar etkiledi.

Bacaklarında... görünürde hiçbir yara izi yoktu ama yine de bunların farkındaydı. Ama adam buna izin vermiyordu... elbisesini daha yukarı itti... daha yukarı, onu kayıtsız şartsız seviyordu.

"Güzel," diye fısıldadı ve Seana'nın gözleri yaşlarla doldu. Sonra bakışlarıyla buluştu ve büyük bir sevgiyle fısıldadı: "Seni seviyorum Seana,"

Seana'nın kalbi, adamın gözlerindeki hayranlıktan neredeyse patlayacak gibi hissediyordu.

"Ben de seni seviyorum Colin," diye fısıldadı ve gözlerini kapattı. Colin bacaklarını ayırıp tekrar aralarına girdiğinde ve onu o en mahrem yerinden öptüğünde, şaşkınlık ve zevkle inledi...

"Bırak beni," diye yalvardı kadın itiraz edercesine kıpırdandığında ve yüzünü titreyen bacaklarının arasına gömdü.

Seana istiyordu... aman Tanrım, istiyordu! Ağzı çok lezzetliydi, ona kötü şeyler yapıyordu, bedeninin dilinin altında kıvrınmasına neden oluyordu.

Kalbi çılgınca çarpıyordu, başı arkaya düştü... ve sonra kanlı kedileri hatırladı.

"Ah!" diye bağırdı ve doğrulmaya çalıştı.

Colin onu sıkıca tuttu ama başını kaldırıp ona baktı, dili hâlâ yumuşakça üzerinde geziniyordu ve Seana'nın yüzü kızardı. Eteklerini Colin'in başının üzerinden aşağı doğru indirdi.

"Seana?" diye seslendi, elbisesinin altından çıkma zahmetine girmeden. "Ne yapıyorsun kızım?"

"Bunu şimdi yapamayız!" diye ilan etti. "Uygun bir zaman değil!"

Kıkırdadı. "Elbette yapabiliriz," diye savundu ve dili şakacı bir şekilde dışarı fırladı, onu öyle skandal bir şekilde tattı ki, Seana zevkten... ya da utançtan öleceğini sandı.

Sevgilim, en azından Seana onun Sevgilim olduğunu düşündü, pencere kenarından hafifçe miyavladı ve Seana bunun aptal bir kediden başka bir şey olduğunu düşünmenin delilik olacağını söyledi.

Colin aniden ellerini onun kalçasının altına kaydırıp ve onu daha da yakınına çekti, diliyle onu bir kez daha tahrik etti... daha derine.

Seana itiraz edercesine inledi. "Colin!" diye bağırdı. "Anlamıyorsun!"

Aman Tanrım, bu sadece aptal bir kediymiş, diye düşündü kendi kendine! Sadece bir kediymiş!

İki kedi.

Babasının dediği gibi.

"Ah, ama öyle yapıyorum," diye güvence verdi ona. "Ve sana söz veriyorum, nazik olacağım, Seana."

Bir kez daha onu öptü, tıpkı ağzını öptüğü gibi, içtenlikle... ve Seana ona yalvardı, "Lütfen... ah, lütfen... Ah, Tanrım, lütfen durma," diye yalvardı. "Hayır... ama kedilerin önünde değil!"

Aniden eteğini başından çekip çıkardı ve mavi gözlerini kısarak ona şaşkın bir bakış attı. "Ne saçmalıyorsun sen Seana?"

Seana omuz silkti ve utangaç bir şekilde pencereye doğru başını salladı.

"Kedilerin önünde yapamayız!" Yanakları üzüntüden yanıyordu. "Ne düşünürlersin acaba?"

Bir an için adamın kendisini deli sanacağından korktu ama her şeyden çok eğleniyor gibiydi.

"Sevgili karıcığım, hiçbir şey düşünmezler ama eğer kendini daha iyi hissedeceksen, hemen dışarı çıkaracağım." Yataktan kalktı, kedileri pencere pervazından, kaçmalarına fırsat vermeden kapıya kadar taşıdı. Kapıyı açtı ve anahtar deliğinden dinleyen iki yaşlı adamın kafalarına fırlattı. Kapıyı tekrar sürgüledi ve kadına döndü.

"Teşekkür ederim," dedi Seana ve onun ifadesine kıkırdadı.

Kaşları kalktı. "Başka bir şey var mı?"

Seana eğilip eteğini şakacı bir tavırla kaldırdı ve onu tekrar içeri davet etti. Adamın ona attığı şehvet dolu bakış karşısında, aniden cesaretlendi.

"Ah, Seana," dedi Colin ve gözlerini ona sunduğu hazineden ayıramadı. Yatağa olan mesafeyi birkaç kolay adımda kapattı ve ilk seferinde ona nazik davranmak istemeseydi, ona doğru atılırdı.

Onu memnun etmek istiyordu, onun değerli hissetmesini istiyordu...

Ona bakışını, o küçük kız yaramazlığı ve kadın gururunun karışımını seviyordu. Tunüğünü çıkarıp onun önünde durdu, onu her şeyiyle görmesini, onu ne kadar istediğini bilmesini istiyordu.

Gözleri hafifçe büyüdü ve Colin'in gülümsemesi şeytani bir hal aldı. Önünde durdu, parmağını ona doğru uzatarak ayağa kalkması için onu ikna etmeye çalıştı.

Elbisesini giymesine yardım etti, onu yukarı çekti ve başından geçirerek aç bakışları altında çıplak bıraktı.

Güzel.

Göğüslerine saygıyla dokundu... Avuçlarında o dolgun ağırlıklarını test ediyordu.

Şehvet kasıklarını pençeledi.

Vücudu onun duyuları için bir şölendi.

Artık düşünemiyordu. Onu yatağa itip üzerine çıktı, aralarındaki çıplaklığın tadını çıkardı... Üzerine uzanırken sıcak, yumuşak teni onu okşuyordu.

"Sen benimsin!" dedi, bir şekilde unutmaması için ve uzun zamandır onu kışkırtan o dudakları öpmek için eğildi.

Cesur sözleri onu titretti ama Seana cevap veremedi. Üzerindeki vücudun ağırlığıyla yutkundu ve gözlerini kapattı.

Adam ağzını alıp önce hafifçe öptü, sonra daha derinden öptü ve dilini ona uzattı. Seana açgözlülükle emdi, kollarını kocasının etrafına doladı ve adam onaylarcasına inledi.

Bu ses onu tatmin etti.

Ona tamamen güveniyordu... Ona zarar vermeyeceğini biliyordu, bu yüzden cesurca bacaklarını açtı ve onu daha da yakınına çekti.

Cevap olarak ürperdi ve Seana yumuşak bir şekilde gülümsedi.

"Ah, Tanrım!" diye haykırdı ve öyle kötü bir niyetle ona doğru hareket etmeye başladı ki, Seana'nın kalbi duracak sandı. Sıcaklık vücuduna sızdı ve onu derinden sardı.

Onunla birlikte hareket ediyordu... Bedenleri, asırlardır süregelen bir aşıklar ritüelinde birlikte dans ediyordu.

Ve sonra onu orada hissetti... sert ve arzusuyla doluydu... ve içeri doğru iterken nefesini tuttu... yavaşça... çok yavaşça Seana öleceğini düşündü.

Düşünmeden, sadece hissederek kalçalarını yukarı doğru itti, onu tamamen sardı ve adam, kolları hazzın saldırısı altında bükülerek onun üzerine düştü. Acı çok azdı... vücudu bunu çok istiyordu. Birleşmelerinin verdiği acı, Seana'nın artık ayrı hissetmediği kadar tatlı bir birleşmeyle hızla yer değiştirdi.

Artık bir olmuşlardı.

Sonra onunla sevişti, onu sıkıca tuttu, öpücükleriyle besledi, onu aklın sınırına getirdi... zevk... vecd...

Seana sevinçle titreyen bedeniyle haykırdı.

Cevap çılgılığı attı ve kendi bedeni de sarsılarak boşaldı. Sonra ona doğru atıldı ve onu sıkıca tuttu. "Bu an, sana kalbimi ve ruhumu veriyorum, Seana... ta ki ölüm bizi ayırana kadar."

Seana artık gerçeklerden korkmadığını belirterek iç çekti.

"Ben sana benimkini verirdim," diye fısıldadı, kollarında tembel tembel otururken, ellerini saçlarına dolayarak, "ama sen zaten sahipsin, Colin Mac Brodie."

Seana onun göğsüne dokunarak gülümsediğini hissetti... ve o da karşılık olarak gülümsedi.

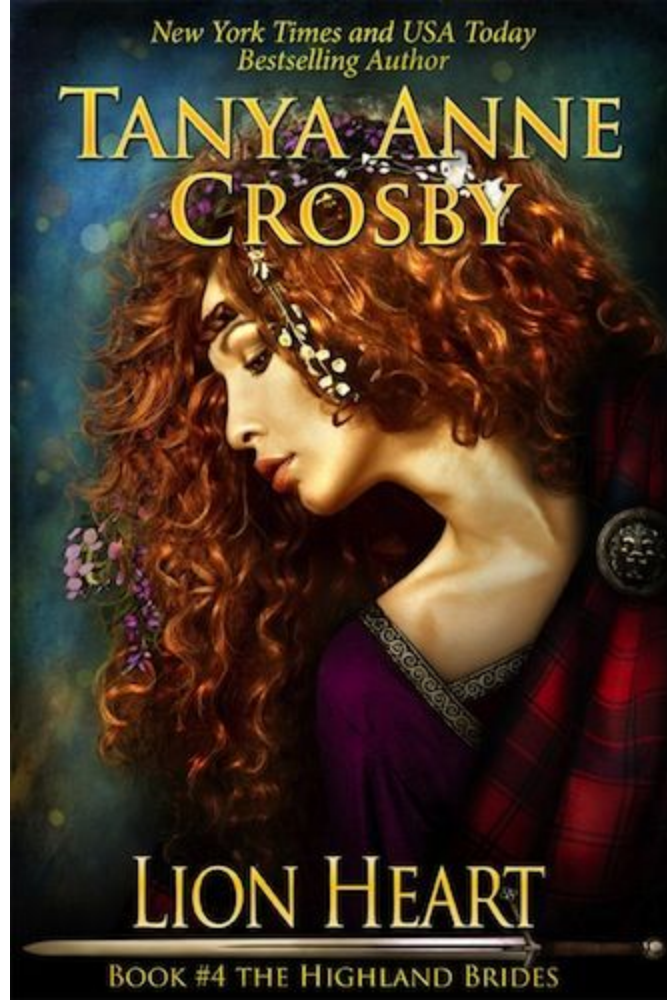
"Onu her zaman saklayacağım," diye yemin etti.

Ve onu iki kez daha sevdi... Güneş pencerelerinden içeri süzülmeden önce o gece...

Ve hayatlarının geri kalan her günü.

Aslan Yürekli

Bu hikayeyi beğendiyseniz Highland Brides'ın 4. kitabını kaçırmayın
ÜCRETSİZ önizlemeyi indirin

Yazarın Notu

"Ooshkie bayha" olarak telaffuz edilen Uisge beatha, yaşam suyu veya bizim daha yaygın olarak bildiğimiz adıyla viski için kullanılan Galce terimdir. Antik Galliler için viski başlangıçta iyileştirici özelliklere sahip olduğuna inanılır ve çok değer verilirdi (bugün bile, Jameson şişelerini kıskançlıkla koruyan kaç İskoç veya İrlandalı tanıyorsunuz!). Viski damıtımının kökenleri belirsizdir, ancak Asya'da MÖ 800 gibi erken bir tarihte belgelenmiş girişimler vardır. Bu uygulamanın Britanya'ya ne zaman geldiği tam olarak bilinmemektedir, ancak İskoçya'da damıtmaya dair en eski belgelenmiş kayıt, 1494 tarihli Hazine Kayıtları'nda 1500 şişe aqua vito isteyen bir girişte yer almaktadır; bu da viski damıtımının çoktan yerleşmiş olduğunu ima eder. 17. yüzyılda bir ara, uisge beatha, uiskie olarak kısaltılmış ve 1715'te viski olarak adlandırılmıştır. Benim dünyamda (ve bu kitapta), Seana tam da bira demlemek için doğmuş bir insandır... "Fundalığa, tepeye ve fundalığa, şapkaya, ekoseye, eteğe ve tüye şerefe!"

Tanya Anne Crosby'nin Diğer Kitapları

Highland Gelinleri
MacKinnon'ın Gelini
Lyon'un Hediyesi
Diz Çökmüş
Aslan Yürekli
Yayla Şarkısı

Ortaçağlar
Bir Zamanlar Bir Öpücük
Ateş Meleği
Viking Ödülü

Sahtekar Serisi
Sahtekarın Öpücüğü
Sahtekar Prens

Tekli Başlıklar
Sonsuza Dek Mutlu Yaşadılar
Benim Gözümde Mükemmel
Adaçayı Gelini
Öpüldü

Novellalar
Hanımefendi Adam
Yayla Şarkısı
Yaramazlık ve Ökseotu
Gece Yarısı Evlendi

Romantik Gerilim
Kötü Konuşma

Tell No Lies 2014'ü arayın
Highland Steel'in 2014 bahar koleksiyonuna da göz atın

Yazar Hakkında

Tanya, New York Times ve USA Today de dahil olmak üzere birçok çok satanlar listesinde yer alan on yedi roman yazdı. Duygu ve mizah dolu, kusurlu karakterlerle dolu öyküleriyle tanınan romanları, okuyuculardan övgü ve övgü dolu eleştiriler aldı. Eşi, iki köpeği ve iki huysuz kedisiyle birlikte Michigan'ın kuzeyinde yaşıyor.

Daha fazla bilgi için: www.tanyaannecrosby.com adresini ziyaret edin

Tanya'ya Facebook'ta katılın

Tanya'yı Twitter'da takip edin

Mücevherlerden Bir Hediye

Bu çok özel antolojide, uluslararası alanda çok satan, ödüllü on iki tarihi aşk romanı yazarı (hepsi Mücevher) en sevdikleri sahneleri sizinle paylaşmak üzere seçti. Tanya'nın yanı sıra, Jill Barnett, Annette Blair, Cheryl Bolen, Lucinda Brant, Glynnis Campbell, Colleen Gleason, Danelle Harmon, Brenda Hiatt, Lauren Royal, Laurin Wittig ve Cynthia Wright'ın en sevdiği sahneleri de ziyaret edeceksiniz.

ÜCRETSİZ kopyanızı hemen indirin!
Veya jewelsofhistoricalromance.com adresini ziyaret edin

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

